

வினாயகம்
திருச்சிற்றம்பலம்
புராணப்பாசனீர்த்தசுரனாயநமஃ.

சித்தாந்தஞானபோதம்

க க ள று போ த ம்

பூவர்ப் பனையுய்யு.

மூர்த்தஞ்செய்தவா
சீகாழ்ச்சிற்றம்பலநாடிகள்.

செய்து

“வைதிக வைதீகரீதிக சண்டமாநதம்”

புதுப்பு

சேர்மசீந்தரநாயகரவர்களின

மாணவகரும,

சென்னைக் கிழிஸ்டியன் காணீஜ

தமிழ்ப்பண்ணுதரும்

ஆசிரிய

நாசபாடின

வேதாசலம்பிள்ளையவர்களால்

புத்துரை செய்யப்பட்டு.

வினாயகம் திருப்பன் பி. ச. ஸி. ஸி.

உ
சிவமயம்.

சிற்றம்பலநாடிகள் செய்தருளிய நூல்களும்;
மேல் அவரது அடியார்கள் செய்த நூல்களும் இ
பலவுள. அவற்றைப் பின்னர் வெளிப்படுத்துவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

வ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுருபயோநம:

து க ள று ப் ப ா த ம்.

முகவுரை:

கப்பட

கார்.

துகளறுபோத மெனப் பெயரிய இவ்வரிய சைவசித்
தநூலை ஆக்கியோர் சிகாழிச் சிற்றம்பலநாடிகள் என்று
பிரியோர் கூறுகின்றனர். மெய்கண்ட நூல்களின் கருத்
தையே யிந்நூல் விரித்த லாததெனத் து பாயிரத்தா லறியக்
க்கின்றது. சிவஞானபோத முதலிய வண்ணநூல்களில்
தினுணர்நற் பாலளவாய்க்கிடத்த அருங்கருத்துகள் இந்
தில் வெள்ளியிட மலைபோல தெளிவுற விளக்கப்பட்டிரு
காக நன. அநெகன்றியும், சைவசித்தாந்த நூல்களை யுளங்
திப்பி ளப்பரியுதற்குத் தோடங்கு முன் தந்தாற பரிற்சி சிற்
க்குமெல் அது மிகவும் பயன்படும. சைவசித்தாந்தத்தில்
மறியமையாதனவா மறிந்து தோடற்குரிய பொருள்களெ
வா மிதிற்செறித்திருக்கின்றன. தத்துவங்களி னிடல்பெல்
த் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் உரைக்கப்பட்டிருத்த லல்
லும், முத்திக்கணிதம் பல்வெறுநிலைகளையு மவற்றை
ல்லாங் கழித்து முடிவினைய்தம நிலையையும் எனை நூல்
போதற் றருங்கு வுறவாது விரிவுறத்தெளிவிக்கும் பெ
ருதெனின், இந்நூற் பெருமை யளவிட்டுரைக்கும் வரம்
பாந்தாமோ? நிற்க.

“சிவப்பிரகாச”த்திற்கு உரை யியற்றிய மதுரைச் சிவ
ப்பிரகாசர் “ததபுமதிச் சகாந்தமாயிரத்துநானூற் றொரு
பதின்மீதம் செவ்வொரு காலநதனனின், மாதபயில் மதுரை
யில்வாழ் சிவபிரகாசன” என்னு மிவ்வுரைச் சிறப்புப்பாயி
ரத்தால் இன்னுறக்கு நா னூற்றுப்பத்தி வருடத்திற்குமுன்
பிருந்தாரென்று விளங்கலாலும், அவர், “சுருவருள் கொடு
த்து” எனுஞ் சிவபிரகாசச் செய்யுட் கியற்றிய தமதுரை
யில் “உறமசரியை” எனுந் துகளறுபோதப் பாயிரச் செய்

யுன யெடுத்துக் காட்டுதலாணும், இத்துகளறுபோத வாஃ
யர், உமாபதி சிவாசாரியா ரருளிய திருவருட் பயனிலுங்
“தாடலைபோற் கூடியவை” எனு முவமையைத் தந்து
“சாற்றிலதற்குவமைதாடலைபோல்” என வெடுத்தருளுந்
னும் இந்நூல் சற்றேறக்குறைய நானூற்சுறம்பது வரு
கட்டுமுன் னியற்றப்பட்ட தென்ப தினிது விளங்கும். இ
நூல் இத்துணைப் பழையதா யிருத்தலான் இது சந்த
குரவர் கருத்தை யினி தறிந்திருக்கு மென்பதற்கு ஈ
யர் சிவஞானசுவாமிகள் “அகாரவுகார மகங்காநம் புனு
எனுஞ் சிவஞானபோதச் செய்யுளுநாயினும் “அவ்வுடைய
என்னுஞ் சீத்தியார் உரையினு மிதைச் சிறந்த பிரமம்
யெடுத்துக் காட்டி யிருப்பதே வரியுரைக்கு மென்பது.

இத்தகைய அரியபெரிய நூலை யச்சிடுவித்தற்கு வி
சிப் புழுத்தநாயினுங் கட்டையேனாகிய வெளியேனையு பெ
பொருளாகக் கருதிச் சித்தாந்த சைவ வுணர்ச்சியை உ
ய்துவித்தெனது ஞானசிரியராகிய ஸ்ரீஹ்ரி சோமசுந்த
யசுவரர்ப்ன் இஃதப்பயிலு மாணவர்க்குத் துணைக்கருந
யிருக்குமாறு சுருங்கிய வுரையொன்று எழுதி யச்சிடு
தூ லுதவியாயிருக்குமென்று கூறி “மகாபாணப் பிரதீ
த்திற்கு முயலை ஸ்லக்ஷாக வைத்தது” போல எனனை
யவ்வாறு செய்யுமாறு கட்டளையிட்டருளினார்கள். இத
யான் எத்தனையு மருகனல்லனாயினுங் கட்டளையை மறு
தற்கஞ்சி அவர்களது திருவடித்ததுணையெய் பற்றுக்கோ
கங்கொண்டு ஒருரையெழுதினென். இதுனைப் பெரிசியார்
செய்குமுலியின மதலைமொழி போல்வதெனக் கொண்டு
புமாறு அவர்களது திருவடித்தாமரைகளைச் சென்றி
சுமந்து வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இந்நூலுரை யெழுதுதற்குக் கிடைத்த மூலப் பி
கள் இரண்டே. இவ்விரண்டிற்குள் சில பாடபேதங்களிருந்
தாலும் பொருட்சிறப்புனுடயதாயும் இன்னோசை பயப்பதா
யுமுள்ள பாடல்களையே தழீஇ யுரை யெழுதினென். புன்
தலை நாயினேனையு மிமமுயற்சியிற் புழுத்தருளிய அம்பல
வாணன் திருவருளைச் சிறித்து வந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

நா. வே.

உ.
சிவமயம்.

• திருச்சிற்றம்பலம்.

• ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தநுப்யோநமஃ.

சித்தாந்தஞானபோதம்.

கப்பட

து க ள் று போ த ம்.

சார்

த்களறுபோதம் எனபது துகள் அறுதற்கேதுவாகிய போதம்
விரியும். துகள் என்பது மலம், போதமென்பது அறிவு அல்லது
நாம். எனவே தெர்ஸில மலம் அறுதற்கேதுவாகிய ஞானம் எனப்
படுபதும், ஈண்டந்த ஞானத்தைப் பயக்கும் நூலுச் சாயினமை
காரியவாகுபடியா. த்களறுபோதம் அடையடுத்தவாகுபெயர்;
பாசகம் என்பதுபோல.

காகர

தீப்பர்

பாயிரம்.

சேரிசகவேண்பா

பதிபசு பாசக தீதரிசகததப் பாச
விதிவாழியை வென்றதனின் வேறாங் - கதியழங்கு
மெய்கண்டாள் சகதாள் மேவிற் சிவாநந்தம்
லககண்டாள் பாருள் கரு.

(இதன்பொருள்) பதிபசுபாசங்களை தெரிவித்து அவற்றுள்,
பாசத்தினாலாய லுழிவினையை வெல்லுவித்து வீட்டைப் பெரிதாங்
கூட்டும் மெய்கண்ட சிவத்தின் வழியைப் பொருந்துபவர் சிவாநந்
தத்தை எளிதிற் பெறுவர், மறித்தும் பிறவியெய்தார்; எ - று.

இதுமுதன் மூன்றுசெய்யுள்களுஞ் சிறப்புப்பாயிரங் கூறிய
வெழுந்தன. என்னை? பாயிரங் கூறாக்கால், நூலுத்தலிய பொருள்
விளங்குதாகலானும், இத்தூல கற்றுவல்ல ஆன்றோர் மதத்தைத்
தழீஇயதோ எனவும் முனைவனாலொடு முாணுநவதோ எனவும் புல
வாற்றான் ஐபநிகழ்ந்து மாணக்கற்கு ஊக்கஞ் செல்லாமையானும்
கூறி ஒருக்கையானுணர்தல் வேண்டுமென்பது. தெரிந்து, வென்று

சீர்பவற்றில் விவ்விசுதி தொகருந்நதது; “குடிமடிந்து சூற்றட
பருதம்” என்பதிற்பேரல். வேரூங்கதி-முத்தி. பிறவுமுய்த்துணர்க
சுதற் பெருகும். (க)

உற்ற சரியை யொழியாத நற்கிரியை
குற்றமிலா யோகக் குறிநெறியு - முற்றிப்
பிறந்தார்க டாமறியப் பேசுகே னன்றிப்
பிறந்தா ரறியாத பேறு.

(இ - ள்.) சுழித்த பிறப்புக்களிறு சரியை கிரியை யோக; என்னு
நான்குலகளை யெய்தி மூலதானந்த நிலையினதான ஞானத்தை யுயை
யிறு கைவந்தார்க்கே யிற்றால், ஏனையோர்க்கன்று, எ - று.

ஞானமொன்றே நிலைவெட்பட்டால் சரியை கிரியை யோகம்
பாடமென வேறு பெயருறு மென்பது கடைப்பிடிக்க; இதைப்பற்றி
வாழ்நாப்பின் சீர்து ஞானையொன்று பற்றுதல் என்னுங் குற
கங்குடென்பது காண்க. (உ)

எல்லாங் கழற்றி யிறைவெ னொருநகலுங்க
வல்லார்க ள்கண்ட வழி பலவுஞ் - சொல்லிய
சுமாரோன் றான்க டவைவாத வாதனை!
மெய்சிவானிறதா மெய்க்கு.

(ஈ - ள்.) மசுகற்றி யிறைவென ழாண்டறக் கலத்தற்பொரு
தில்லாதது - ஆவிர்த விறகிலையும், உட்கலங் கலந்துழியும் முதல்
பின் வுட்பட்டின் நீங்காத பயிரசையும் எம்பெருமானுடையெய்
கண்டதென ஒழிந்த நாயினுங் கடைபெய்கியுமெய்க்கு நல்கிற்று,
எ - று வாதனை - பயிற்சி.

இவை மூன்று செய்யுளும் ஒன்ற. முதற் செய்யுளில் முதனு
பாசியா வணக்கமும், இரண்டாவதில் இரண்டாக் கதிகாரியும்
மூன்றாவதில் இது இதுதன் வழிசெதன்பதாஉங் கூறினார் எனவே
‘சொன்னபொதம்’ இதற்கு முதனுலென்பது பெற்றும்.

பஞ்சபூதப் பழிப்பு.

மண்ணுக் குயிராகி வந்துரத்துத் தான்றறிக்கு
மெண்ணுமுரோ மாதியிதன் காரியமாங் - கண்ணிற்
பிறவுங் கடினமாய்ப் பேசியது தானுந்
துறவுமுதற் பூதத் தொழில்.

(இ - ள்.) மண்ணின் றொழில் வலியுடன் எவற்றையுந், தாங்கு
தலும், இதன் காரியம் மயிர் என் பு முசலியன்வும், பிற வலியபொருள்
சுருமாம். எ - று. உரம் - வலிமை, கண்ணுதல் - கருதல். (ச)

நீர்க்குயிராய் நின்றே நெகிழ்ந்து குளிருமே
பார்க்கினீராதி பகர்கருமங் - கார்க்குரிய
வெள்ளமுத லாதிபுமா மெய்யுணரி லப்புத்தர்
னள்ள விடப்பட்டா தாம்.

(இ - ள்.) நீரின் றொழில் நெசுமுதலும் தண்ணெனலும் நெருக்
கப்படாமையுமாம், முகிலாற்றரப் படுவதும் அதுவேயாம்; எ - று.
சார் - முகில், அள்ளுதல் - நெருக்குதல். (இ)

வன்னிக் குயிராகி வந்துசுட் டொன்றுவிக்கும்
பன்னுபசி யாதி பயில்கரும - மன்னும்
விளக்காகிப் பந்தமாய் வேறாக நிற்குந்
துளக்கமிலாத் தேயுத் தொழில்.

(இ - ள்.) தீயின் றொழில் சுசேதலும், பசித்தலும்; அது, விளக்
காகும் பந்தமாகவுங் காணப்படும்; எ - று. வன்னி - தீ, பந்தம் -
தீப்பாதம், துளக்கம் - அசைவு.

இம்மூன்று செய்யுளினும் “உயிராய்” நின்றதென்றது, அவ்வஉ
பூதங்களையுரியக்கும் வாழ்வையாம். அது யாண்டுப் பெறுதமெனின்,
‘உயிராகி வந்து’ என்று கூறியதில் வந்து, என்பது வயு எனப்
பொருள்படுதலானும், ‘சுட்டொன்றுவிக்கும்’ எனச் “செய்வி” என்
வலாகக் கூறினமையானும், பின்னைச்செய்யுளில் ‘உயிர்முருத்து
என்றமையானும், பெறுது மென்பது. இம்மூன்று பூதங் சட்கும் அகத்
துருவும் புறத்துருவுங் கூறப்பட்டமை யுய்த்துணர்ந்து கொள்க. (சு)

தேடப் பிரித்துத் திரட்டுவிக்குஞ் செய்கரும
மோடன்முத லோவா வுயிர்முருத்து - நாடிவிலை
யல்லவாம் வாயு வருட்குருவாற் காண்பதன்றிச்
சொல்லவா ராதே துணிந்து.

(இ - ள்.) ஓரிடத்திருந்த பொருள்களைப் பல்லாறாகப் பிரித்து
அவற்றிற் குரியார் பின்றேழிக் கொண்டு வருமாறு சையரிக்கொண்டு
சென்று எனையிடசது வனையவற்றோ டொருங்கு திரட்டுதலும்,
சூடல், எழும்பல், வீழ்தல், உளைதல், நயிந்தல் முதலியனவும் உளிய்

ன்றொழில்களாம்; இதனுருவை ஆசிரியன் அறிவறுக்கும் உப்தேச வாயிலாகக் காண்பதன்றிக் கிளந்து கூறல் சாலாதாம்; எ - று. திரட்டுதல் - தொகுத்தல்; ஓவாமருத்து - இடையீட்டின்றி யியங்கும் வாயு.

வாயுவுக்குப் புறத்துருவமின் நென்பது-உம்' அவ்வாறாயினும் அது உற்பூத்வருவ முடைத்தென்பதுஉந் தருக்கதூலார்க்கு முடன் பாடாதல் அன்னம்பட்டிய முதலியவைகளுட் கண்டுதெளிக; "உந் பூத்ததன்மையாவது காட்சியைப் பயப்பதொரு தருமவிசேடம்." (எ)

இரந்தரமாய் நின்றே யிடங்கொடுக்கும் வானம்

பரந்த குரோதமுதற் பார்க்கில் - விரிந்த

கரும்மாய் வேறுகுங் காணலா முண்மைக்

குரவனா லென்றே குறி.

மந

நீங்

(இ - ள்.) வான் ஏனைப்பூதங்கள் நான்கிற்கும் இடத்தந்து வெவ் வாய்நிற்கும்; அதாவன்றியும், குரோதமுதலாயினவு மிதன்றொழி யாம்; இசையும் வளியைப்போல ஆசிரியன் உபதேசமொழி காணலாம்; எ - று. இரந்தரம் - வெளி; குரவன் - ஆசிரியன்^{வா}

இவ்வைந்துபூதங்களின் றொழில்களை "மண்கடினமாய்த்து) கும் வாரிகுளிரிந்தேபதமா, மொண்கண் டுட்டொன்றுவிக்குமே-) மல், வண்கால், சுவீரந் சலித்துத்திரட்டும் பார்க்கிலாகாயம், நிர்^ய மாய்நிற்குநிறைந்து" எனும் உண்மை விளக்கச்செய்யுளானு முண்கீ^{தி}.

வட்ட மறுகோண மாயாத முக்கோண

மிட்டம் பிறைசதூர மேவாவ - மெட்டரிய

வேதன்மான் டிக்க விடையோன் மகோனுட

ன்தி யதிதெய்வ மாம்.

(இ - ள்.) வான் வட்டவடிவும், வளி அறுகோணவடிவும், தீ முக்கோணவடிவும், நீர் பிறைவடிவும், மண் காற்கோணவடிவு முடையன; பிருதியிக்குப் பிரமணம். அப்புவுக்கு யிண்டுவும், தேயுவுக்கு உருத்திரணம், வாயுவுக்கு மடுகச்சுரணம், ஆகாயத்திற்குச் சதாசிவனுட் அதிதெய்வங்களாம்; எ - று.

'வட்டமறுகோண மாயாதமுக்கோண - மிட்டம் பிறைசதூரமே வடிவம்' என்பதை எதிரிரனிறையாகப் பிருதிவியாகியோடியைக்க, இன்றால் 'மண்புனலனல்கால் வான்பால் வடிவு நாற்கோணமாகுந், தண்பிறைமுன் றுகோணத் தருமறு^ய ணம்வட்டம்" "நாற்கோணம் பூரிபுனல் நண்ணுமதியின்^ய தியேற்குமால் முக்கோணமெட்டபோது.

மார்க்கு, மறுகோணங் கால்வட்ட மாகாயமான்மா, வறுகாயமாமிவ
ருளும்று” என்றற்றொடக்கத்துச்சுருதிகளொடு பொருள் பகைக்கு
மென்றறிக. (கூ)

இப்படிபே புத்த தியல்பு தனைத்தெளிந்தே
யாப்படி கீதில்லாம லாங்கறிந்திட் - டெப்படியுந்
தோன்றாமற் றேசிகன்முன் சொன்னபடி கண்டிருந்தா
லான்ற யநுவா முடம்பு.

(௧ - ஈ.) ஓத்தாய்! இவ்வனங்கூறப்பட்ட பூதங்கள் நினக்கு
யறு மியல்புடைய தென் றுயந்திரிபி ிறித்தெளிந்து, இதுகாறும்
ன்னின்வேறான அவைகளை நின்னுடையவெனக்கருதிய மடமை
து அவற்றின் பொழுது உய்நெக்கண்டு ஞானசிரியன் அறிவுறுத்த
தேசமொழியான் அவற்றையெல்லாம் சிவமாகக் காண்பையாயின்
பெருத்த சூம்மச் சட் பிறவி பயனடைத்தாம், எ-று. உடம்பு - ஆரு
(க௦)

இ. பொறியற்றவுணரீதல்.

பொறி - இத்திரிபே பொறியறிச்செல்லு மவாவறுமாறுணரீதல்.
எ -

பூத வுடமாய்ப் பொருந்தும் பொறிபுலன்க
றாகுந் ளாலைநீ நாடியவை - தேத்தெனத்
தத்த முருவுணரத் தானகலு மப்போதே
சத்தமுத லாகிவிடுத தான்.

(௨ - ஈ.) பூசுவடம்பி, கூட் பொறிபுலன்களினியல்பை இறை
யன் விளங்கியாரு அவை துன்பத் தருவனவென வுணரின, அவை
தாமே அகலும், அகன்ற வத்திலைக்கண்ணே தன்மாத்திரைகள் மாசு
திரையே தோன்றுவனவாம்; ஏ - று. புலம்-அறிவு; புலன் - விட
யம்; ஈண்டுப் புலன் என அறிக. ஏதம் - குற்றம்; ஈண்டுத்துன்பம்.
காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார். (கக)

சத்தாதி யைந்தினைபுரு சத்தித்து நீயகல
வத்தால் வாரும்பயன்க ளாங்கடலு - மெத்தாலுங்
காணும் லவ்விடயங் கைகமுலக் கைகமுலு
நாணுப் பிறப்பி னவை.

இ - ஈ.) அவற்றையும் ஒட்டி யறிந்தகல அவற்றின் பயன் ஈள்
நீங்கும், அவை நீங்கப் பிறப்பு நீங்கும், எ - று.

சத்தத்தியைந்து - சத்தம் பிரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் இவை தன்மாத்திரை. 'எத்தாலுங்காணுமலவ்விடயங்கைகழல்' என மறித்து முறைத்தது, பழங்கத்தால் ஒரோர்கால் பிழைக்காமையை வலியுறுத்தப் பொருட்டாம்; இதனால் கூறியதுகூறிற்றின்மையு முணர்க. நவை - குற்றம். (கஉ)

வாக் காதி யித்துடனே நீங்கவச னாதிவிடு

நீக் காத வுட் கரண நீங்குமே - தாக்கி

மன்னு முதலாக வந்தவந்த பேரது

தனது செயலுணரத் தான்.

(இ - ள்.) ஞானேந்திரியங்களாகிய வவை நீங்குழியே கண்டேந்திரியங்களு முடன் நீங்கு வனவாம்; பின் வசன முதலானவை நீங்கும்; அதன் பின்னர்த்தாகிய ஆந்தச்சுரணங்கள் மனத்தை வாழ்விக்கக்கொண்டு தாக்கி வருங்கால் பசுவாகிய தனதியல்பை யறுத்து அவற்றையொழிக; எ - று.

வாக்காதி - வாக்குப் பாதம் பாணி பாயுரு, உபத்தம் என்டலை வசனாதி-வசனம் சமனம் சானம் விசர்க்க மாணர்தம் என்பன; (உ) வைந்து முறையே வாக்காதியின் நெருழில்களென்றுணர்க. (இ) றுங் கூறியன பூரணம் புறச்சுருவிகளாம். அறிதன் மாத்திரை உபயோகத்தைக் கொண்டு ஞானேந்திரிய மெனவும், புடைபெயர்ச்சி மாத்திரைக்கே கருவியாதனோக்கிக் கல் மேந்திரிய மெனவும் கூறலுடையுப் பேர்ந்தவென்றுணர்க. இனி, உட்கருவி - மனஞ் சித்தம் பத்தி யகங்காரங்கள். (கக)

அந்தங்கரணங்கித்தி.

மன்னு மகார மனஞ்செலுத்தும் புத்தியினை

புன்னு முகார முபகரிக்கு - முன்னாரு

மாங்காரம் தன்னை யகாரஞ் செலுத்தியிடு

நீங்காது சித்தம்வீந்து நேர்.

(இ - ள்.) மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் முதலிய கருவி னையுடனின்றி செலுத்தும் எழுத்துக்கள் முறையே மகாரம், உகாரம், அகாரம், வீந்து முதலியனவாம்; எ - று.

முதலானவள்ளும் இன்னவள்ளும் இங்ஙனம் ஒதப்படுதலின் அருளிர்ந்திவமருளிய "அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம் புத்தி யாங்காரங்கள்" எனஞ்செய்யுள் எதிர் நிறுவிதைப் பொருளதாமென்க. இதுவே

சித்தாந்தஞானபோதம்: •

எ

ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகட்குங் கருத்தாதல் “சிவஞானபோதச் சிற்றரை”க்கணோர்ந்து கடைப்பிடிக்க. (கசு)

அந்தக் கரண மகல வதிற்கூடுந்

தொந்தக் கலாதித் துரிசறுமே - பந்திக்குஞ்

சித்த மயலறுத்துத் தீர வுனக்கேற

லொத்த படியே யுறை.

(இ - ள்.) கரணவினை யகல இவற்றை வேறு வேறு செலுத் துங் கலங்களால் உளதாகு மாசு விலகும்; தளைக்கும் சித்தத்தின்கட் பொருந்திய மயக்கைத் துவரவறுத்த நிலையில் சின்றிடுக; எ - று.

ஏறவொத்தபடி' எனவும் 'உரை' எனவும் பாடமுண்டு. தொந் தடி - சலஞ்சாதித்தல். 'தீரவறுத்து உனக்கேற லொத்தபடி' எனத் துணித்தியைக்க; இங்ஙனம் பொருட்கேற்பந் துணித்துரைப்பன பெல்லா 'மாட்டி' என்னுஞ் செய்யுளுறுப்பெனவறிக. 'அறுத்து' என்னுந் செய்தெனச்சம் 'ஒத்த' வென்பதில் ஒத்தல் என்பதனொடு இடிந்தது. (கரு)

சை

தலாகி ஞான நிராமாயம்.

எ -

பொருது புலனருந் தப் போதந் தருமாயை

தங்குநிலையாதி தருஞான - மிங்ளித்தே.

நீங்குபடி மாணவக நின்போத மொன்றிரண்டுந்

தாங்குபடி நிலையத் துணிந்து.

(இ - ள்.) விடய துகர்க்கு பெறுமாறு உயிர்க்கு அநீவை யெழு ப்பு மாயையாற்றப் படுங் கலாதி ஞானத்தின் நீங்குமாறு அறிவிச்சை தொழிலென்னு மூன்றும் வானாதிருக்க நிற்பாயாக; எ - று.

கலையாதி கலை, நியதி, காலம். மாணவகன் - மாணக்கன். 'நீங் குப்படி' 'தாங்கும்படி' என்பவற்றின் மகரம் இன்னேசை பயத்தற் பொருட்டுத் தொக்கன. (கசு)

கால நியதி கலையாதி தத்துவங்கள்

சாலவறி விச்சைதொழி ருன்புத்தன் - மூலமா

மாயை மயக்கல் வரைத்தல் வினைக்கூட்ட

லாயவிட லாமென் றறி.

(இ - ள்.) கால நியதி கலைகளுக்கு முறையே தொழில் இச்சை யறிவுகளாம்; இவற்றிற்கு முதலான மாயையின் ரொழில்கள் உயிர்க்

அ து க ள று ப் ப த ம்.

சிறிவை மயங்குதலும், அதைத் தனு முதலிய வற்றால் வரம்புப்படுத்தலும், இருவினைப் பயன்களை நுகர்வித்தலுமாம்; ஆகலான், இவையெல்லாம் விடத்தக்கவா மென்றறிவாயாசு; எ - று.

கால நியதி கலைகட்டு, அறிவிச்சுநச தொழில்கள் எதிர் நிரணி றையாம். (௬௭)

சுத்த தத்துவ தூடணம்.

ஆன வதனா லமுந்தினா லாசதற்கே

னின் வயிந்தவத்தி னெல்லேகா - ணுனாபிலாப

போகந் தருமானாற் பொல்லாதோ புண்ணியத்தி

னாசந் துணையானார்க் காம்.

(இ - ள்.) அறிவு விளக்கத்திற்கு ஒரு தலையாக இன்றி யவற்றையாததாயிருப்பினும் வைந்தவமென்றுச் சுத்தமாயை பரமபந்தத்திற்குத் துவாயிருத்தலின் அதை 'பொருவாது அதன்பாற்படுதல் இடிக் குடைத்தாது' எ - று.

'புண்ணியத்திற்குந் துணையானார்க்காம் வைந்தவத்தினெல்லையாமலாபப் போகந்தருமானாற் பொல்லாதோசாண' (இதுதனை) எனவும் 'சுனமான அசுனா டுந்தினுல் அதற்கு ஆச' (இதுவினை) எனவும் பிறித்தினு டுதுப் பொருள்கொள்க, அதனால் - அதனில்பு டிக் பொருண்மாய்க்கும், "வித்தைகள் வித்தையிசர் சதாசிலரென்றி றிவர்க்கு-வைத்தலும் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கள்" முதலாயிற் - பிறவற்றிற்கு முகற்காரணமா யிருத்தல பற்றிப் 'புண்ணியத்தினாகநம்' 'புண்ணியா' னார்க்காம் வைந்தவம்' என்றும், 'சுனவயிந்தவம்' என்றுடம் பொடு புணர்ந்த வதனால் அதுவும் பரமபந்தத்திற்கேதுவாமென்பது பெற்றும். இச்செய்யுளைச் சங்கையும் உத்தரமுமாக வைத்துப் பொருள்கொள்க, அங்ஙனங் கொள்ளுங்கால் 'எனின்' என ஒரி டைச்சொல் வருவித்துப் 'பொல்லாதோசாணெனின்' எனப் பொருத் தா ப் படி முய்த்துணர்க. (௬௮)

சுத்தவித்தை யாதமுதற் சொன்னவேழ் தத்துவமு

மொத்தா டுடத்தியிடு மோவாமல் - வித்தைசெய

லேறிக் குறைக்கொத்த லெப்போதும் பார்த்திடவே

மாறிப் பிறக்ககலு மாறு.

(இ - ள்.) சுத்தவித்தையாதி யாவன முன் வித்தோதிய தத்து வங்கள் ஏழையும் ஒழியாமல் இயக்கு வனவாம்; வித்தியா தத்துவத்

தின் தோற்ற வொடுக்கங்களின் முறைமை யறவார்க்குப் பவநெற்
யைக் கடத்தல் கூடும்; எ - று.

சத்தவித்தை யாதியாவன:—சத்தவித்தை, ஈச்சரம், சாதர்க்கி
யம், சத்தி, சிவம் என்பன.

வித்தியாதத்துவ மேழாவன:—காலம், நியதி, வித்தை, கலை,
இராகம், புருடன், மாயை என்பன. (கக)

தத்துவாதிதம்.

மண்முதலா நாதார்த மாய்வந்த தத்துவந்தி
னுண்மையறிந் தெல்லா மொழித்தாயே - யெண்ணிலிவை
தத்துவா தீதமெனச் சாற்றுவங்காண் சைவமறை
பத்துவா வெல்லா மற.

(இ - ள்.) நிலமுதல் நாதமீளுகிய தத்துவங்கள் முப்பத்தாறன்
இயல்பெல்லா முள்ளவாறுணர்ந்து கழித்த விடத்துத் தோன்றுவது,
இவற்றை யெல்லாங் கடந்ததாய் அத்துவாக்களையு மிறந்ததாய்ச்
சைவமறைக்கண் விளங்குவதாயுள்ள சத்த சிவமென் றுரைப்பாம்;
எ - று.

அத்துவாக்கள் - மந்திரம், பதம், வன்ன், வன்ன், தத்துவம்
கலையெனு மாறும். மந்திரம் சோரியாகவும், பதம் நரம்பாகவும், வன்
ன் சொலாகவும், புணம் மயிராகவும், தத்துவம் என்புந் தசையு
மாகவும் கொண்டு, சாந்தியாதிகலை திருமுடியாகவும் சாந்திகலை திரு
முகமாகவும் வித்தியாகலை மார்பாகவும் பிரதிட்டாகலை குய்யமாக
வும் நிவிர்த்திகலை முழந்தாளும் பாதமுமாகவும் உறுப்புடையனாய்
இறையன் திருமேனிகொண்டருளுவன்; “வைத்ததா மத்துவாவும்
வடிவென மறைகளெல்லாம்” என்றுஞ் சித்தியாரினு மிவ்வாறே
கூறிப்போந்த தறிந்து கடைபிடிக்க. (உ0)

இப்பரிசே யைந்துசுத்தி யெய்தியதா லெப்போதுஞ்
செப்பரிய மாயாதி திருமே - யப்பரிசே
யாங்கவற்றி னோடே யழியும் வினைமலந்தா
னீங்கவற்றோ நீங்கா நிலை,

(இ - ள்.) இந்நன்ம் ஐந்து சுத்து யெய்துவார்க்கு மாயாமலட்
பிணிப்பு நீங்கும்; ஆது நீங்கக் கண்மலமு முடனீங்கும்; எஞ்சிய
ஆணவமல நீங்குதற்கரிய நிலையுடையது; எ - று.

• ஐந்து சுத்தி - பூதப்பழிப்பு, பொறியற வுணர்தல், அந்தக்கரண சுத்தி, கலாதி ஞான நிராகரணம், சுத்ததத்துவ தூடணம் என முற்கிளந்த தாதியன. 'வீணை'-சன்மமலம். 'மலம்'-ஆணவமலம். 'வற்றேரூ' என்பதில் ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளது. (உக)

சகலநிர்வணம்.

நின்றுநீன்று வந்த நிலைதோறு நீயறிந்த
தன்றியவை தன்னை யகன்றாயே - யின்றிய வதான்
முத்தி படுஞ்சகல முன்னம படுஞ்சகலம்
பெத்தமது வென்றுநீ பேசு.

(இ - ள்.) அவத்தைகடொழும் படித்து அது அதுவாய் நின்ற கன்றி அவற்றை யகன்றியே ; அவ்வவத்தைகடாமியாவை என்பையாயின், முத்திசகலம், சகலசகலம், கேவலசகல மென்பன வாம்; ஏ - று.

ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளது ; இன்ன பொருடருதல். "தேற்றம் வினாவே" எனுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் நச்சுஞர்ச்சினியா ருரைத்தமையானும், ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் நன்னூல் விருத்தியிலுரைத்தமையானு முணர்க. 'பெத்தமது' வென்றது கேவல சகலம் பிறப்பிற்கேதுவாதல் நோக்கி. இங்ஙனஞ் சகலம் மூவகைத்தாமாறு "இருவகைச், நீக்கிராதி யவத்தைகளியல்புதானு" மென்னுஞ் சித்தியார் செய்யுட்கு ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் உரைத்தவுரையானுணர்க. (உஉ)

அஞ்சு வகையாக வாறுநு நீத்ததற்பின்
விஞ்சிவரு மாணவத்தின் மேலீடு - வஞ்சமறச்
சாற்றிலது மேவலமார் தான் பழித்துப் போந்தநிலை
சாற்றி லதுசகலந் தான்.

(இ - ள்.) கேவலாவத்தை யெனப்படுவது பஞ்சசுத்திவாயிலாக முப்பத்தாறுசுத்துவர்களை யு நீத்து ஆணவமலத்தின் மேற்படுவதாம்; அனையுங் சுத்தித்தப் போந்த நிலையே சகலம்; ஏ - று.

ஆணவத்தின் மேலீடு - ஆணவத்தை யாதாரமாகச் கொள்வது. கேவலம்.

அன்றிவந்த தத்துவங்க ளெல்லா மகன்றிடவே
யொன்றிநின்ற வாணவந்தா னென்றுமே - யென்றுந்தா
ளீங்கா விருள்விழிபோ னிற்குமே யான்மாவும்
பாங்காக் வாங்கே பதிந்து.

(இ - ள்.) ஆணவத்தின்கண் ஆன்மாநிற்கு முற்றமை நள்ளிருட்
கண விழிவிளக்கமறுதல்போலும்; எ - று.

அன்றிவந்த - மாறுபட்ட, இப்பொருட்டாதல் “அன்றினார்
புரம்” எனவருந் திருவாக்குகளானுணர்க. இருளின்கண் விழி அவ்
வீருளுமாகாது அவ்வீருளின் வேறுமாகாது நின்று தன்னொளி மாத்
திரையே விளங்காது குன்றுதல்போல, ஆன்மாவும். அவ்வாணவமு
மாகாது அதனின் வேறுமாகாது அதனார் தன்னிச்சைஞானக்கிரி
யைகள் மறைக்கப்பட்டு நிற்குமென வுணர்க. (2௮)

பகலிழந்த வான்போற் ப்ரவுமல நியா
யிகலறவே நீன்று யிழந்தா - யகலறவு
வாடாத முத்திரினில் வாய்ந்தவருட் கேவலநீ
நாடாத கேவலமுன் னாள்.

(இ - ள்.) ஞாயிற்றில்லாவான் இருள்வயத்ததாமாறுபோல மிக்கு
நிகழ்மலத்தின வயத்தையெப் நினைநிறை யிழந்த கேவலநிலையே,
இவையறாது திருவருளினார் பெறு முத்திரிலையை நீயெய்தாமற்
செய்தற்குக் காரணமாம்; எ - று.

பாவதல் - எல்லார்க்கும் புலனாறு மிக்குநிகழ்தல்; இப்பொரு
ளில் “சிவஞானப்பாத”ச் சிவஞானயோகிகளுரையிற் காண்க. முதற்
கேவலம்—முத்திர. (2௯)

கேவலநீரகனம்.

ஒன்றுக் தெரியா வெறுயா விருளாகி
யின்றுளவு நின்ற திருவோதா - மென்றாகிச்
செம்பிற் களிம்பிப்போற் சேர்ந்துநின்ற வண்ணவந்தா
னம்புநிதில் போ லென்றறி.

(இ - ள்.) செம்புநீர்நிறம்புப்போ லனாதியே ஆன்மாவைப் பற்றி
யிருக்கும் ஆன்மாவை நீரின்கிழல்போற் புரப்பட்டுத்தோன்றுத லின்
திற தெரியா வெறுயா விருளாகி யின்றளவு நின்றது; எ - று.

அனாதி சையோகத்தைத்தெரிப்பார் ‘செம்பிற்களிம்பு’ உவமை
பு. ஆணவப் புலப்பாடினமையைத்தெரிப்பார் ‘அம்புநிதில்’ உவமை
யுங் கூறினார். நீர் தன்பால் வாழ்வனவற்றிற்கு இடங்கொடுத்த லுண்
மையால் ஆண்டுவெளியுண்டென்பதூஉம், வெளியுண்டாகவே ஆண்
டத்தற்கு நிழலுண்டென்பதூஉம் பெறுதும்; “இல்லாமுலைப்பாலும்”
என்றும் சிவஞானப்பாதச் செய்யுளிலும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகி
கள் இவ்வாதே யுரைத்தார். அம்பு - நீர். (3௦)

கருவி க்ரணங் கழன்றுங் கழலா
விருளின் பெருமைத்து வென்றோ - விருடான்
விடிகைக் கிருண்ட மிகுதிபோன் மாசு
மடிகைக் கிருண்டதுகாண் மற்று -

(இ - ள்.) கருவிசுரணமுதலிய வெல்லா நீத்துங்கழலாத ஆண வவிருளின் பெருக்கத்தை யாங்ஙன நீத்துமோவென அஞ்சற்க, புல ரிக்காலுக்கு முன்பக்கத்தில் இருள்கெறிந்து பின்வீதல்போல அது வந் தேய்த்திழைதற்கு ஆங்கனம் பெருகின்றதலான்; எ - று.

பெருமை - ஈண்டுப் பெருக்கத்தின் மேற்று. (உ-எ)

கேவலாதீதம்.

வானி ஸிவவிவர வல்லிருள்போ மாறுபோ
வின விபுளகல்வ தெக்கால - மாணே
யறிந்தா யிருளென் தறியாமை தன்னைப்
பிரிந்தாயோ வில்லையோபேசு.

(இ - ள்.) பாயிற்று விளங்கத்தின் கண் இருள் இரிதல்போல என்னைப்பற்றிய ஆணவவிருள் நீங்குவதென்றான் மென்றஞ்சற்க. அறியாமை யென்றறிந்தபோதே நீ யதைப் பிரிந்தாயாகலான், எ-று.

மாணே - பசுமையில் விளங்கி, அறியாமை வயப்பட்டு அழைப்பி றி, தறியாதிருந்த நிலையே ஆணவத்தோ டொன்றுபட்டிருந்ததற்குக் கர் யென்பதும், ஆணவத்தாத் தன்னின்கேளுக அறிவு நிலையே யாதலுந் தான் நிலையாற்குக் கரி யென்பதும் இத்தனற்குறப்பட்டது அறிதல் என்பதே அறியாமையின் வேறுகளான் இங்ஙனங் கூறினார். நீங்கியொரு மிதந்தொடங்கும். (உ-அ)

பெரு விருளெழுதிய வேறுநான் காண்கிலே
விரிக விபுளகல்வ தெப்படியோ - விடிகை
வறியாமை நின்ற லதனை நீ காணு
யறியா தறிந்தனையோ வன்று.

(இ - ள்.) அறியாமையையொழிய வேறொன்றையுநான் காண் கிலனென்றஞ்சற்க, அறியாமையையாக நின்றாயின் அறியாமையென்பதொன் றுண்டென்றந் தெளியாய். ஆங்கனமின்றியறிதலான் அதனின் வேறுநிலையுந், எ - று.

அன்று என்பதன்றில் ஓரார்த்தொக்கது. (உ-க)

தீன் னுண்மை.

ஆவது, உயிரினியல்பு கூறுதல்.

அந்த மலமா மறியாமை கண்டாயே

யந்த வறிவுநீ யையனே - தொந்தவிருள்

போனதே யுன்னைவிட்டுப் போக்கித் திரோதையு

ளானதே கண்டா யறி.

(இ - ள்.) சித்தாந்தவுணர்ச்சி பெற்றதனாற் றலைமைப்பாடு டைய மாணவகனே ! நீவேநல்லே; அறியாமை யென்ப தொன் றுண்டென்று எவ்வறிவினாற் கண்டாய் அவ்வறிவுதான் நீயென் றுணர்வாயாக; அற்றேலஃதரீக, என்னைப்பற்றிய ஆணவவிருள் நீங்கியதாயிற் பின்னும யான் மறைப்புண்டிருத்தல் என்னையென்பையேல், அவ்வாணவவிருளையும் போக்கி வினக்கிறையறாநிலப் பயப்பிக்குத் திரோதாயி சத்தியின் மறைப்பென்றதனை யறிவாயாக; எ - று.

கண்டாய் - முன்னிலை யாசைச்சொல்; “கேட்டையென்றா” வென்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தா னறிக. (ங்.

வைத்த வவதரங்க ளெல்லா முடன்வந்து

மத்தலாமை கண்டு மறியாயான் - முத்தனாய்ப்

பாச வறியும் பதியறிவு மன்றியே

யாசறவே நின்றவ னீ யாம்.

(இ - ள்.) முற்கிண்த தத்துவங்களின் வழியிலெல்லாம் வந்து அவற்றி னியல்பெல்லா மறிந்தும் அறியாதாய்போலப் பேசுகிறாய் மாணவகனே ! நின்னறிவு என்னையெனின் மறைக்கு மியல்பினதாய பாச வறியுமல்ல; அன்றி எவற்றையும் விளக்குமியல்பினதாய பதியந் லுமல்ல, இவ்விரண்டினும் வேறான அறிவித்தாலறியு மியல்புடையை யென்றறிவாயாக; எ - று.

ஆச - உயிரைப்பற்றிய குற்றம்; மாச - உடலைப்பற்றிய குற்றம்.

சைதன்யநரிசனம்.

என்பது பதிபசு பாசவியல்புகளை யாராயுந் தத்துவஞானம்; சுண் டது பசுவாகிய தன்னியல்பறிதல்.

கண்ணிவிருள் போனாலுங் கண்டன்னைக் காண்போ

லெண்ணுமிருள் போன லெனையறிய - வெண்ணாதோ

கண்போற் சடமோநீ காட்டியதுங் கண்டறிந்த

வொண்போத நீயென் னுணர்.

(இ - ள்) கண்ணமறைத்த இருள்கெடினுங் கண்ணனது தன்னைக்காணாதவாறுபோல என்னைப்பிணித்த ஆணவவிருள் அகன்றுழியும் யான் என்னைக்காணாதல் செல்லாதென்றெண்ணற்க, நீ அக்கண்ணைப்போற் சடப்பொருளல்லையாகலானும் இறையனார் விவக்கியாங்குக்காணும் அறிவினையாக லானும்; எ - று.

சடம் - உயிரின்பொருள். போதம் - அறிவு. (௩௨)

இருட்டு மொளிக்கு மிடமாகும் வான்போ
லருட்டு மருட்டு மகமாய்ச் - சுருக்கமிலா
நீசத் தசத்தன்று நேரே சதசத்த
னாய்ச் ததுவசத்த தாம்.

(இ - ள்) ஆகாயமொன்றே இருள் ஒளி யிரண்டற்கும் இடனா மாறு போல நீயும் இறையனார் அருட்டிதந்தையும் பாசத்தின் மருட்டிதந்தையுமேற்குங் கொள்கலமாய், ஆயின், நீ ஏற்ற அந்தச்சத்தாகிய அருளுமல்ல, அசாதாகிய மருளுமல்ல; இருந்தவாற்றாற் சத்தாமியல்லபயம் அசத்த மியல்பையும் ஒட்டி நிற்குஞ் சதசத்திலக் கண முடைய, எ - று.

இருளொளிக் கிடனாமாகாய மவ்விருளொளி உற மாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது நற்றல்பாலச் சதசத்தெனப்படும் உயிரும் பதிபாசங்களுமாகாது ஆவற்றின் வேறுமாகாது நீர்கு மியல்பினதாம். வான் இருளில் இருளாயும் அது சுழிந்துழித்தோன்றும் ஒளியில் ஒளியாயும் நிற்பதன்றித் தனித்து நிற்குந் தனிமதல்லலாவாறுபோலப் பாசத்தொடு நீர்புழிப் பாசமாய்துகன்றழி விளங்குவதாயுள்ள சிவானந்தப் பேருருசெல்வத்துட்டிளைப்புழி யதுவாயுந்நிற்பதன்றி புயிர் தனித்து நீர்கு மாற்றலினதன்று. இதுவே உயிரியல்பா மென்று கூறியவாறுணர்க. இக்கருத்தை “இருகிறனறிவுள பிரண்டலாவான் மா” என முதலால் கூறிய ஆன்ம விலக்கணத்தின்கண் வைத்துப் பரக்கக்கண்டுகொள்க. ‘சத்தது அசத்தது’ என்பவற்றில் அது பகுதிப்பொருள் விருதி. (௩௩)

அறியு மறிவுநீ யன்றோ வுளக்குச்
செறியுமல நின்றதோ செப்பா - யறிவுதனைப்
பாராதே பார்த்தறிந்து பாசப் பழக்கமதில்
வாராத தன்றோ வழக்கு.

(இ - ள்) அறிவிக்கவறியு மியல்பினையான நீ நின்னியல்பை நன்னறிவால் முனைத்துக் காணாதவின்றி இறையனார் அருள்பெழிக்

கண்டி பாசப்பழக்கத்தில் பட்டுப் பிறப்பில்வாராது உருந்துதலன்றே
நீதியாம்; எ - று.

‘செறியுமலநின்றதோ’ என்பது இங்ஙன முருந்துவார்க்கு அது
எளிதில் நீங்குமென வினாவுதன் முகத்தான் மாணக்கனை யூக்கமுறு,
தியது. (௩௪)

ஞானதரிசனம்.

ஞானமென்ப தீண்டிறையனார் அருள். எனவே, அவ்வாறியல்
பறிதல்.

அறிந்தறிந்து வந்த வவதாங்க டேர்ந்து
செறிந்தறிய நின்ற தெது தேரிற் - பிறிந்ததனை
நின்ற தறியாம னிகழ்த்தியது நீக்கியுனை
யின்றறிய வைத்ததரு ளென்

(இ - ள்.) நீ மயக்கமதுற்று மருந்திற்றெளிந்து தெளிந்து வரு
ந்தொறும் பிரிவற நின் றுணர்ந்தி வந்ததெதுவென வாராய் வார்க்கு
அனுகூலிய யுன்னையாத் பாசவிருளை நீக்கி யதுநீங்கிய நிலையு நீயந்
யாவாறு புரிந்து இன்று தன்னையுமறியி வைத்த இறையனாரருநெ
ன்ப தினிது விளங்கும்; எ - று.

‘அது நீக்கி அதனைப் பிரிந்து நின்ற தறியாமல் நிகழ்த்தியுனை’
எனப் பொருட்டேற்ப இயைக்க. ‘எனக்’ என்பதில் வியங்கோள்
விகுதி விகாரத்தாற்றொக்கது. (௩௫)

அந்த வருளுனக்கிங் காதாரமாய்லி
‘னிந்து வென வெறித்திட டேகமாய் - முந்தி
யுனைபுனக்குத் தான்விளக்கி யோவா துணர்த்துந்
தனைபுனக்குக் காட்டுமே தான்.

(இ - ள்.) அவ்வாள் நின்னுயிர்க்கொப்பற்ற களைகனாய் நின்ற
இரவிருளைத் திங்கட்புத்தேள் இரித்து ஒளி விடுமாறுபோல அறிவை
விளக்கி முதலாக உன்னை யுனக்குக் காட்டிப் பின் தன்னையுங் காட்
டும்; எ - று.

ஆதாரம் - களைகண். அல் - இருள். இந்து - திங்கள், எறித்தல் -
பிரகாசித்தல்; ‘எறித்தருகதிரா’ என்னுங் கலித்தொகையினும் ஆசிரி
யர் நச்சினார்க்கினியார் இவ்வாறே பெருநுரைத்தார். ஓவாது -
இடையீடன்றி. (௩௬)

எல்லாம்பொய் யென்றிங் கிருந்தேனு நானன்றோ
நல்லா யெனையறிந்தே னுனன்றோ - சொல்லாடு

நான்பிரம் மன்றி நடுவே யுணர்த்துதற்கு
வான்பிரம் முள்ளதோ மற்று.

(இ - ள்.) நானேபிரம் மாவதன்றி யென்னை யுணர்த்துதற்கு
என்னின்மேலான வேறொரு பிரம்முமுளதோவென்று கூறி எல்லாப்
பொருள்களையும் பொய்யென் றுரைத்துக்கொண்டிருந்த புழுத்தநா
யினுங் கடையனாகிய தீயேனும் உய்யுமாறு திருவருள் பாலித்த
தன்றோ?; எ - று.

சுண்டிந் தூலாசிரியர், இறையனார் அருளாற்றனச்செய்திய கேடி
லுதவியினியல்பை மாணக்கற் கறிவுறுத்தாச். 'சொல்லாடு நான்பிரம்
மன்றி நடுவே யுணர்த்துதற்கு - வாந் பிரம் முள்ளதோ மற்று - எல்
லாம் பொய்யென்றிங்கிருந்தேனு' எனமாற்றிப் பொருள்கொள்க.
எனவே, நானேபிரம் மென்றுரைக்கு நில பிறப்பைப் பயத்தற்சேது
வான செருக்கைப் பெருக்குதலான் அது சாலவும் வழக்குடைய ரொ
றியென்பது புலப்படுத்துவாராயிற்று. மற்று - வினைமாற்றில் வந்த
இடைச்சொல், 'இருந்தேனும்' என்பதிலுள்ள உம்மையைப் பிரித்து
'நான்' என்பதனொடுகூட்டுக. 'நானு - எனையறிந்தேன்' என்பதில்
உம்மை உயர்வு சிறப்பு; இங்ஙனமன்றி யிதை யிழ்வு சிறப்பெனக்
கொள்வார்க்கு அது ஒரு பொருளினது இழிவைச் சிறப்பித்தல் எனப்
பொருள்பட்டு 'எனையறிதல்' என்பது இழிவுடைத்தாய் முடியுமாத
லான் அங்ஙனங் கோடல் போலி யென்றொழிக; இதுவே, ஆசிரியர்
சிவஞானயோகிகட்குங் கருத்தாதல் நன்னூல் விருத்தியிற் காண்க.
வாந் பிரம் - மேலான பிரம்ம். (க.எ)

அன்று முத லின்றளவு மண்ணலறி விப்பதன்றி
யின்றறியே னானென் றியம்புவதே - எனென்று
மவத்தை தனிலுணர்த்தி யாங்கருத்தி யின்றித்
தவத்தி னுணர்த்தினரார் தான்.

(இ - ள்.) ஆணவமலத்தினின்று மெடுத்து வட்ட காலமுதல்
இம் முத்திக்காலம் வரையில் உணர்த்துவான இறைவனென்றுணர்ந்
துரையாது நானேயறிவேனென் றுரைப்பது அவத்தையி லின்பத்து
ன்பங்களை யருத்தி யுணர்த்தியாங்கு இன்று சிவானந்தப் பெருஞ்செ
ல்வத்தையடைதற் கருவியான தவத்தில் புகுதவிட்டாரினைய ரென்ற
றிய மாட்டா மடமையேயாம்; எ - று.

தான் - அகைநிலை. 'யார்' என்னும் வினா வினைக்குறிப்பு 'ஆர்'
எனமருவிற்று. இச்செய்யுள் முதலடி ஏந்திசைச் செப்பலோசை
த்து. (க.உ)

உன்னறிவு நீயே புணர்வையே யாமாகி
லிந்நெடுநாட் பாசத் தியையாயே - யுன்னறிவை
நீங்கா வறிவாகி நீரு மிரதமும்போ
லாங்காணரனு ரருள்.

(இ - ள்.) ஆற்றன்றி, நீயே நின்னறிவைக் காண்பாயெனின்
இது காறும் பாசவலைப்பட்டு நீ அறிவு மாழ்குதற் கேதுவின்று; ஆத
லான், உன்னறிவை விளக்குவதாயுள்ள இறையனாரை அடக்கி நீரும்
அதன்கட் சுவையும் போல நின்னறிவைப் பொருத்தியிருக்கும்; எ - று.

நீரினாட்சுவை சுந் தடங்கியிடுமாறுபோல் உயி ரறிவின்கட்
சத்தி பதிந்திருக்கு மென்னும் வியாப்பிய வியாபக மாத்திரைக்கே
உவமை கொள்க, 'ஆம்' என ஆக்கங்கொடுத்தமையால், அருட் சத்தி
அங்ஙனம் குணகுணியாவமாய்ப் பொருந்தியும் வேறாய் நிற்குமென்ற
ஐயவங் காட்டினாரென்றுணர்க. 'பாயிரத்தில் "மெய்கண்டான் சந்தா
னமேவிற் சிவானந்தங்-கைகண்டார் காணார் கரு" என்றுரைத்தமை
யால் இந்நூல் மெய்கண்டான்வழியை யொட்டியதென்பதூஉம், மெ
ய்கண்டா னுந்நீசேற்பப் பொருளுரைத்தலே இந்நூற்கருத் தென்ப
தூஉம் பெறப்பட்டதமையி னிச்செய்யுட்குப் பிறவாறுரைப்பார்க்குப்
பாயிரத்தொடு முரணுமென்பது. அல்லதூஉம், இச்செயுட் கிவ்வா
றுரை கூறுதலே பொருத்தமுடைத்தென்பது, "பண்ணையு மோசை
யும்போல" என்னும் முதலூலில் ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகளுரை
த்த வுரையானு மினிது விளங்கும்.

உன்னறிவுக் குள்ளே புணர்வா யொழியாத
தன்னறிவு தானுனக்குத் தாரகமாய்ப் - பின்னமற
வொன்றா வொழியாம லுள்ளடங்கி யுள்ளபடி
நின்றா லதுவாவை நீ.

(இ - ள்.) அங்ஙன முன்னறிவைப் பொருந்திய அருட்சத்தி களை
சுணா அதனொடு பிரிவறவொன்றி யதனுள் வியாப்பியமா யடங்கி
நின்றால் அதனுனந்தத்தைப் பெறுகுவை; எ - று.

பெத்தத்தின்கட் சத்தி தன்னுள்ளடங்கியும் முத்தியின்கண்
ணதனுட் டானடங்கியு நின்றன் முறையாதலான் இவ்வாறுரைத்தார்.
அதுவாதல் சத்தியின் இன்பவெள்ளத்துட்டினோத்தல்; அவ்வாறு
திளைக்குங்கால் அதன் வயத்ததாகலன்றித் தன்னை யதனின் வேறுகப்
பிரித்தறிதலின்மையான் 'அதுவாவை' என்றார். ஒன்றா - செய்யா
வென்றும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். தாரகம் - ஆதாரம்; "வித்து

ண்டா மூலமுனைத்தவா தாரகமாம்” என்னு முதனூலினுங் கண்டு
கொள்க. (ச௦)

இச்சை யுயிர்க்கிரங்கன் ஞான மிசைந்துணர்த்தல்
வைச்ச கிரியை வயநடத்த - னிச்சயமாஞ்
சத்தியிவை மூன்றினையுந் தந்ததொரு சத்திகாண்
முத்தனே பார்நீ முயன்று.

(இ - ள்.) இறையனார் சத்தியொன்றுதானே தொழில் வேறு
பாட்டால் இச்சைஞானங் கிரியையென்று மூன்றுவகைப்படும்; அவற்
றுள் இச்சாசத்தி உயிர்கண்மாட்டு வைத்த இரச்சுமாம், ஞானசத்தி
யவ்யுயிர்கட் கறிவையெழுப்புதலாம், கிரியை அவற்றை ஐந்தொழி
லில் விட்டு நடத்துவதாம்; எ - று.

‘வைச்ச’ என்பது வைத்த என்பதன்போலி. மூன்றாமடி செப்ப
லோசைத்து. (சக)

ப்ரைநிசனம்.

கிரியையறி விச்சை கிளர்ந்தசத்தி யேதோ
பெரியபரா சத்தியெனப் பேசாய் - தெரியிலதீங்
காரு மறியா வண்ணப்பரி பூரணமாய்ப்
பேரறிவாய் நிற்கும் பிற.

(இ - ள்.) அங்ஙன மூவகைப்படுவதெனவோ வெனின், தேவ
ரானும் பிறரானு மறியப்பட்டாததாய் வரம்பிலா நிறைவுடையதாய்ப்
பேரறிவினதாய் நிற்கும் பராசத்தியென் றறிவாயாக; எ - று.

தெரியில் அது ஈங்கு எனப் பிரிக்க; “ஆகன் மருங்கிற் குற்றிய
லுசர, மீறமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்” எனுந் தொல்காப்பி
யச் சூத்திரத்தில் ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்த வென்பதனால்
ஈண்டு அது எனு முற்றியலுசரத் துசரங் கெட்டு உயிரேறி முடிந்
தது. ‘பிற’ - அசை. ‘பெற’ வெனவும் பாடமுண்டு. (சஉ)

அந்த வறிவு மறிவன்றோ விப்போது
தந்த வறிவுமது தானன்றோ - வந்த
வறிவிற் கிளைத்ததுகா ணவ்வறிவிங் கேதோ
நிறைவிற் கிளைப்பற்ற நேர்.

(இ - ள்.) அதவே யறிவாவது, உயிர்கட் கறிவுதந்தது மதுவே,
அவ்வறிவே எல்லா வுயிர்கட்கும் அறிவு கிளைத்தற்கிருந்த பராரை,
அந்நிறைந்த அறிவிற் கிளையாத அறிவுமில்லை; எ - று.

பராரை - அடிமரம்.

(சங)

அறிவார்க் கறிவித்தங் கல்லாத தாகா
வறிவாய் விகற்ப மறியா - வறிவேகாண்
கண்பெற்றார் கண்ட கதிரோளிபோற் கண்டதனை
விண்பற்றாய் கில்லதிலே மேல்.

(இ - ள்.) அறியும் பக்குவமுடையார்க் கறிவித்து, அல்லாதார்க் கறிவியாததாய் ஒருபொருளையும் விகற்பித்தறியாததாய் நிற்கு மவ் வறிவின் தகைமையே காண்! பராசத்தியாகிய அவ்வறிவைக் குருடு நீங்கியார் பகலவன் ஒளியைக் கண்டு களித்ததுபேரலக் கண்டு பிர வற நிற்பாயாக; எ - று.

அறியும் பகுதியில்லார் அஃறிணையோ டொப்பாராதலின் 'அல் லாதது' என்றார். விண்பற்றாய் நின்றலாவது ஆகாயம் பொருள்களிற் பிரிவறக் கலந்திருத்தல் போலப் பிரிவற நின்றல்; சுண்டுப் பிரியாமை மாத்திரைக்கே உவமை கொள்க. "கண்பெற்றார் கதிர்ரோளி கண்டது போல" வென மாற்றுக. (சச)

பரையில்வியாத்தி.

விண்ணிற் கதிரோன் விளங்கி விரிந்ததுபோற்
கண்ணிற் கதிரோன் கலந்ததுபோ - னண்ணிப்
பரையிற்றவி னீயும் பதிவையே யாகி
ஹரையிறந்திட் டொன்றாவை யுற்று.

(இ - ள்.) ஞாயிறு விண்ணில் விரிந்ததுபோலவும் கண்ணிற் கல ந்தது போலவும் பராசத்தியில் நீயும் பொருட்டிப் பதிவையேல் நீ யத னே டொன்றாகுவை; எ - று.

விண்ணிற் கதிரோன் பொருளால் தான்வேறு விண்வேறாயினுங் கலப்புமுறையா லொன்றேயாதல்போலவும், கண்ணுங் கதிரும் வே ழாயினும் ஒன்றாமாறுபோலவும் சத்தியோடும் பேதாபேதமா யுயிர நற்குமா மென்பது.

பரையில் வியாத்தி யென்பது "எதிர்ப்படுபரையினிற் சேதன வியாபகப், பரப்பினைக் காண்பது" எனுஞ் சிவானந்த போதத்தானு ணர்க. (சடு)

பரையில் யோகமும் போகமும்.

விண்ணில் விகற்பமற மேவியகா னின்றதுபோ
னண்ணும் பரையதனி னண்ணியே - யெண்ணிறந்து
நீருறங்குற் தன்மைபோ னிற்கைபரை யோகமதிற்
சீருறலே போகமெனச் செப்பு.

(இ - ள்.) ஆகாயத்தில் இயங்காது ஒருபடித்தங்கிய காற்றுப் போலப் பராசத்தி வியாபகத்தில் நண்ணி நீர் ஒழுகி நிலத்தல்போற் பரவி நின்றறிவது பரையில் யோகமெனப்படும்; அப்பராசத்தி யின் அணுபவ நிலையை யெய்தி யின்புறுதலே பரையிற் போசமெனப் படும்; எ - று.

ஒரு வியாபகப்பொருளிற் பிறிதொரு பொருள் வியாபித்து நிற் குமாற்றிற்கு விண்ணிற்கால் நிற்குமுவமையும், அங்ஙனம் வியாபக முறப்பரவி யசைவின்றி நிற்கு முறைமைக்கு நீருறங்கு முவமையுங் கூறப்பட்ட தெனவறிக. உறங்குசல் சுண்டு மெல்ல வெழுதிப் பரந்து அசைவின்றி நின்றல். சீர்-செல்வம்; சுண்டு இன்பத்தின்மேற் றுயது ஆகுபெயர். (ச.சு)

முத்திசாக்கிரம்.

நீங்காத பேரறிவு நீங்காமற் கண்டநீ
நீங்காம னின்றபாடி சிந்ததனி - னீங்காம
னின்றுவிட லன்றோதா னின்மலன்றன் பேரறிவி
லொன்றுபட லென்றறிநீ யுற்று.

(இ - ள்.) இவ்வியல்பால் நின்றல் தான் இறைமனார் திருவடி ஞானத்தி லிரண்டறக் கலக்குமுறை; எ - று.

நீங்காத பேரறிவு - பிரிவற்ற பெரிய ஞானம். (ச.சு)

எத்திசையு மொன்றா யிறையறிவி லெயாழத்தல்
சுத்தபீலா போத மெளத்துணிநீ - சத்தியமே
யத்தன்மை கண்டா லதுமுத்திச் சாக்கிரமாண்
சித்த மயலறவே தேர்.

(இ - ள்.) இறையனார் ஞானமாகிய சுத்த பாரசுத்தியிலுறல் சத்த பரையோகமாம்; அங்ஙனமுற்று அதைக் கண்டிருத்தல் சாக் கிரமாம்; எ - று.

பூசப் பழிப்பிலிருந் துதுகாறு முணர்த்தியன வெல்லாம் 'முத் திசாக்கிரம்' எனவறிக. 'எத்திசையு மொன்றாப்' என்றது வியாபக சிஷ்ச்சியை யுணர்த்தற்கு. (ச.சு)

முத்திசாக்கிரமுற்றும்.

முத்திசேறிபனம்.

சாக்கிராதீதம்.

நின்ற வறிவறிகை நீங்காமை சாக்கிரமா
மன்றி யிவ்வித லதீதமாஞ் - சென்றறிவை
நீங்காம னின்ற நெடிதுதாயில் கொள்ளவே
வாங்கா தறிவாய் வர.

(இ - ள்.) அங்ஙனங் கண்டிருந்து அறிவு விரிதலே சாக்கிராதீத
மென் றறியற்பாற்று; அதில் நீங்காமற் றாங்குவார்க்குப் பரையி
லதீதமெய்து முணர்வும் எளிதி நெய்தும்; எ - று.

‘நின்றவறிவறிகை நீங்காமை சாக்கிரமாம்’ என முற்செய்ய
ளிற் கூறியதையே யியைபுணர்ந்து கோடற்பொருட்டு ாண்டு வழி
மொழிந்து கொண்டார், வடிமெழிதலெனினும் அனுவதித்தல எனி
னும் ஒக்கும். அவித்தல் - விரிதல். வாங்காது - பின் வாங்காது. (

முத்திசெர்ப்பனமுற்றும்.

முத்திசு முத்தி.

பரையிலதீதம்.

முவ்வுறிவு காண்ட லிருநருஞ் சாக்கிரமா
முவ்வுறிவு காணு ததீதமா - மிவ்விரண்டும்
பாராம னிற்றல் பரையி லதீதமா
மாரா வறிவுகன்ற தால்.

(இ - ள்.) முற்கூறிய சாக்கிரம் அதீதம் என்னு மிரண்டையுங்
கூட்டு அவிற்றையறியாது நின்றல் பரையிலதீதம்; ஈண்டே ஆணவ
விருளகன்று முழு அறிவும் விரிந்ததாம்; எ - று.

முதலிரண்டடி அனுவாதம். ஆரா.- நிறைந்து; செய்யா என்
னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (இஃ)

ஈசனறி வாகியெலா மின்று கழன்றகன்றாய்
பாசமிக வைத்ததனிற் பற்றாதே - கூசாம
னேராக நீங்கியதி னின்ற சுவடறவே
வாராய் சிவமேல் வர.

உஉ : , துகளறுபோதம்.

(இ - ள்.) பதிஞானத்தை 'யெய்துதீலா னேந்து மலத்தினின்று நீங்கிய நீ பயிற்செய்யத்தான் ஒரோவழி யசைப் பற்றவுங் கூடுமாத லான் அவ்வன மாகாமைப்பொருட்டுச் சிவத்தைக் களைகணுக் கோ டற்பாற்று; எ - று. (இக)

முத்திசுழுத்தி முற்றும்.

மு த் தி து ரி ய ம்.

சுத்தாவத்தை.

அறிவடைப்ச் சென்றங் லீதமாய்' நின்ற குறியிறந்திட் டொன்றுங் குறியா -- நெறியேது சுத்தவத்தை மைந்த லுன் றொல்லேமல மில்லையிலை யத்துடனே செல்வதது வாம்

(இ - ள்.) அடையச் சென்று இறந்திட்டுக் குறியா நெறியேது, அது சுத்தஅவத்தை என்றறிவாயாக; சுண்டு மல மில்லையென்பது திண்ணம்; சுத்தஅவத்தை யெய்தியதுடனே யதுகழியும் பெற்றியது; எ - று.

குறியிறத்தல் - சட்டறுதல். (இஉ)

சு க ரு ப ம்.

ஆவது, "அறிவக லதீதத் தனுபவஞ் சிறிதாவ் குறுவது" என்றிக.

பைய விருந்து பதைப்பற்ற பின்னுனக்குத் துய்ய் சுகப்பிரபை தோன்றுமே - யையனே கண்டாய் சிவபுமி காட்சியற்க் கலந்து கொண்டாள்வான் கண்டாய் குறித்து.

(இ - ள்.) அவ்வன மிருப்பாய்க்குத் தாய விற்பச்சுடர் தோன் றும்; தோன்றுங்கால் அவ்விற்பத்தைப் பயக்குஞ் சிவத்தைக் கண்டு பிரிவறக் குறிக்கொண்டு அதனொடு கலந்த ருப்பாயாக; எ - று.

துணிவினால் 'கண்டாய்' என இறந்தகாலத்தில் வந்தது. பைய-மெல்ல, "பையப்பையப் பசந்தன்று துதலை" என்பதனுனுமறிக.

விழுந்த வவதரத்தில் விஞ்சு சுகந்தா
னெழுந்ததிது வெங்கே யிறைவா - மொழிந்தருளாய்
மாமணியிற் சோதி மலர்ந்த பிரபைபோ
லாமரன்றன் பாலே யது.

இச்செய்யுள் கடாவிடை.

(இ - ள்.) முற்கிளந்த வின்பம் யாண்டெழுஉவ அதன்பையா யின்;—இறைவன்மாட்டு மணியினொளிபோல வெளிப்படுவதென் வறிவாயாக; எ - று.

எனவே இறைவனும் அவன்மாட்டெழுஉம் இன்பமும் குணசு ணித்தன்மைய வென்பது பெறுதம். (இச)

துன்பற்ற வின்பச் சுகப்பிரபை தன்னையே
யின்பசுத்தி யென்றறிநீ யெப்போது - மன்புறவே
நின்றதிலே யாறி நிலாவு நிலாவும்போன்
மன்ற நரமுணந்து வாழ்.

(இ - ள்.) அத்தகைய ஆனந்தவொளியை யிறைவனுக்கோர் சத்தியென்றுணர்ந்து, அதில் நிலவு நிலவுங் கலந்திருத்தல்போற் கூடி வாழ்வாயாக; எ - று.

நிலாவுவமை, ஒன்றுபட்டிருந்தன் மாத்திரைக்கே கூறியதென் றுணர்க. மன்றல் - மணம். ஆறுதல் - மலத்தினால் நிகழ்ந்த துன்ப நீங்கியிருத்தல். (இரு)

தேனாருமின்பச் சுகவடிவு மிப்படியே
வாளுடர் காணாது மன்னவனெ - ஞான
விதுவு மொருசுத்தி யுடையவர்க்கே தானு
லெனமுத்தி சொல்லா யினி.

இச்சொப்புள் மாணகவன் கூற்று.

(இ - ள்.) இன்பத்தின்பெற்றி யிதுவாயின், ஞானச் செல்வத் தையுடைய எனச்சுரியனே! இஃவும் இறைவனுக்கொரு ஞானசு தியாய் முடிசலிந், இதனினுங்குப் பெறுவதாகிய முத்தி யிதுவென் றறிவுறுத்தருளுக; எ - று.

மல் - செல்வம்; மன்னவன்-செல்வத்தையுடையவன். 'ஞான' என்பதைச் 'சத்தி' யோடு பொருள். (இசு)

முத்திதூரிய முற்றும்.

முத்திதூரியாதீதம்.

சுகாதீதம்.

என்பது, "ஆன்மவச்சுகத்துக் காதாரமாங்குணி, தோன்ற நிற்ப துவே."

இந்தச் சுகத்தி லினிநீ விழியாம
லந்த வறிவி னயர்ந்ததுபோற் - றெந்தமறப்.

போதா யிதுவே சுகாதீதம் பெர்யயற்றோர்க்
காதார மான வருள்.

(இ - ள்.) மேலெல்லாம் வந்த ஞானங்களை மறந்தாங்குச் சுக
ரூபமாகிய விதனினும் நீவிழித்துப்பாராது அசன்டற் றொடர்பறப்
போதுவாயாக; அங்ஙனம் போது நெறியே மெய்ப்பொருள் கண்டார்
க்குக் களைகளுனது; ஏ - று.

அயர்தல் - நழுசவிடுதல்.

(இள)

ஒன்றுஞ் சுகவடிவுக் குள்ளான தம்பிரா
னன்றி யொருபொருளு மாகாதே - நின்ற பூர்த்திச்
சொல்லரிய விந்தச் சுகத்துக் கதிதமாய்
நிலைவன்றா னாமே நிலை.

(இ - ள்.) ஆனந்தமே தனக்குவடிவமாகப் பொருந்தி யதற்குள்
நூறையுங் தம்பிரானையன்றி யொருபொருளு நிலையுதன்மலைத்தன்று.
ஆகலான், உரைச்சற்கரிய இச்சுகத்திற்கு மதிதமான அவன் மாட்டு
நிற்பாயாக; ஏ - று.

வடிவு - உலர் புரளோடு கூடியது; உரு-உறுப்பறியப்படாதது.
ஒன்றும் - ஒன்றியெனத்திரிச்சு.

(இஅ)

சிவப்பேறு.

எல்லாங் கழன்ற விடமே சிவமென்று
சொல்லா வெர்க்குன்ற தூயோர்க் ; எல்லாய்கே
ணின்றபடி தானே நிலையா நிலையதனி
னின்றுவிடு நேராக நீ.

(இ - ள்.) இவ்வாறு முறைத்துப் போந்த விவையெல்லாங் கழி
ந்த நிலையமே சிவமென்று அச்சிவஞானங் கைவந்த பெரியோருரைப்
பராதலான், அந்நிலையில் ஒரு தலையாக நின்றுவாயாக. ஏ - று.

நிலையா - நிலைத்து; இச்செய்யாவென்னும் வாய்ப்பாட்டு வினை
யெச்சம் 'நின்றுவிடு' என்பதில் கீற்றல் என்பதனோடு முடிந்தது. ()

வானகத்தில் வானு மணத்தின் மணமும்போ
லானசுகப் பேற்றி லழுந்தியவா - தானாகு
மாண்ட குருநாதா வடியேன் பெருவாழ்வை
மீண்டு சொல வுண்டோ விதி.

(இ - ள்.) அத்தகைய விற்பத்தில் அழுந்திய வாற்றிற்கு வா
னில் வானும் மணத்தில் மணமும் பொருந்திய தொக்கும்; அது

நிந்தை, அது துரியாதீதத்தின் கண்ணே சொல்லவேண்டுமென வேறு
பிரவுண்டே லவற்றைப் பறிவுறுத்தருளினி என்னை யாண்டருளிய
ஐயனே! எ - று.

ராணடெடுத்த 'லூன்மண' வுலமையி னியைபு, மேலே போந்த
'தூன்பற்ற விற்பச் சுகப்பிரபை' என்னுஞ் செய்யுளில், நிலா வுலமைக்
குரைத்தாங் குரைத்துக்கொள்க; இது, உரைத்தாமென்னு முத்தி.

நீயுஞ் சிவமகி நின்றாயொ சின்றிலையோ
வாயவடி யேனோ வதிகார - நாயனே
மொனறன் றிலண்டன் றிரண்டொன்று தானன்று
நின்றதொந் தன்ம நிலை

(இ - ஈ.) தலைமைப்படுத்திய மாணவர்களை! நீ சிவமாகி நின் முயல்வன யானை கூட்டித்தருள். “அடியேன் அங்குனமாயினேனோ” என்பது சொச்சம், ஆகையிற் தீர்த்து உலையா யிரண்மெல்லையாய் ஒன் றிரண்டு உடைய நான் தலைப்படுத்திய, எ - று.

[illegible]

சா,ந்நி ல கந்தாலநாம துடலேபோற் சன்மார்ங்க
வேற்றுவிதி லவும் வேண்டுவே - போற்றரிய
நித்தனை சுத்தனை நித்தியா னந்தின்
யத்தனை முத்தனை மாங்கு.

(இ - ன்.) முற்போந்த அத்துவிதக் கீலப்பிற்குத் தாள் தலை எனு மீரண்டு சொற்களுந் தம்மிற் கூடித் தாடலையென நிற்பதே உவமை யாம்; இங்ஙனநிற்கு மம்முத்திநிலையில் வீடுபேற்றைப் பயப்பனவாய சனமார்க்கு முதலிய ஞானநிலைகளுமாண்டு நிகழ்வனவல்ல; எ - று.

‘தாள்’ எனுஞ் சொல் தாழ்ந்த நிலைக்கண்ணதான உயிரையும் ‘தலை’ எனுஞ் சொல் உயர்ந்த நிலைக்கண் விளங்கு மிறைவையுங் குறிப்பனவாம். ‘தாள்’ எனுஞ் சொல்லிறுதித்தான எவ்வும் ‘தலை’ எனுஞ் சொன்முதலியான தவ்வுத் தனித்துநிற்கு மீரெழுத்துகள். இவை புணரக்கால் டவ்வெனு மோரெழுத்தாக நிற்கும்; நிற்கினும், ஆண்டவ்வாண்டெழுத்தி னொலியும் புலப்பட்டுத்தோன்றும்; தோன் றுழி எவ்வினொலி இறப்பவதுண்ணிதாசவும் தவ்வினொலி நன்குபுல ப்பட்டு மொலிக்குமாறு துனித்தறிந்த சொள்க. இதுபோலவே, வீடு பேற்றின்சுண் முதல்வன் நிகழ்ச்சிகளே தோன்றவனவாயும் உயிரின் நிகழ்ச்சிகள் தோன்றாநனவாயு மிருக்குமென்க, ஆங்ஙனம் புணர்ந்த நிலைக்கண்ணதான டசரம் ஓரெழுத்துமாகாது ஈரெழுத்துமாகாது ஒன்றிரண்டெழுத்துகளுமாகாது நிற்குமாபோல இறைவனு முயி ருந் கலந்தநிற்குமுறையை யறிந்த சொள்க, இச்சுருங்கிய வுரையி லிவ்வியல்பெல்லாம் விரித்கப்புகின் உரம்பின்றிப் பெருருமாதலான் முடிந்ததூல்காரி னவற்றைக் கண்டுசெனிக. ‘நித்தனை’ ‘கத்தனை’ முதலியனவாற் சொற்களானும் உயிரி னிலச்சனம் தெளியத்திடந்த வாறுணர்ச்சு, இவ்விபடியிண்டுந் தூங்கிசைச் செப்பலோசைய.(க உ)

அருந்தச் சுகத்துக் கழித வவத்தையென்பர்
பந்தமற்ற முத்திப் பயனறியா - ரந்தோ
பிறியாத வின்பப் பெருமானைப் பெற்று
மறியாத வாதனையா லாங்கு.

(இ - ன்.) ஆங்கனம் பெற்ற பேரின்பநிலையையும், முத்திப்பப னிஃ சென்றனந்தறிபு மாற்றல்லாத மடவோரினொருதாரார் அஃது அனைத்தையும் கடத்துபின்ற அந்ஞான மென்றரைப்பர்; தம்மோ டுடனியைந்த எம்பெருமானைப் பெற்றும் அவனெய்து மரும்பேறு பெறுது அறியாமையெய்ப்பட்டுக் கெடுகின்றன நரைத்தோ; எ - று.

இதனால், முத்தியென்பது பிரிதன்று அசுவம் ஞானமேயென் றுரைக்கு மசுவாகினை மறுத்தராளினார். ‘இலம்பெருமானை’ என வுடம்பொடு புணர்த்தார் அப்பெருமானு லெய்துவது பேரின்பமே யாக வதனை யஞ்ஞானமென்றுரைத்தல் டெரிது மடமையென்றற்கு அறியாதவாதனை - ஆணவப்பழக்கம். (சுரு)

பாமானந்தநிசனம்

நின்ற நிலைசிவமாய் நின்றாயே நின்மலனா
மென்றுமவன் றான யிருந்தானே - யன்றே
ய்வனுக் கிதமே தவனாகி நின்ற
விவனுக் கிதமோ தினி.

(இ - ள்.) நின்ற வநிலையில் உயிர் சிவமாய் நின்றது; சிவமு முயிராய்நின்றது, அங்ஙனநின்ற சிவனுக் கொருவித இன்பமுமில்லை; உயிருக்கே இன்பமென்றறிவாயாக; எ - று.

முத்திக்கண் உயிரின் ரொழிலெல்லாந் தன்னுடையவாகக் கோடலின் 'என்று மவன் றுனாயிருந்தானே' என்றார். 'நின்றாய்என' முன்னிலையாம் கூறிப் பின் 'அவன்' எனப்படர்க்கையாம் கூறுதல் ஓர்வழுவமைதி; "முரசுகெழுதானே மூவருள்ளு, மரசெனப்படுவது நினதேயத்தை' என்புழிப்போல; நீசைப் புறனடையானமைக்க. 'இவனுக்கிதமே தினி' என்னும் பாடம் பின்வருந் செய்யுட்களொடு முரணுறுதலின் 'இவனுக்கிதமோ தினி' என்றஃதிருத்தல் வேண்டிமென்று துணிக.

(சுச)

அன்றே தொடங்கி யனைத்தாயிருந்தானாகி
யொன்றாகி நின்றவருக் கின்பூட்டிக் குன்றாமற்
கொண்டுவிட லன் றொருங் கோமாத் கிதமென்று
பண்டைமஹ சொல்லும பரிந்து.

(இ - ள்.) அன்றே லிஹவனுக் கிதமாவதுதா னியுடோவெனின்;—அனாதிப எல்லாவயிர்க்கு முயிராய்நின்றவற்றையியக்கினுந் தன்னையொன்றி யொன்றாகி கலந்தவுயிர்க் கின்பமாகிய தடத்து மடையையுடைத்துவிட் டருத்துதலே யவற்கிதமாவதென்று பழைய ாறைகளெல்லா முரைக்கும்; எ - று.

'அவருக்குப் பரிந்து இன்பூட்டி' என இயைக்க. (சுரு)

பார்க்கரிய விர்தப் பரம சுகத்தனைச் [ரிய
சேர்ப்பனுயிர்க் கென்றிறைவா செப்பினையே - மாற்ற
வானந்த மாருயிர்கட் கண்ண ல்ருத்துவது
தானெங்குப் பெற்றவா சாற்று.

இச்செய்யுள் மாணக்கள் வினா.

(இ - ள்.) சுட்டற்ற விவ்வரிய சுகத்தை யிறைவன் யாண்டுப் பெற்று உயிரை துகர்விப்பன்? எம்மையனே! அதை அடியேனுக்கு வினம்புக; எ - று.

ஆருயிர் - அரியவுயிர் ; அருமையில் மையும் உகரமுங் கெட்டு
முதனீண்டது. (சுசு)

பெற்றருந்தி யின்பம் பிறர்க்கு மருத்தினனோ
வுற்றபர மானந்த முள்ளதோ - மற்றிதுதா
னென்றுநீ கேட்கி ஸிறையுருவ மானந்த,
மன்றிவே ரென்றில்லை யாம்.

(இ - ள்.) அங்ஙனம் பெற்று அருத்தகின்றானோ துயல்பலேயே
யவனுக்கீ. துள்ளதோ வென்று வினாவுவார்க்கு இறைவனதுருவமே
இன்பத்ததுவன்றி வேறல்லவென விசேச, ௪ - று. (சுள)

ஆனபர மானந்த மாகின்ற வெல்லையே
யூனமிலா வுண்மைதனி லொன்றுபட - லீனமறத்
தானான போது தணவ! தெழுந்தகுக
மரனே யதுவா மதி.

(இ - ள்.) அதுவே றைவனோ டொன்றுபடுதலா னுண்டா
மின்பம்; ௭ - று.

தணவாது - நீங்காது.

(சுஅ)

பரமானந்தமோகம்.

விளைத்தபர மானந்த வெள்ளத் தனிலே
துளைத்துதுளைத் தாடியதிற் றோன்றா - வளைத்துண்ணை
நீர்போ லமிழ்த்தியதி னீணிழல்போற் றுன்கரந்து
பார்போற் றரிப்பாகும் பார்.

(இ - ள்.) பேரின்ப வெள்ளத்தில் நீயுண்ணை நீர்ச்சுழிபோற் கர
ந்து சுரிந்தழுத்தி யநீர்நீழல் சுரந்துதோன்றாமபோல் நின்னறிவு
தோன்றாவாது நிலம்போல் நிலையுதலுற்று; ௭ - று.

இச்செய்யுள் குளகமாய்ப் பின்னைச் செய்யுளொடுமுடியும்; என்
னை? “குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்” என்றுத் தமிழ்த்
தண்டியாராதலின். தரித்தல் - தங்கல். பார் - ஆசைநிலை. (சுசு)

பாராதே யத்தப் பரமசுகத் தன்னை
நேராகத் தானு நிலைபோலத் - திராச்
சுபாவ மதுவாகித் தோன்றி மறையாதே
யபாவமாய் நிலலா யதில்.

சித்தாந்தஞானபோதம்

உசு

(இ - ள்.) பாராது அதுவாகத்தொன்றி மறையாது அதில் அபி
வமாய் நில்லாய், ஏ - று.

அபர்வம் - உள்ளதல்லது; சூனியமெனப்பொருள் கூறுவார்க்கு
நான்கபாவங் கோடலும் பொருளழிவின்மை கோடலும் பொருந்தா
மையறிக. 'அதுவாதல்' முன்னர்க் கூறியவற்றிற் கண்டுகொள்க. (எஃ

பாமானந்தபோகம்.

நின்றபர மானந்த நேரே யனுபவித்தங்
கொன்றுபட்ட வுள்ளுருகி யோவாம - ஷென்மு
மதுவுண்ட வண்ணப்போன் மாளாச் சுகதீதைப்
புதிதுண் டிருந்துவிடிப் போது.

(இ - ள்.) அப்பேரின்ப வெள்ளத்தில் தேனையுண்ட வண்டைப்
போல் உள்ளுருகி யோவாமற் புதிதூண்டிருக்க; ஏ - று.

மதுவுண்டவண்டு, மதுமயக்கத்தால் தன்னைபுந் தானுண்ட
தேனையும்றியாது தேன்பயந்த வின்பவயத்ததா யிருக்குமதுபோல
என வவமைகொள்க. புதிதாக ஒருபொருளை நுகர்வார் மிக்கவேட்
டையோ டதைநுகர்தலின் ஈண்டும் அது தோன்றுதற்பொருட்டுப்
'புதிதுண்டு' என்றார். (எக)

பருகத் தொலையாப் பரபோகத் தன்னை
யுருகியடி யேனருந்த வூட்டுங் - குருவே
யழியாத வின்ப மரனருந்தா னென்னும்
வழியேது சொல்லீர் மகிழ்ந்து.

'இச்செய்யுள் மாணக்கன் வினா.

(இ - ள்.) இவ்வரிய பேரின்பத்தை யடியேனு நுகருமாறு நுகர்
விக்கு மெந்தருநாதனை! அரனார் தம்மின்பத்தைப் பிறர்க்கு நுகர்
வித்தலன்றித் தாம் நுகராரென்பதென்னை; ஏ - று. (எஉ)

சர்க்கரைதா னூர்க்குந் தருமிரத மவ்விரதஞ்
சர்க்கரைதான் கொள்ளுமோ சாற்றுங்காற் - சர்க்கரைக்கின்
மின்புருவ மன்றி யெழிலுருவம் வேறுண்டோ
வின்புருவ மேயிறைக்கு மென். (எங)

நாவா ரிரதமது நாவருந்த லல்லாதிங்
காவா விரத மறியுமோ - லோவாப்

பரமசுக முன்பாற் படிப்பதே 'யன்றிப்
பரமசுகங் கொள்ளா பயன்.

(எச)

இவை யிரண்டுசெய்யுளு மொருதொடர்.

(இ - ள்.) கன்னல் தன்னுநகர்வார் யார்க்கு மின்சுவை பயத்த
லல்லது தானச்சுவையறியாதவாறு போலவும், நாவானது தன்பாற்
பொருந்திய பண்டத்தின்சுவையை யறிதலன்றி யப்பண்ட மச்சுவை
யை யறியாதவாறுபோலவும் பேராணந்தம் உன்னை யுவப்பித்தலன்றித்
தனக்கு நிலைக்களமான இறைவனை யுவப்பியாதாம்; என்னெனின்;—
கன்னலுக்கு இன்சுவையே யுருவாவதன்றி ஈவறுருவில்லாமைபோல
இறைவனுக்கு இன்பமுமாமாகலன், எ - று.

'யார்க்கும்' என்பது 'ஆர்க்கும்' என மரீஇயது. எழில்-வனப்பு.
ஆ ஆ! வியப்பின்கட்குறிப்பு.

இந்தச் சுகமான்ம லாப மெனவறிநீ
யந்தச் சுகமொழிந்திங் காராதே - யிந்தச்
சுகமெலா மந்தச் சுகமாகி லுன்ற
னகமெலா மானந்த மாம்.

(இ - ள்.) இங்ஙனம் பெறுமின்பமே நின்னுயிர்க் குறுதியான
உத்தியமாம்; ஆகலான், அதையொழிய வேறு பிறவின்பம்போற்
றேன்றுங்ஙனவற்றை நுகராமல் இவ்வுலகத்து நீ இன்பமென நினைக்கு
மெல்லாவற்றையு மொருவி அந்நினைவெல்லாம் மறுமைக்கண்ணதாம்
சண்டுக்கூறிய இவ்வின்பத்தில் வைப்பையேல் நின் உள்ளீடெல்லாங்
களித்தற்குக் காரணமான பேரின்பமா மது; எ - று.

ஆந்தல்—நுகர்தல்.

(எரு)

ப ர ம ன ன் த மே லீ டே.

மேலீடு—மேலிடுதல்.

அண்ணலுமா னந்த மருளுமா னந்தமுயி
ரெண்ணிலா வானந்த மெவ்வுலகும் - பண்ணி
யளித்தழிப்பா ராகு மவர்களுமா னந்தங்
களித்ததுவே யெப்போதுங் காண்.

(இ - ள்.) அண்ணலும் அருளும் உயிரும் எவ்வுலகும் முத்தொ
ழிலியற்றும் பிரமவிட்டுணு உருத்திரராதிகளுமாகிய வெல்லா மாண
ந்தரூபமாக எப்போதுங் களிப்பதே யதவாம்; எ - று.

• இதனற் “காணுங் கரணங்களெல்லாம் பேரின்பமெனப்பேணு”
நிலை கூறப்பட்டது. அளித்தல் - காத்தல். (௭௬)

எங்குநிறைந்த தானந்த மெல்லா மழித்திமிகப்
பொங்கிக் கரைபுரண்டு பூரணமா - யங்கு
வளைந்த வுலகுயிரும் வாய்த்த சுகமா
மளத்திற் புதுந்ததுபோ லாங்கு.

(இ - ள்.) அவ்வின்பம் ஆண்டுநிறைந்து எல்லாப்பொருள்க
ளானு மெய்துமின்பத்தையெல்லாந் தன்கீழ்ப்பிடுத்தி ய்தன்னும
மையாது பொங்கிப்புரண்டு பூரணமாய அம்முத்தியில் சுகமாகியவிட
த்தில் உலகுயிரனைத்துங் குடிபுக்கனபோல் முற்றியன; எ - று.

‘பூரணமாய’ என்பதனிறுதி அகரத்தொக்கது. உலகுயிரும் புது
ந்ததுபோலாங்கு வளைந்த என வினைமுடிக்க. (௭௭)

கண்டவிட மெல்லாந் கருணைக் கடலமுத
மொண்டுகொள லாய்நிறைந்த முத்திதனைப் - பண்டே
திருமா லயனறியாத் தேசிகஞர் பாதந்
தருமா மடியேற்குந் தான்.

(இ - ள்.) கண்டுழியெல்லாங் கண்டுழியெல்லா முகந்துகொள்
ந்ருமாறு கருணையமிழ்து கடலாய்நிறைந்த முத்தியை மாலும் அயனு
மறியா விறையனாழும்பதங்கள் புழுத்தநாயினுங் கடையெனாகிய
அடியேற்கு முதலுமாம்; எ - று.

முகந்து என்பது ‘மொண்டு’ என மரீஇயது. (௭௮)

பரமானந்தஅவசம்.

பரப பரானந்தம் பார்ஜித்மேன் மற்று
மரவம்வா ராதே யகலும் - பூரணமா
யாங்கே யமிழ்த்தி யவசமா மானந்த
நீங்கா ததுவாகி நில்.

இ - ள்.) அப்பெற்றித்தாகிய பேரின்பத்தை யோவாது நோக்
குவார்க்கு அது கீழ்மேலிடமெல்லா மெல்ல அகன்றுநிறையும்; நிறை
ந்துழி யாங்கமிழ்த்திப் பரவசமாய்ப் பிரியாது நிற்கற்பாற்று; எ - று.
பூரணமாய் என்பது எதுகைமாத்திரை நோக்கிக் குறுகியது. (

உற்றபர மானந்தத் தென்னு யதிலுறங்கி [மிலா
முற்றுவதே முத்திமுடி வென்றுரைக்குங் - குற்ற
வைதிக சைவம் வழிநூல் புராணமற்றுஞ்
செய்வன் நூ லெல்லாந் தெளி.

(2 - ள்) இங்ஙனம் பேரின்பவெள்ளத்தி லிரண்டறக்கலந்த
நிலைத்தறங்குவதே முடிவான முத்திரிலையென்று வழுவில்லாத வை
திக சைவநெறி விளக்குஞ் சிவானுனபோத முச்சலிய நூல்களும் அவ
ற்றின் வழிப்படுதூல்களும் புராணங்களும் ஏனைநூல்களுந் துணிந்து
ரைக்கும். இதைத் தெளிவாயாக; எ - று. 1

‘குற்றமிலா வைதிகசைவ’ மென்று விதந்தரைத்தவதனு லேனை
யநெறிகளெல்லாம் புரையுடையனவாய் அறிவுதிரித்து மக்களை மறி
த்த மறித்தும் பிறப்பிற்சடாவும் பெற்றியவென்பதும், இஃசன்ன
தன்மொன்பது மினிது விளக்கும். (அ1)

அனுவகை.

என்பது ஆன்மாக்களின் கூறுபாடு.

ஒன்றிரண்டு மூன்றுமல முள்ளவுயிர் மூவருக்குஞ்
சென்றிவல்பொ னேனே சிவமாகி - நின்றநிலை
யிவ்வகையே யாளு மெழிற்குருவா மீசனே
யவ்வகையை நீயிங் கறி.

(இ - ள்) ஆணவமலமொன்றேயுடைய வீஞ்ஞானசலர், ஆண
வங் சாமிய மீரண்டுமுடைய பிரளயாசலர், ஆணவங் சாமிய மாயை
யீம்மூன்று முடைய சகலர் என்னு மிம்முத்திறத் தான்மாக்கட்கு மு
றையே யுண்ணி ன்றும்; முக்கண்ணுஞ் செக்கர்ச்சடையுந் சறைச்சண்
டமு மான்மடிவு முமையம்மையும் பெருந்திய திருவடையாளங்களு
டன் எதிர் நின்றும், மக்கள் யாக்கைபோல் வெளிப்பட்டுவந்து மிவ்
வாறிறைவன் ஞானத்தையுணர்த்தி வீடுபேற்றையருளுவ னிதையறி
வாயாக; எ - று.

‘சுசன் ஒரு மலமுள்ள வுயிர்க்கு உள்ளத்திற் சென்று, இரண்டு
மலமுள்ள வுயிர்க்கு இவன்பொ னேனே சிவமாகி, மூன்று மலமுள்ள
வுயிர்க்கு எழிற்குருவா நின்ற நிலை யிவ்வகையேயானும், எனப்பிரித்
தக் கூட்டிப் பொருள்கொள்சு; இங்ஙனம் பெருள் கொள்ளுக்கால்
‘மெய்ஞ்ஞானந்தானே விளையும்’ என்னு முசுனாலொடு பொருள்
பசைக்கும். (அ2)

„முன்னரெடுத்தோதியுலரையிறந்த விற்ப்பத்தைப் பெறுதற்குப்
பிறிதுமோர் உபாய முணர்ச்சுதனுதலிற்று.

பஞ்சாக்காதிசனம்.

அஞ்செழுத்து மண்ணலரு ளான்மர் திரோதமலம்
விஞ்சி நுமத்தூர்த்து மெய்யாருள்வத் - தஞ்சச்
சிகாரத்தில் யவ்வை விடுந்தி திலாவின்பப்
புகர்நிற் புகுந்தருந்து போய்.

(இ - ள்.) சிவயுகமென மைசெழுத்து முறையே இறைவ
னும் அருளும் ஆர் மாவூ திரோதாயிபும் ஆணவமல்லமுமாம்; வீடுபே
ற்றை விரும்புவார் நமசிவய எனத் திரோதமுமலமும் பிற்பட வுச்சரி
யாது சிவயுகம வெனவுச்சரிக்க; அங்ஙனஞ் செய்வாரை அருளாகிய
வகரம் உயிர்க்குக் களைகண்ண சிகரத்தில் சேர்ச்சும், சேர்ந்து இன்பக்
கடலிற் புகுந்து திளைப்பாயாக; 'எ - று.

திரோதாயிபும் மலமு முற்பட வுச்சரிப்பாரை அவை பிறப்பிற்
பிற் செலுதிச் சுழற்றுதலா னிம்முறை தெரித்தோதினர். துரத்தல்-
தனக்குமுன் செலுத்தல். முன்பின் என்னு முருபுகளிக்காலத்து மா
றிவழங்கப்படுகின்றன. சுண்டாசிரியர் 'ஹர்த்து' எனக் கூறினமை
யான், அச்சொற்களின் முற்கால வழக்கையே அவர் தழீஇயினரெ
ன்பதுணர்ந்து அவ்வாறே பொருள் கூறினும்; அதுபற்றி நயங்கற்க
'தஞ்சக்கிளவி யெண்மைப் பொருட்டே' என ஆசிரியர் தொல்காப்
பியனார் கூறினராக அப்பொருளிறந்து சுண்டுக் 'களைகண்' எனப்
பொருள் கூறியது வழவாமெனற்க. கூறிய பொருளன்றிப் பிறபொ
ருடருதலையும் புறனடையா னவர் தழீயிஇஹராகலின்; இது ஆசிரியர்
நச்சினர்க்கினியாருரையானுணர்க. புகார் - சுழிமுகம்; சுண்டுக் கட
லின்மேற்றானது ஆகுபெயர்.

(அஉ)

குருந்துதி.

பற்றினின்ற பாசம் பறிந்தகல வேவிழித்திட்
டுற்றவுயிர் காட்டி யுணர்வுணர்த்தி - மற்றுஞ்
சிவப்பேறு தந்து சிவபோக வாரி
புகப்பே றளித்தவரைப் போற்று.

(இ - ள்.) இங்ஙன மெய்தற்கரிய பேறளிப்பித்த குருநாதனை
எஞ்ஞான்றும் வழிபடுக; 'எ - று.

அகலவே விழித்தல் - நயனதிட்சை.

(அஉ)

சீடவிலக்கணம்.

இரவு பசனிமில்லேபா விட்டபணி செய்து
 குரவர்புழம் வாயாரக் கூறிக் - திருமுன்
 விழுநதுவிழி நீர்பொழிய மெய்விதிர்த்து நின்று
 தொழுவதவத்தோர் காணுஞ் சுகர்.

(இ - ள்) இன்ன தவத்தையுடைய சீடரே முத்தியின்பம் பெ
 றுதற்குரியா எ - று

ஒருருவப்பொருளினிழல் அ பொருளை என்றும் விட்டு நீங்கா
 தவாறப்போ, சூசிரியையும் விட்டு நீங்காமையத தெரிவுறுப்பா
 'நிழல்' உவமை கூறினா - விதிப்பு - நடுககம் (அச)

முத்தியுத்தியின்பங்கூறல்.

ஆர்ப்புக னிங்கி யருளிற் கலந்து சிவ
 பொய் விளைப புணர்ந்தாலும் - வேகத்
 தெரியாய் சிவத ந்ரு பர் குருசொற்
 பிரிவா ருக்கொ பிமதது.

(இ-ள. குருசார் சிவபார் எததுணைப்பெரியராயினும் எரி
 வாய் நிரமத ட்பட்டு ஒருதுதலெயனறிப் பிதபிதப்பிலங் கிடந்து
 ழலவா, எ - று.

ஆகம் - உடல், வேகம் - சினம், எரிவாய் - கொடிய நரகங்களி
 றென்ற 'புணர்ந்தாலும்' எனறமையாற் பெருமபாலும் அங்ஙனம்
 புணராமைய யுணர்ச்சியவாறு. (அரு)

குருபிபாடெபொருளெனக் கூறல்.

ஆகமுரிர் பொருள்மொண் டன்றி யருளளித்துச்
 சோகமெளப பாவிக்கச் சொன்னா ராத்-தாக்கத்தோர்
 வேண்டு பொழுதெல்லாம் வேண்டுபொருள் வந்ததுபோற்
 பூண்டுதொழி லின்றிற் பொருள்.

(இ - ள்) உடல் பொருளாவி மூன்றையு மாட்கொள்ளுஞ்
 சீடன்பாற் கொண்டு அதற்குமாறாகக் கருணையை யுதவிச் சோகம்பா
 வனை செய்யச்சொன்ன ஞானசூரியரைக் கெடுத்துத் தேடுங்கலத்தை
 யெடுத்துக்கொள்வாக்குவரு முவனையோடு தொழற்பாற்று, எ - று

ஆட்கொள்ளுஞ் றம்மூன்றையு முடன்கோடலை "அன்றே
 யென்ற னவியுமுயிரு முடைமை யெல்லாமங், குன்றே யணியா பெ

னையுட் கொண்டபோதே 'கோண்டியோ' எனவருந் திருவாக்கா னுமறிக.

சோகம்பாவனையி னியல்பைக் "சுண்டதை யன்றன்று" எனுஞ் சிவஞானபோதவெண்பாவிற்கு ஈறிய கருடத்தியானத்தின்கண் வைத் துச்சுண்டு கொள்சு; சுண்டரைப்பின் விரியும். (அசு)

தமிழிரானகண்ட பரிபூரணமாய் நிற்கிற நிலையிலும் குருசொள பமாக எழுந்தருளியவந்த திருமேனியருமைகூறல்.

அன்றுமுத லாகவே யாருயிரிசுட் காருயிராட்
நின்றிருந் தம்பிரா னங்காம - லென்றுந்
கருவாய் பிறப்பைக் கழற்றினரோ தாமே -
குருவா யருளாமற் கூறு.

(இ-ள்.) உயிர்க்குயிராபிறைவன் மானிடச்சுட்டை சாத்திவந் தணர்த்தச்சுருவழிப்பிழைத்தாருளான் றி யங்கனமுணர்த்தாதபேது கருவொடு பொருந்திவரும் பிறப்பை நீங்கினுரில்லை, ஆகலான் அங்ங னம் போத்தணர்த்திய இறைவன் திருமேனியே என்று தொழுந்த சையது-எ - று.

வாய்ப்பிறப்பு - வினைத்தொகை. ஆகலா னங்கனம் போந்து.....
.....தகையது என்பது இசையேச்சம். (அஎ)

குருவேசிவமேனல்.

பாசம் பசுபதியைப் பாரித்துப் பார்த்தனே -
யாசி லகலறிவா யாக்ககன்று - பேசரிய
யானந்தம் பெற்று ருந்ருவே யிசனென்பர்
மோனமே முற்று முயன்று.

(இ-ள்.) பதி பசு பாச விலக்கணங்களை யுண்மையான் விளங்க வறிந்து அந்நு ல்றிவுவிரிந்து பேரின்பம்பெற்ற பெரியோரும் குரு வே சுசனென்றுரைப்பர்; எ - று.

பாரித்துப்பார்த்தல் - விளங்கவறிதல். 'மோனமே முற்றுமுய ன்று ஆனந்தம் பெற்று' எனக் கூட்டுக. (அஅ)

குருபணியேவாரைவழிபடல்.

கருவேலை சன்னைக் கடப்பா ருல்கின்
மருவாத வின்பத்துள் வைத்த - குருவி
னடியா ரடியா ரடியா ரடியா
ரடியாரைச் சார்ந்த வவர்.

(இ - ள்.) மருவுதலரிய வுன்பத்தை யெய்துவித்த குருவினடி
பார தடியார தடியார தடியார தடியாரைச் சார்த்தார்த்கும் பிறவிப்
பெருங் கடலைக் கடத்தல் கூடும்; எ - று. (அக)

யோகம்.

சன்மார்க்க மீதாஞ் சகமார்க்கஞ் சாற்றுங்காற்
பன்மார்க்கம் வாயுப் பகர்கருவி - தன்மார்க்கஞ்
சரவ வொடுக்கித் தடுத்த வளிரிரண்டு
மாலறவே நிற்கை மகிழ்ந்து. (கௌ)

அந்த மனத்தாலே யாதார மாற்றையுஞ்
சுத்தித் ததிற்பொருள் டானறிந்திட - டிந்துவி
லோவா வொளியவந் துருகுமு துண்ணிறைக்கி
லோவா வொளியா முரு. (கக)

நின்ற வொளியுருவி னீங்காம னிற்கவே
யென்று மழியாம னின்புற்றுக் - கொன்றையந்தார்த்
தாறுவுருப் போலெனின் சாருப்பி யத்திலே
மானவக வாழ்வாய்காண் மற்று. (கஉ)

(இ - ள்.) முற்கூறியனவே சன்மார்க்க மெனப்படுவது; இனிச்
சகமார்க்கமாவது இவ்வனதருவத் திருமெனியை அசுத்தொழில்
விசேடத்தல் கண்டுபொழிபடுதலேயாம்; எ - று.

சன்மார்க்கமெனினும் ஞானமெனினுமொக்கும். சகமார்க்கம் -
யோகம். இவற்றின் பரப்பெல்லாம் சித்தியாறற் கண்டுகொள்க. இதனா
லெய்தும் பன் சாருப்பிய முத்தியாம்.

ஆரூதம்: மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூகம், அனுக
தம், விசுத்தி, ஆபுரஞ் என்பன.

கிரியை.

புத்தி மார்க்கம் யுகையொளி மஞ்சனம்பு,
வைத்யமுது தாம்புல மற்றெவையு - முத்தமாய்க்
தேடி வைத்துப் பின்னைச் சிவபூசை செய்வதற்கு
நாடவத்திற் செல்லாம னாள். (கங)

சுத்தியெய்துஞ் செய்ந துகடரு மந்திரத்தா
லத்தமதுப் பத்துமுக மைந்தாக - வைத்துவைத்து
வித்திய தேகம் விதிப்படி யிற் றுபித்துப்
பத்தியன் மேனிதனைப் பார். (கசு)

பார்த்ததிரு மேனிப் படிக்கத் தனிப்பரணைக்
கோத்ததிரு மத்திரத்தாம் கொண்டுவந்து - பார்த்தருளச்
சொல்லிப் பராக்கறுத்துச் சோதிச் சிவாகமத்திற்
சொல்லிப் படியே தொடங்கு. (கூடு)

சோராமற் பூசித்துச் சொன்னபடி நலஸ்தழந்
தாரார் சமீபத்திற் றுனிருந்து - வாராமற்
றுணை பரணவிக்குஞ் சங்கரான ரிம்முத்தி
தானே தரினுந்தரும். (கூசு)

(இ - ள்.) கீரியையெனப்படும் புத்திரமார்க்க மேற் கூறியவாற்
று றுறுபுறுத்திருமேனியை கோக்கி அகத்தொழிலானும் புறத்தொ
ழிலானும் செய்யும் வழிபாடாம்; இங்ஙனம் நிற்போர் எய்தவது சாமீட்
பிய முத்தியாம்; எ - று.

சத்தியைத் தா - முன்விரித்த பூதசுத்தி முதலானவைந்தும். இத
ழித்தார் - கொன்றைமலை

சுரு.ய.

தாதாமார்க் கஞ்சாற்றிற் சங்கரான ரின்புற்ற
பூதி திருவிடம் பொற்றியெ-நிற்றிற்றும்
பூங்காவனஞ் சலமத்தார் பூமலை புண்ணியற்குப்
பாங்காகச் செய்கை பரிந்து. (கூள்)

அலகு திருமொழிகிட் டாலயத்தி லன்பா
லிலகு திருவிளக்கு மேற்றிப் - பலமாலுஞ்
சென்று வணங்கித் திருவடிவா ரஞ்சேர்த்து
நின்றுகொக தொண்டர்பணி தேர். (கூஅ)

கொண்டாறயுத்தார் வேணியற்குக் கோயில் பலசமைத்துப்
பொன்றியவை முற்றும் புதுக்குவித்து - நின்ற
ரவலோகக் தன்னி லடையா ரடைவர்
சிவலோகத் தன்னிற் சிறத்து. (கூக)

(இ - ள்.) இங்ஙனம் புறத்தொழின் மாத்திரையானே யுருவத்தி
ருமேனிக்காகச் செய்யப்படுக. சரியையெனப்படின் தாதமார்க்க
மாம்; இதனுடையதுவது றா லாக முத்தியாம்; எ - று.

இன்னு மிவற்றியல்லல்லாற் சித்தியார்முதலிய தூல்களிற்
கண்டு தெளிக.

நீர்.

அந்த மலமறுத்திங் கான்மாவைக் காட்டியதற்
கந்த வறிவை யறிவித்தாங் - கிந்தறிவை
மாறாமன் மாற்றி மருவுசிவப் பேறென்றுங்
கூறமற் கூறக் கொடி.

(இ - ள்.) தொன்மையே யுடன்மருவிய ஆணவமலத்தைப்
போக்கி ஆன்மாவுக்குக் குடத்துள் விளக்குப்போன் மறைக்கப்பட்
டிருந்த அறிவுச்சுடர்கொளுவி யவ்வறிவையு மதற்கறிவித்துப் பின்
னிப்பகவறிவையு மாற்றிச் சிவப்பேறென்னும் ிபரின்ப வெள்ளத்
தின்கட் டினைப்பித்து நுகர்வித்தலே இந்நூற்பயனாமைன்க.

கூற - கூறுவாயாக; வியங்கோள் விசுதி தொக்கது.

கொடி - மகடேமுன்னிலை; ஒன்றிறந்த சொல்லன்மையின்
இஃதுவமை யாகுபெயர். (௧௦௦)

முற்றியது.

திருச்சிற்றப்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேசிகன் நிருவடி வாழ்க



சிவமயம்.

இந்த நூலில்,

14-ம் பாடல் “கண்ணப்பர்” எனுஞ் செய்யுளின்கீழ் ஒரு பிரதியில் பின்செய்யுள் இருக்கின்றது.

“விதிப்படியே பூசை விரும்பினவர்க் கென்று
மதிப்பிரிய முத்தி வழங்கா - நிதிச்சடையோய்
நாடரிய முத்தியினை நாளாறில் டண்ணியதென்
வேட்டிற் கண்ணப்பர் விரைந்து.”

103-ம் பாடல் “ஆசாரியமூர்த்த” எனுஞ் செய்யுளின்கீழ் ஐப் பிரதியில் பின்செய்யுள் இருக்கின்றது.

“வானந் திரண்டுருவாய் வாராது மற்றதுபோல்
ஞானமய மோருருவாய் நண்ணுது - மானிடர்க்குப்
போகமுடன் முத்தி யளிக்குமெனிற் பூரணத்துக்
கேகதேசம் வந்த தென்.”

எ - து. வானம்போல அசேதனமல்ல. இச்சாஞானக்கிரியைக்
ளனாதியே சிவனுடம் பென்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞானஸம்பந்தஸ்வாமிநேரம!

சித்தாந்தஞானபோதம்.

சுதமுணிக் கோவை.

காப்பு.

கண்ணை நுதலிற் கறையைக் கழுத்தின்மறைத் [லூர்
தெண்ணிலா வென்போ லெழுந்தருளும் - வெண்ணெய்நல்
மெய்கண்ட தேவன் வினாவெண்பா விற்கு :: முகங்
கைகண்ட தேமிகவுங் காப்பு.

நூலுண்மை.

(தார்கம்.)

† கடாநிகட்குத் தாரகங்க ளேழென்று காட்டி
விடாதசூய வன்றிரிகை மேன்மண் - கெடாததனைக்
‡ கொள்வோர் வினைகால நாசங் குவலயத்தைச்
செய்வோர்க்கு மிப்படியே செப்பு. (உ)

(சர்வஜ்ஞரானபடியால் வகையதோடமில்லையென்கின்றது.)

விகாரியல வென்றுண்ணை மேலோர் விளம்ப
றகாதுபுயற் சத்தம்போற் சம்பு - விகாரப்
படானென்ப தெங்ஙனரு ளாகமங்க ளெல்லாங்
கடாவிடைக ணீமொழிந்தக் கால். (ங)

* முகங்கை கண்டதே - திருமுகத்திற் புழைக்கையொடுதோன்
றுத்தெய்வம்: ஆவது மூத்தபின்னையார்.

+ “வினையேசெய்வது செயப்படுபொருளே, நிலனைகாலங் கரு
வி யென்ற, வின்னதற்கிதுபயனாகவென்னு, மன்னமரபினிரண்டொ
டுந் தொகைஇ, யாயெட்டென்ப தொழின் முதனிலையே” என்றார்
ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.

‡ கொள்வோர், செய்வோர் - இடையினவெதுகை யென்றறிக.

(துதிக்குமுறை ஆன்மாக்கட்குத்தோன்ருதபடியாவென்கின்றது.)

வேதம் பதியருளிச் செய்தா னெனவிளம்ப
லோதுவார் தற்புகழ வொண்ணாதாம் - வேத
முனைத்துதிக்கு மாமாகி லுத்தமனே நீயு
முனைத்துதிப்ப தெவ்வாறுரை. (ச)

(தந்திரசங்கரியங் கிரியாபாதத்துக்கொழிய ஞானபாதத்துக்கில்
லையென்கின்றது. வேதவொழுங்கு மிப்படியே.)

ஆகமங்க ளெல்லா மொருவனரு ளிச்செயலன்
ரோகையுட னெந்தாபுரைத்தருளிப் - பாகமருந்
தந்திர சங்கரிய மாகா தெனச்சாற்று
மிந்தவுரை யென்றோ வியமபு. (ரு)

(பதிவாக்கியத்தாற் சொல்லுமளவையொழியப் பசுவாக்கியத்
தளவைகளால் நியமிக்க வொண்ண தென்கின்றது.)

மனவாக்குக் காய மருவாத வுண்மை
யுனதாரு மென்று மறையோது - மெனலாலிம்
* மானத்தா லுன்னுண்மை மட்டிடலா மென்னுமது
ஞானத்தா யெங்ங னவில். (சு)

புராணம்.

(பூமிக்கு மத்தியார்ஜுனம் சுழுமுனையும் திருவம்பலம் நாயியும்
வானித்யமும் மகாமேரு முடியுமாகப் புராணங்கள் சொல்லுகையால்
பூமிநின்றபொழுது அடுக்காகாமையால்வீரோதமில்லையென்கின்றது.)

வாரிபுடை சூழும் வசந்தரைக்கு மன்னியதூன்
மேருடு வாக விளமபியிட - ஓருஞ்
சுழுமுனை நாடியென்று சொல்லுவதேன் றில்லைப்
பழுதிறிரு வம்பலத்தைப் பார்க்கு. (எ)

(காமனைப் போர்செய்ய வரக்காட்டினவர்கள் வீரமறிதற்குச்
சுட்டதென்கின்றது.)

காமனையு நீமயக்கங் கண்டிடுவை யாயிருக்கக்
காமன் மயக்கினனா கக்கருதிக் - காமனைமுன்
நீரு விழித்ததுவென் றின்மலனை நின்றனக்கு
மாறுமோ காமன் மதி. (அ)

(இலகீமா கரிமா சித்திகளாலும் திருவுள்ளமாறாகையாலும் பாராயிற்று என்கின்றது.)

அரக்கன் மனையெடுக்க நொய்தா யதன்மே

ஸிருக்குமிதையிங்காதிருக்க - விரக்கமிலா

விரமுற்ற வல்லரசுடன் வெவ்வியவாய் விட்டலறப்

பாரமுற்ற தெத்தாய் பகர்.

(க)

(தருமம்பண்ணுமிடத்துச் சிவனை முன்னிட்டுச் செய்யவேண்டுமென்கின்றது.)

மந்திரக் குற்றமல்ல மாவேள்விக் குற்றமல்ல

தந்திரக் குற்றமல்ல தானையெலாளு - சிந்த

மலைய நரபர் பாடவ வரமிரப்பத் தக்கன்

றலையிழந்த சூற்றமெத்தாய் சாற்று.

(கர)

(திரிகுடருள் சாமாபியத்திருநயனமென்றது; அக்கண் விசேஷத்தால் அபராசங்கண்டபொழுது முன்னியப்படு மென்கின்றது.)

திரிகுடரு முன்கணைச் செப்பியிட நூல்க

ளெரியிலங்கு வேள்வியினி நெந்தாய் - பரிதியினைக்

கண்பறித்து மங்கியினைக் கைநடித்துத் திங்குளினைப்

பண்பழிந்த தென்றோ பகர்.

(கக)

(பசுவின்முலையிலே பால் பலித்தாற்போ லென்கின்றது.)

ஈசன் குறைவறவே யெவ்விடத்து நிற்பனென்றிற்

காசிமுத லாகும் பநிகதியாப் - பேசியதிங்

கேதோ புராணங்க ளெல்லா மிறைவனை

* தீதோவா நாயேற்குச் செப்பு.

(கஉ)

(நமனுக்குச் சிவபக்தர்களை நலிய வதிகாரமில்லை யென்கின்றது.)

கற்பித்த நாளொழியக் காலனனு காதபழிக்

கற்பித்தா யெந்தையதி காரத்தைக் - கற்பித்த

வெல்லையென வந்த யமனுயிரைக் கண்டயனாக்

கொல்லை யளித்ததுவென் னோது.

(கங)

(அன்னப யுகிற்கு வெளிப்படுத்த வேண்டுகையாலென்கின்றது.)

கண்ணப்பர் செங்குருதி மாறுகைக்குக் காளத்திக்

கண்ணப்பர் கண்ணப்பக் காண்கையினு - கண்ணிரண்டு

மானிடதே கத்திலே மன்னியிடுங் தானுவென்கொன்

† ஞானமயம் குள்ளது நாதா.

(கச)

* தீது ஓவா எனப் பிரித்துத் தீயன புரிதற்கண் இடையறாத நாயேற்கு எனப் பொருள்கொள்க.

† கண் அப்ப எனப்பிரிக்க. ‡ ஞானமயன் ஞானரூபன்.

(பக்தியின றெயமுஞ் சிவபுண்ணியத்தின்மிகுதியு மென்கின்றது.)

இனமலர்கொண் டர்ச்சிக்க வேத்தா திடறும்
பனவனுயிர்ப் பாதகத்தைப் பண்ணிச் - சினமடைய
விட்டார் பிறர்க்கரிய விடு விசாரசன்மற்
கிட்டிய தென்னுடம்பிற் கே. (கரு)

(விஷ்ணுவினது அவதாரம் அவற்கு மாலாகையாலென்கின்றது.)

மால் - மயச்சம்.

நிதிநந்தா மண்ணிற் செனிப்பதுவு மன்றிப்
பதிநிழ்த காணிற் பட்டர்நா - மதிநலங்கிப்
பொய்ம்மானிள் பின்பொய்ப் புரிசுழலைப் போக்கியவ
ரிம்மாய மென்னோவெந் தாய். (கசு)

(விசுவரூபி சிவனொழிய மால் ஆல்லவென்கின்றது.)

மாறா மயின் மத்தடிபொய் மற்றவர்மேன் மன்னுது
வாலமிடற் றுன்முதுகி ட் லந்தடிபொய் - ஞாலமெலாம்
பட்டதுவென் மண்குமந்த போது பரகுருவே
சுட்டறயே நாயேற்குச் சொல். (கஎ)

(அருச்சுனர்குச்சொன்ன விண்டுகை, கொல்லவேண்டி மயங்
கிச்சொன்ன ஞாலாவின் என்கின்றது.)

அன்னோர் தவஞ்செய் தருநாலைக் கேட்டார்கள்
பின்போர் கொலைசூழ்தல் பித்தாரு - மென்னோ
வுசையிலா ஞானத்தை மாயயன்பாற் கேட்ட
விசையன்போர் வேண்டுகை மீண்டு. (கஅ)

கரியை.

(உபதேசித்த குருவினது திருமேனியை யனவரதமுந் தெரிசிக்
கப்பெறிற் சாயுச்சியம் வேண்டா வென்கின்றது.).

ஞானக மங்கனெல்லாங் கேட்டருளி நந்தீச
ரானாத முத்தி யடையாமல் - வாழினங்கு
காரார் மிடற்றான் கயிலைமலைக் காவலாய்ச்
சாருபம் பெற்றதுவென் றான். (கக)

(ஞானத்திற் சரியை யென்கின்றது.)

வன்றெண்டர் சம்பந்தர் வாசீசர் மற்றுமுள்ளோர்
பொன்றரிய ஞானம் புகுந்திருக்கச் - சென்று

* ய் ஆசெதுகை. † அந்த ளனுஞ் சுட்டுச்சொல்லி நீற்றகர ந்
தொக்கது.

பதிதோறும் பாடிப் பணிபுமதென் மாட
மதிதோ யருட்டுறைவாய் வந்து.

(௨௦)

பூசை.

(பாவனைமாத்திரமென்கின்றது.)

பூசுகந்தி செய்யப் புகன்றாய்கின் பூசையினிற்
நீதி னுவாதராக்கத் தேசுவனைப் - பேதமறக்
கூட்டுவென் றுபுயிரைக் கூட்டியபின் பூசுகந்தி
வேட்டவரா ரெத்தாய் விளம்பு.

(௨௧)

(பஞ்சசுத்தி மணிதருகன்றிப் பிரணிகளுக் கல்லவென்கின்றது.)

பஞ்சசுத்தி பண்ணிச் சிவபூசை பண்ணவென
விஞ்சுநா லெல்லாம் விளம்பினும் - செஞ்சடையா
யீயெழும்பு நாகம் புலிபுறமும் புரிக்க
வேயமுடன் கொண்டதுவென் னீ.

(௨௨)

(அசுத்தமாயா பதார்த்தங்களைச் சுத்தமாயையிற் றேன்றிய மந்
திரங்களை சுத்திபண்ணத் தருகியுடைய வென்கின்றது.)

மந்திரத்தைச் சுத்தித் திரவிய மென்றதற்பின்
மந்திர சுத்தியினை வாய்மலர்கீழ் - மந்திரந்தாற்
சுத்தியெசு யேவெண் தெலாற் சொல்லரிய மந்திரங்கள்
சுத்தியெசுவ தெத்தையெ சொல்.

(௨௩)

(சிவன் நீக்கமற யாண்டும் கின்றாலும் அக்கினியைச் சொலிப்பி
த்தாற்போல ஆவாகனம் வேண்டிமென் னின்றது.)

- நிகுழா விச னிங்கத்தே யெப்பொழுது
தங்குவனைன் றுகமங்கள் சாற்றியிட - விங்கெனையா
டெவர் விங்கத்ததுச் சிருட்டிவழி யேசிவனை
யாவா கனமே னவநு.

(௨௪)

(சிவா நிருமுகங்கள் படிநமையால் திக்குப்பாலகர்கள் நிறங்
களின் பி திவிம்ப மென்கின்றது.)

முன்பலவுள் ளோர்பால் முதுலகின் * முன்ன
முன்பலவு மோரியல் பாய்மொழிவா - முகனமந்தில்
வடனபே தங்குள்வர லாகாது வந்ததிறைக்

† கின்னபடியே யெத்தா யியம்பு.

(௨௫)

* முன்ன - முன்னிடத்தவான; இஃது இடைச்சொல்வழிவந்தவினை.

† 'இன்னபடியே' என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளுங்கால், என்று
என ஒரிடைச்சொல் வருவித் துரைத்துக்கொள்க.

(சர்வான்மாச்சன் முகமுஞ் சிவனதிட்டான மென்கின்றது.)

மானிடர் வேந்தர் விருத்தர் மடமாதர்
தேனிரக்துஞ் செஞ்சொற் சிறுர்கடா - மானனங்க
ளஞ்சூர் சதாசிவனுக் கானதுவென் னையமறத்
தஞ்சுவருண் மெய்கண்டாய் சாற்று. (உசு)

(உத்தாதிக்குப்பலத்தையுறுமாகையாலேவிசேடமென்கின்றது.)

நாலுநிலை யும்முனைக்கு நல்லமுக மாமவற்றி
லேலுகின்ற பூசை யியற்றும் - லாலநிழன்
முக்கணப்பா பூசிப்ப முன்றுதிச்ச யும்மொழித்துத்
தெக்கணத்தி லேயிருப்ப தென். (உஎ)

(போசனகாலத்திலே பவியிட வேண்டதெலானும், ஆன்ம போச
மறகனவ யருக்குதலானும், அவை மலசலங்களாதலானும், உத்தம
பவியிட வேண்டதெலானும் நின்மாலியத் தவிரவேண்டுமென்கின்றது.)

ஐஸயந்து மூர்ந்த மரனுந்வே யாயிருக்க
வைய முகன முது செய்யமுது - * மெய்யன்பர்க்
காகாது மற்றவர்க ளம்முதல்வற் கானதுவும்
யோகா வயனே யுரை. (உஅ)

தநாபூர்வம்.

(ஆன்மா அனாதியாகையால் உடல் பொருளாவீ மூன்றுஞ் சிவனு
டைய வென்கின்றது.)

காயமுட னாவி பொருளுங் கடவுளே
தோயமுட னேகொடுக்கச் சொல்லியதென் - னேயுந்

* நின்மலனாகிய இறைவனுக்கு நீவேதித்த அன் னபாருதிகள்
மிகத் தூயவாதலால் உட்கோடலமையாது; அப்படி உட்கொள்ளா
ருளாயின் நிரயத்துன்பத் தழுந்துவர். அன்றித் தனக்குமேற் பிறிதொ
ரு கடவுளிலாத இறைவனுக் கேற்பித்த நின்மாலியத்தைப் பிற கட
வுள் ரேற்றுகமாற்ற விழத்தலின், போசனகாலத்திற்கும் செய்தற்
குரிய பூசனைகள் செய்யலாகாமையானும், அது 'மெய்யன்பர்க்கா
காது' எனவும், ஏனைக்கடவுளர் நின்மாலியங்களாயின் உட்கோ
டல் சாலுதலின் 'மற்றவர்க ளம்முதல்வற் கானதுவும்' எனவும்
மேற் றுருரைத்த சுருத்துரைக் கிணங்க இந்நூலாசிரியர் கூறினா
ர் சைவசமய ஹெய்யுடையாரும், "மிசைவியே லன்பர்க்கதிபாதக மருந்
தினால்" எனவிலக்கியும், "மற்றைப் பரிவாரத் தார்மா லியந்தா
லுங், குற்றமல மாந்தல் குணம்" என விதித்தும் போந்தவாற்றிக.

தனதுபொரு ளேகோடுக்கை தன்ம மவைமுன்ன
முனதோ வெனதோ வுரை. (௨௯)

(கிரியாபாசத்திலே சொல்லுதலானும் வாதனையென்பது பற்று
வகையாதலானும் பல மதிகமாதலானும் வேண்டுமென்கின்றது.)

காய மெனதுயிரென் கைப்பொருளு ம்பொருட்தே
தோயமுட னின்பாற் றொகுத்திருக்க - நாயகனே
பூசைஜப மோமபலம் பூநீ ருடனளிக்கப்
பேசியதென் னோடோறும் பின். (௩௦)

(தாணிமூல் நிற்க வென்கின்றது.)

பொருளுடல மாவியினைப் புண்ணியனுக் கிய
வருளினாய் வெண்ணெ யரசே - யருள்தனை
யேய்ந்த விரண்டினையு மீதலா லென்றனையு
மீர்தபடி யெவ்வா றிசை. (௩௧)

பேசுக விழிவு.

(* அறிந்த விடத்தில் பழுத்தவாதனையா லென்கின்றது.)

மாலாதி வாழ்வு மருவுன வென்றுபல
நூலா லறிந்துவினை நோக்கிவரு - காலானே
பொல்லாத வின்பம் புலையன் புரிபுமதெ
னில்லா வுடம்பெடுத்து நின்னு. (௩௨)

(ஞானதிட மில்லாமையானென்கின்றது.)

நயக்குவிட யந்தோறு நான்மயங்கிச் சுற்றி
ஹிக்கு மருளால் விழிக்கக் - † கயத்தான
மாகாதோ வம்மா லளவில்பல வித்தாகிப்
போகாதோ வெந்தாய் புகல். (௩௩)

கிநூட்டி.

•(‡ ஆன்மாவக் குடம்பு சகசமென்கின்றது)

கன்மஞ் சடங்கண்மலங் கூடுநீ கருத்திலை
நின்மலனுங் கூட்ட நினைந்திடான் - மன்னுயிர்க்

* அறிந்தாய் சுறித்தாங்குத் தோன்றிய பொருட்கண் அறிவு
பற்றி முதிர்ந்தவின் ஆண்டுறைத்த பழக்கத்தை நூற்பயிற்சி மாத்திரை
யானே ஒழித்தல் சாலாடையின் இங்ஙனங் கூறினார்.

† கயத்தானம் - கயம் = ஆழம், தானம் = இடம், ஆகவே ஆழிய
விடம்; என்றது ஈண்டுக் கேட்டடை யெய்துதற்பொருண்மேற்றாயது.

‡ “மும்மல செல்லினுக்கு முனையொடு தவிடுமிப்போல்” என்
னும் வழிநூலானு முணர்க.

டானு யுடம் பெடுக்குத் தன்மையிலை யெவ்வாறு
கோனே யுடம்பெடுத்தல் கூறு. (ந.ச)

(* சிருட்டி நான்கு விதமாகலா னிது வாக்கிச்சிருட்டியென்கி
ன்றது.)

காரணத்திற் றோன்றுமுறை காரியங்கீ ளுண்டாமென்
றாரணங் ளோது மதுவொழியப் - பூரணமே
வந்தபடி யென்மாதா வின்றிக் † கராவின்வாய்
மைந்தனும்பூம் பாவையுமீம் மண். (ந.ரு)

(கேவலத்திலுங் கன்மமே சாரணமானபெண்ணாக வகுப்புண்ட
தென்கின்றது.)

நானும்பெண் ணின்றியா னுடலுள தாகாதிங்
காணும்பெண் ணின்றியுள தாகாது - தாணுவே
மாற்றரிய கேவலத்தின் மன்னுமுயிர் கட்டுடம்பு
தோற்றுவித்த தெவ்வாறு சொல். (ந.சு)

(பஞ்சமலங்களு மூன்றுதிறத்தார்த்கு மொத்திருக்கவும் கன்மு
மாயையு மவர்களை வாழ்பா வென்கின்றது.)

‡ மூன்றுதிறக் தார்க்குமல மூன்றிரண்டொன் றுமொழி
யென்றவினை மாயையிலாதவர்க்குத்-தொன்றுவது [ந்த
துக்ககூ முற்றதுவு மற்றுத் தொழில்மூன்று
தொக்க வருட்டுவாயாய் சொல். (ந.எ)

பூதநிசைம்.

(பஞ்சகிருத்திய விதியைப் பார்த்துத் தெரியுமென்கின்றது.)

பூதங்கள் மாறுபட்டுத் தம்மிற் பொருந்தாமை
வேதங்க ளோதியிட வேண்டுமோ-நாதனே

* மிணைப்போல் நோக்குதன் மாத்திரையானே சிருட்டிப்பதும்.
கோழிபோற் பரிசமாத்திரையானே சிருட்டிப்பதும், ஆமைபோல்
நினைத்தன் மாத்திரையானே சிருட்டிப்பதும், இஃகிவ்வாறாகு க என
வுரைத்த மாத்திரையானே சிருட்டிப்பதெனச் சிருட்டி ராஃவகை
த்து.

† ஆளுடைய நம்பிகள் முதலாவாய்ப்பிள்ளையை யழைத்ததும்
ஆளுடைய பிள்ளையார் என்னைப் பெண்ணாகினதும்.

‡ மூன்று திறத்தராவார் விஞ்ஞானாகலர், பிரளயாகலர், சகலர்
என்டவராம். இவர்க்கு முனையே ஆண்டமும், ஆண்டமுமாயையும்.
ஆண்டமாயை காமியமு முள்ளனவாம்.

நாட்டியபே ரன்பிலா நாயேற் குடம்பாகக்

கூட்டியதென் மெய்கண்டாய் கூறு.

(௩௮)

(சொல்லப்படும் பதார்த்தங்களெல்லாங் கூடுதலானென்கின்றது.)

அன்னமெனினுளும் வளருமைப் பூதமவை
பின்னமெனின் மாயை பிறங்கருவ - முன்னமே
யிரத்திரிய மென்னின் மரத்துளுவே னிவ்வுடலம்
வந்தபடி யெந்தாய் மதி.

(௩௯)

(காரணம் காரியத்தை விட்டிராதென்கின்றது.)

சத்,நாதியிற் றேன் னும் பூதாதி தானென்றாய்
சத்தாதி பூதத்தே சாருமெனி-லெத்தாலே
காரணத்தைக் காரியத்தின் தன்ருணமாக் கற்பித்தல்
பூரணமெய் உண்டாய் புநல்.

(௪௦)

பிரமாண்டமளவும் பிளவின்கூ வியாத்தி யென்கின்றது.)

மண்ணும் புனலு மன் ன்வரி மா நுகழும் [ன்று
விண்ணுமிவை பொய்வொன்றின் மேலானால்-விண்ணி
மண்மரி வந்தபடி வாய்மலரால் வல்வினை யின்
கண்மரி யெந்தாய் கலந்த.

(௪௧)

(யாதனா சிறமென்கின்றது.)

ஐயவெடுங் கால கிரயத் தழுவதினால்
வெய்யவழிர் தூலவுடல் விட்டுவிடு-மெய்கண்டாய்
சூக்கவுட லுள்ப முறுமென்னிற் றேயாது.
காக்கியதங் கெவ்வுடம்பிற் றான்.

(௪௨)

காலநீதிந்.

(வித்தில், நிலனு நீருமுண்டாயினுங் காலங்கூடியவழி யல்லது
சீல தோன்றுகென்கின்றது.)

பதார்த்தவியல் பின்றிப் படைத்தழித்துக் காக்கை
யெதார்த்தமே காலமுள தென்னா - திதார்த்தவனே
யால்மிகக் கண்டா வருள்வெண்ணெய் மெய்த்தேவே
காலமென்ப துண்டாகிற் காட்டு.

(௪௩)

(மகாமேருவை நவொக்கினல்லது திக்குத்தோன்றுவென்கின்றது.)

வடக்குத்தெந் கென்னு மொருவன்றா னன்றே
குடக்கைக் கிழக்கென்று கூறுங்-கடைப்புலையே

* நிதார்த்தவன் - உண்மை யுணர்வித்தவன்.

ஞாலதிசை யீதென்று நாடரிதா நன்றாக
* வேலும்வகை யெந்தா யியம்பு.

(ச)

தத்துவம்.

(† பொய் என்பது நிலையுதலில்லாப் பதார்த்தத்தை உண்மைக் கு மறுதலையையன்றென்கின்றது.)

பாரிற் கடங்கள் பலவொடுங்குங் காரணம்போற்
காரியமார் தத்துவங்கள் காரணத்தே-சேருமெனின்
மெய்கண்ட தேவனே வெண்ணெய்வரு வித்தகா
பொய்யென்ற தெத்தைப் புகல்: (சரு)

(அசுத்தமாய் காரியம்போலச் சடமல்லவாகலானும் காலதத்து வத்தைக் கடந்தன வாகலானு நிச்சமென்கின்றது.)

தாவிலா முவர்களுந் தத்துவமா கிற்சடமாய்
‡ மேவி யரிந்திடவும் வேண்டுமே-தேவனே
சுந்த மெனிதாத் தான்லிடயந் தானழியு
நித்தமொன்ப தெவ்வாறு நீ. (சசா)

கர்மம்.

(அத்துவாவே யினனுக் குடம்பாசையால் தோன்றினவிடத்தே கிடக்குமென்கின்றது.)

ஒன்றுபோ லொன்றிரா தத்துவா விண்ணுண்மை
துன்று மலந்துரந்த சோதியே-யொன்றி
மிடைந்த விருவினையும் வேறுபடா தாறி
லடைந்தபடி யெவ்வா றுநுள். (சஎ)

* தே மாக்களி யெனக்கொண் டிச்சீரை பலகிழன் வெண்பா வினுள் வாராவென்று விலக்கிய வஞ்சத்தினை தட்டு வெள்ளோசை சிதையுமாகலான், “சொல்லாரும் வல்லின மெல்லினமோ டிடைத் தோன்றுமொற்று நில்லாது” எனும் பழம்பாட்டின்விதி தீழ்இ னுடை நின்ற மவ்வொற்று நீக்கிக் கூவிளங்காய் என அலகிட்டுக்கொள்க.

† “நீரிலெழுத்து நிகழ்கனவும்” என்னுமுதனுவினும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிக ளிவ்வாறே கூறிப்போந்தமை காண்க.

‡ “மேவரிய வந்தழியும் வட்டமெனில்” என்னும்பாடம் பொரு ட்கேலாமையின் இவ்வாறு மாற்றப்பட்டது.

ஆறத்து வாவி : ல்டையும்வினை யென்றுரைத்தா
யாறத்து வாவை யருளிநாற்-கூறிட்டுச்
சோதித்த பின்னுத் தனுமுதலுத் தொல்வினையும்
பேதித்ததெவ்வாறு பேசு. (சஅ)

(கோவதை எக்சியத்தாற் போகாதென்றும் பதினாற் பிராயச்சித்
தத்தாற் போமென்றுங் கூறுகின்றது.)

ஒன்றினு லொன்றொழியா தென்றுரைத்து மற்றந்த
வொன்றினு லொன்றொழியு மென்றவுரை-பொன்றாமற்
கன்மத்தின் றன்பகுதி காட்டாய் கருணையுரு
வென்னு மெய்தீதவே யெனக்கு. (சக)

(பிரார்த்தகன்மத் தொலைதற்பொருட் டென்கின்றது.)

திருவரு ளாலொன்றுத் தீட்சையினு லொன்று
† முருவிகற்ப னைத்தினு லொன்று-மருவி
யெனையோருத் தேயை வினைமுன்று மேகிற்
சமையாசா ரம்மெனக் கென்றான். (சௌ)

(மிருகபட்சிகளை யொழிந்தொழிந்தோர் வினையை விடல்வேண்
டும்; விடுவாரை வினைதொடர்ந்து புசிப்பியா தென்கின்றது.)

உள்ளுத யாவி லொருவழியா டாட்டுவிக்கு
மில்லுத யாகில்வத் தெய்தாறு-நல்ல
வுறைய திருவெண்ணை யுந்தமனே யந்த
துறவேது சொல்லாய் துணிந்து. (சுக)

(பதிவாக்கியத்தாற் கொலையன் றென்கின்றது.)

சமீபையெ றும் டீக்குப் பிராயச்சித் தத்தை
யவையடைவே செய்வென் றறைந்தா-யிமையோர்
நகிக்கவரு நஞ்சுண்ட நாதாயா கத்திற்
பசுக்கொலையென் சொன்னாய் பகர். (சுஉ)

* சரு - வது செய்யுளில் அலகிட்டாங் கிதையு மலகிட்டக்கொ
ன்க.

† ‘உருவிகற்பணைத்தினால்’ என்பதற்கு ஐந்தெழுத்தை மாற்றி
புரைக்குமதனு லென்க.

கிரியாதீட்சை பண்ணினாலொழிய ஞானமுண்டாகா தென்கின்றது.)

ஞானத்தால் வீடென்று நாட்டியபி னன்முத்தி
யீனமிலாத் தீட்சையா லென்பதுவென்-மோன
மொழியா யொழியர்வென் முன்னேவினை மாய்த்த
விழியாய்மெய் கண்டாய் விளம்பு. (௫௩)

(* சமாதியுடையவர்கள் கருத்திசைந்தாலு நிறுத்தினால் நிற்கு
மென்கின்றது.)

யாதொன் றிசையி லிறையருளி, னுலசைவென்
றோதுகின்ற வேதத்தி னுண்மைக்குப்-போதுமோ
முத்த ருடற்கமைத்த முன்னேவினை தானிருக்க
சித்தமொருக் கென்றிறை செப்பல். (௫௪)

(கண்மத்துக்கிடான போகத்தைப் புசிப்பானென்கின்றது.)

ஏயுங் கரும மிதமகித மென்றிரண்டாய்
மாயையொரு நாலாக முன்னியிடுங்-காயமுத
றொல்லையிருவினையோ போகமோ துய்த்தலுயி
ரெல்லையின்மெய் கண்டாய் வியம்பு. (௫௫)

(முகமும் உரையும் வேறுபடாதபோது ஸ்திரீபுருடர்கள் தம்மின்
மயங்கியும், அதுவன்றி, அவனவனாசிரம மயங்கியும் பட்சிமிருகம்
போலப் பாவுமொழியப் புண்ணிய மேருதென்கின்றது.)

முகவுரைகள் வேற்றிமைக்க முன்னேவினை யேது
நரும்வினைக ளேதெத் தனையும் - புகல்கின்ற
பெண்ண ணிருதிருத்தார்க் குண்டாடும் பெண்ணைகுழ்
வெண்ணெய்மெய் கண்டாய் விளம்பு. (௫௬)

(ஊழளவிலே நிறுத்துமென்கின்றது.)

வாகட தந்திரத்துக் கன்மயோ கத்துவழி
நேர்பட நின்றவர்க்கு நீட்டிக்கு - மாகங்

* இதனால், ஆன்மாவக்கே யுரிய வறிவுதென்பதும் அவ்வறி
வால் முயலுங்கருமம் வீண் போமாறில்லை யென்பதும் தெரிக்கப்பட்
டது. ஆசிரியர் பெருநாவலரும் “முயற்சி தன் மெய்வருத்தக் கூலி
தரும்” என்றது உ முணர்ந்து கடைப்பிடிக்க.

கருமத் தளவென்று கற்பித்த லென்றோ
பெருநூலிற் சொன்னவா பேசு.

(௫௭)

மாயை.

(மாயையொழியவுஞ் சத்தாதியும் பிரகிருதியும் கஷயமாக உபா
னத்திரய முண்டென்கின்றது.)

அருவாகு மாயை யுருவாகி * னந்து
முருவாகுங் காரியமுண் டாகைக் - கெருருகா
ரணம்வேண்டு ஊர்கையாற் காரண னேகா
ரணமீது காணென் றிசை.

(௫௮)

(அவர்கடேகமடங்கலுங் கற்பூரஜீபம்போலு மென்கின்றது.)

அந்தமுறுங் காரியங்குள காரணத்தி லேயன்றி
நந்தலுறு தென்னும ஞானசம் - பந்தன்
றிருமணுத்திற் சென்றவர்க டேசிகனே தெய்வப்
பெருமணத்திற் புக்கதுவென் பேசு.

(௫௯)

(இரண்டும் பசுவின் கொம்புபோலப் புராதனமென்கின்றது.)

காயந் தனையின்றிக் கன்மமுள வாகாது
மாயைவினை யின்றியுடல் வாராதிங் - காயுமறி.
வெந்தையே வெண்ணெ யிறைவனே மற்றிவற்றின்
முந்தியதிங் கேதோ மொழி.

(௬௦)

ஆணவமலம்.

(அருளுமஷமுஞ் சுடரு* மிருளும்போலல்ல; அங்ஙன மாணவ
மில்லையாயிற் சென்னமுண்டாகா தென்கின்றது.)

சுடரா விருடேடச் சொல்லார்க ளெந்தாய்
சுடரா விருடேடச் சொன்னாய் - சுடர்கின்ற
ஞானத்தா லாணவத்தை நாடரிது நாடுவதென்
ஞானத்தா லாணவத்தை நான்.

(௬௧)

* கத்தும் - கெடும்; 'என்றழியும்' எனும்பாடந் தனை சிதைய
ற்றவின் 'நத்தும்' என மாற்றினும்.

* (தண்ணீர் தீயின் சையோகத்தானே வெம்மைபெற்றுழியுந்
தண்மை யழியாததுபோ லென்கின்றது.)

மூலமல மென்று மழியா முதலாமென்
ருல நிழற்கடவு ளன்றறைய - ஞாலத்தி
னாதித்தன் சன்னதியி லந்தகா ரம்போல
வோதிற்தென் மெய்கண்டா யுற்று. (௬௨)

திமோதாளம்.

(மாதாவானவன் கண்ணை மறையாதபோது பிள்ளை மருந்தருந்தா
தென்கின்றது.)

† பஞ்சசத்தி தன்னிற் பரனருளைப் பண்டிதர்கள்
சிந்திப் பரிய செழுஞ்சுடரை - யெஞ்சா
வலகி லுயிர்க்குணர்வை யானந்த வாழ்வை
மலமென்ப தெவ்வாறு மன். (௬௩)

* தண்ணீர்க்குக் குணம் தட்பம். இது தண்ணீர் தோன்றுங்கா
லத்துத் தானு முடன்றோன்றி யஃதழியுங்காற் றானு மழிவெய்தும்.
எனவே ஒருபொருட் பண்பென்பது அப்பொரு டோன்றுங்காலத்து
டன்றோன்றி யஃதழியுங்காற் றானு மழிவதாம். இது நச்சினுர்க்கினிய
முதலியவற்றானு முணர்க. இவ்வாறன்றி யொருபொருட்க ணிடைத்
தோன்றுவனவெல்லாம் அசன்கண் நிலையதலின்றி யழிதன்மாலைய
வாம். தீயின் சையோகத்தாசுப்பெற்ற நீரின்கட்டண்மை காணப்படுத
லின்றி வெம்மை காணப்படுதலும், ஆறவைத்த வெந்நீரின் கணுள்ள
வெம்மை யழிவெய்தித் தண்மை தோன்றுதலுங் காணலுறுவார்க்கு
இடைத்தோன்றிய வெம்மை, நீரின்குணமாகாது தீயின் சையோகத்
தால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாமென்பதும், அவ்வெம்மை தோன்றியு
வழி நீரின்குணமாகியதண்மைபுலப்படாது கரந்துநின்றதென்பதும்
இனிது போதரவே “தீயின் சையோகத்தானே வெம்மைபெற்
றுழியுந் தண்மை யழியாதது” என்று கூறினார். வெந்நீரின்கட் டட்
பம் அழிந்துறுமென்பார்க்கு நீரிற் பண்பாகிய தண்மை யழிந்தழி
நீருமழியுமென்பது மரபாதலானும், அவ்வாறு வெந்நீர்க் கண்ணழிவு
காணுதலின்மையானும், ஆறியவெந்நீர்க்கட் டட்பமறித்தும் புலப்
படுதலானும், ஒருபொருட் கண்ணதாகிய தண்மை யழிவெய்தி மறித்
துந் தோன்றுத லியாண்டு மின்மையானும் அது சாலாமை யறிக.

† பஞ்சசத்தி, சிந்திப்பு - மெல்லிவெதுகை.

சீத்திநிபுதம்.

(அரசாக்கினை யெல்லார்க்கு மொத்தருக்கையிலயுங் கோப
பிரியங்கு ஞாண்டானபோது விசேஷத்து இராசாக்கினை யுண்டாமென்
கின்றது.)

அருளையொழித் தொன்று மறியா னாரீர்க
ளருளைப் பொருட்குமதிட் டான - மருளேக்ன [வே
றெச் சொயலுஞ் செய்ய வெழில்வெண்ணெய் மெய்த்தே
சத்தினி பாதமெனக் கென்றான், (௬௪)

(பரமசாரிய ரொழுகதநூரிய நானே வினையொப்பென்கின்றது.)

முற்பிற்பா டின்று முளையா நிருவினையு
* மற்பமணர் கூனில் யானயா - நற்செவியா
னின்பத்தான் பங்க ளிரண்டுமொரு காலத்தே
முன்புற்ற தெந்தாய்மொழி, (௬௫)

(பரமசக்தி பதியாதபடியினால் மோட்சத்திலே வீரூப் பதிக
முண்டாயிற் நிலைபென்கின்றது.)

சத்தினிபா தத்தான் சகலமு மொத்திருக்க
முத்திவிருப் பெய்தா முறைமைதா - நெத்தாலே
வெண் ணையப் பதிமகிரு மெய்கண்ட தேவேதண்
பெண்ணைக் கதிபடுயெ பேசு, (௬௬)

(பதார்த்த மெல்லாவற்றிற்கும் பக்குவம் வேண்டுமென்கின்றது.)

பருவத்தை நாடியதென் பாசஞ் சடங்க
ளருருமரு ளோரியல்பே யாகுந் - தெருளாத
மக்க ளுயிர்க்கிளமை மூப்பில்லை மெய்கண்டாய்
பக்குவமே னுக்குப் பகர், (௬௭)

(முற்பிற்பா டில்லையென்கின்றது.)

தன்னைநிக ரில்லாச் சத்தினிபா தத்தானே
மன்னுமல பாகமோ மாந்தர்க்கு - முன்னமே

* அற்பஅமணர் கூனில் ஏயாண்டயா என்று பிரித்து இழிந்த
அமணர்தங் கோட்டமுடைய கூற்றைத்தழிஇனானகிய கூன்பாண்
டியன் சோர்வெய்தவெனப் பொருள் கொள்க; கூன் ஈண்டு இரு
பொருட்டு சொற்கோட்டம், உடற்கோட்டமென.

யுண்டான தேதென் ஸுரையா^௧யெனையடிமை
கொண்டாய்மெய் கண்டாய் குறித்து. (௬௮)

(விரைவி லோடுவோனுக்குக் * கவர்த்த வழி யெதிர்ப்பட்டாந்
நிகைப்பு வருமாறுபோல இருவினையொத்த வெல்லையின் ஞானதாக
முண்டாமென்கின்றது.)

எண்ணொப்பா லொப்போ வியற்றியநா ளொப்போதா
னுண்ணுமரு ணீர்மையினு லொப்பாமோ-திண்ணமுற
வத்துவா வாறி லடைந்தவினை யும்முயிரு
மொத்தபடி மெய்த்தேவே யோது (௬௯)

அவத்தை.

(இதமகிதம் புசிப்புற்ற புடியாலென்கின்றது.)

நிலாவு சகலத்தி னின்றபூ தாதி
கலாதி சிவாதி கழித்துக் - குலாவியனால்
வாட்டிய சாக்கிரத்தில் வாயுவச னாதிகளைக்
கூட்டியதென் மெய்த்தேவே கூறு. (௭௦)

(சொற்பனத்தினாலு முண்டா முறைமை யுண்டாமென்கின்றது.)

சாக்கிரத்தி லுள்ள கருவிகளுந் தானில்லைத்
தூக்கரிய சொப்பனத்திற் றுக்கசுகந் - தாக்குஞ்
சகலவத்தை போலவதிற் றுக்கியதங் கேதோ
விகலமெய்த் தேவே யியம்பு. (௭௧)

(பிராணவாயு உடலுக்குக் காவலென்கின்றது.)

தத்துவங்கள் சற்றுஞ் சலியா வதேதத்தே
யொத்தரிய வான்மா வொடுங்கிடவும் - பெத்த

* ஒருநெறியிற் பிரியும் பலநெறி. கவர்த்தநெறி யெதிர்ப்பட்
கிழித் தாள்சேற்றற்குரிய நெறிக்கண் மிக்கவாராய்ச்சி யுண்டாதல்
போலப் பெருவேட்டையுடன் ஞானநிலை முதிர்ச்சி யெய்துதற்கு
ஆராயுமெனக் கவர்வழித் திகைப்பு ஞானதாகத்திற் குவமையா மென்
றிக. இச்செய்யுளில், ஞானதாக முண்டாம்பொழுதே யிருவினை
யொப்பை உறிதற்குச் குறியாமன்றி எண்ணாலும், நாளாலும் பிறவற்
று லு மன்றென வற்புறுத்திய வாரும்.

* சகலத்திற் போலிப் பிராணன் சலித்து
மிகவழங்கன் மெய்த்தே விளம்பு. (எஉ)

† (சொற்பனத்தினின்று சுழுத்தியிற் போகலானும், சொற்பனத்தினின்று சாக்கிரத்தில் வருதலானு மென்கின்றது.)

கண்ட கனவை மறந்துமற வாதுகண்டு
கண்டபடி யேயுரைக்கக் காரணமேன் - கொண்டலணி
தேமாம் பொழில்வெண்ணெய்த் தேசிகா நேசியா
யாமா றடியேற் சுருள். (எங)

‡ (சுத்த தத்துவத்தைக் கொண்டறிவ னென்கின்றது.)

அவத்தை யடையுங்கா லவையறிய லாகா
வவத்தையறி யின்புலங்க ளாவ - தவத்தையையின்
போதமுட னின்றறிவு னெண்ணிற் பொருத்தியதற்
கேதிடமெய்த் தேவே யியம்பு. (எச)

(ஆன்மா வுனாதியே கிஞ்சிஞ்ஞானையா லான்மபோத நித்திய மென்கின்றது.)

அறியு மிடஞ்சகல மங்குமனம் பற்றி
யறியா விடங்கே வலமா - மறியு
மறிவழியி னைய மறிவரிதா மத்தா
ஃ வறியும்வகை யெவ்வா றருள் (எரு)

* 'சகலவத்தைப்போல' எனும் பாடம் பொருட் கியைந்திலது.

† கண்ட கனவை மறத்தற்குச் சொற்பனத்தினின்று சுழுத்தியிற் போதலும், மறவாது கண்டு கண்டபடியே யுரைத்தற்குச் சொற்பனத்தினின்று சாக்கிரத்தில் வருதலு மேதுவாகக் கொள்க. எனவே, ஒடுங்கு முறைக்கட் கண்டகனா மறந்துந் தோன்றுமுறைக்கட் கண்டது புலப்பட்டு நிற்குமென்பது பெற்றாம். இறங்கும்போதம் ஏறும் போதங் கனவுத லுண்டென்பது முதனாலில் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிக ளுரைத்தருளியவாற்றானுங் காண்க.

‡ "ஐந்து சாக்கிரத்தின்" என்னும் வழிநூற் சூத்திரயாப்பிற்கு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கூறிய உரையானும், அவத்தையிற சுத்த தத்துவத்தைக்கொண் டறியுமாறு காண்க.

§ தன்கொள்ள முறை மேலுரைத்தாம்.

ஆன்மதரிசனயி.

(மனமயங்குகையால் * சடப்பிரமாணங் கொண்டறிய வேண்டு
'மன்கின்றது.)

என்னை யறிய விரண்டா யிடுவனரன்
தன்னை யறி யெனைத் தடமாவன் - முன்னாலே
யெவ்வாறுங் காண்கைக் கரிதெ விஸ்தாவ
னெவ்வாறு காண்பெ னெனை. (எஃ)

† (வாரிநீரில் இலவணம்போ லென்கின்றது.)

உனக்கு மெனக்கு முளதாகு முண்மை
யெனக்கு முனக்கும் வே றில்லை— யெனைந்து
முனைமறைப்ப தின்பி யொழியாமற் பாச
மெனைமறைத்தன் மெய்கண்டா யென். (எஃ)

‡ (படியி லுடைய வியத்தியை பாசத்திலுடைய வெகதேசமு
மில்லாமையே யுயிருண்மை பென்கின்றது.)

பூரணமே யாகிலுந் போக்குவரத் தில்லையா
மோரிடத்தெ யாகிலாத் தாயொழி-மோரிரண்டு
மோதுமுயிர்க் குள்ளதெ லோரிரண்டு மில்லையா
மீதுயிரி னுண்மையெந்தா யென். (எஃ)

* சடப்பிரமாணமாவது - தருக்கநூலிற் கூறிய பிரமாணங்கள்
மூன்றும், ஆறும், பத்தும், பிறவும்.

† வாரிநீரில் உப்பு இடையிற் றேன்றது தொன்றதொட்டுச்
கூடியிருத்தல்போல ஆன்மாவிற் பாசமும் அனாதிகையோகமுடைய
தாமென்றபடி.

‡ என்றது, பதிகையப்போற் சமநிறைவுடையதாகாத பிராயிகம்
பாசத்தோடியைத் திருத்தலே யுயிருண்மையாம்; “அசித்தருவியாப
கம்போல்” என்னும் வழிநூலினும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுரை
த்தவாற்றா னுணர்க. அதவதுவாய் வசிப்புண்ணும் வியாபகமுடை
யது ஆன்மா வென்றபடியாம்.

* (சடம், பாவமொழிய மாரியின்றன்மைக் கோச்சுமென்கின்றது.)

யானை யெறும்பினுறு மத்தனை யான்மாவு
மீன்மி லீந்தனவேற் றக்குறைவே-மானுமெரி
தன்னுண்மை யென்னிற் சடபா மருட்டுறையா
யென்னுண்மை யெந்தா யியம்பு. (௭௧)

(அத்துவசோதனையில தானமொழிய நின்றது நிலையற்ற ஞான
மென்கின்றது.)

அன்னை யுதரத் தறிவிங் சவுதரித்துப்
பின்னை யிழந்தது பெரியோரா-னன்னுநீ
யோதிபுங் டேட்டு முணர்வு பெற்றற்கருமைக்
கேதுவினை யெந்தா யியம்பு. (௮௦)

(அருட் டரிசனமானுக் கொழியக் காலமு நீட்டிட்பும் வருத்த
முற் தோன்றா வென்கின்றது.)

எண்ணி லுயிர்க்குமலீ மேற்றக் குறைவில்லை
யெண்ணிலுயிர் வீட்டின்பு மெய்தியிட-வெண்ணிலுயி
ரெண்ணிறந்த கால மிறந்து பிறந்தனைக்கப்
பண்ணியதெ னெந்தாய் பகர். (௮௧)

† (ஆன்மா, சன்னமிறந்த தென்கின்றது.)

முத்தன் பிறவான் முதல்வனான் மாவாகான்
பெத்த னெனுவி லனுபபிறவாம்-† குருந்திரமபோ
லில்லாத துண்டாடா வென்றுங் கிருத்தியங்க
டொல்லார் நடத்தியதென் சொல். (௮௨)

(பரிபசுபாசி மூன்றுக்கு மந்தயிலை யென்கின்றது.)

ஒருகந் துக் கோருயிர் வீட்டுற் றுமுயிர் நித்தமெனிற்
சிலையு டிதாழிலுரு சிலையவரும டாரி
லலையாத மெய்கண்ட தேவனே யான்மாத்
தொலையாத தெப்படி யோ சொல். (௮௩)

* பாராரையன் மிச்சதீயஞ் சிறகொம்பற் குறைந்த தீயும் பற்றி
யுண்ணல்போலப் பரியவுடற்கண் மிக்கபாறொஞ் சிறிய வுடற்கண்
அசனிற் குறைந்தபாவமு துதர்ச்சிக்கு வருமாசலாத் பாவமொழி
தன் மாத்திரைக்கு எண்டெரியைய யொட்பித்தட்டியாம். பாவத்திற்கு
வமை யீண்டெரியென்றறிக.

† ஆன்மா பிறப்பில்லாதது என்றதாம்.

‡ குத்திரம்—பொய்.

கரித்திநுபாவநிலை.

(சகலதேவர்களுஞ் சிலன் வயத்தராகலானும் அவன் நினைத்த
வண்ணமுடியு மாகலானு மென்கின்றது.)

ஓரம்பே கல்விற்கையற்றதுவு மெய்ஞ்ஞான
வீரன் *கையெரியால் வெந்ததுவுந்-காடிவுண
ரெல்லாரும் வேவவெரி மூவ ருயர்ந்ததுவுஞ்
சொல்லாய்மெய் கண்டாய் துணிந்து. (அச)

(ஆபுதருபங்களாயிருக்கச்,செய்தே தியானம் பண்ணுவதற் புண்
ணியமுண்டா மென்கின்றது.)

நகையி லுதையி னகத்தி னயனத்திற்
பகைதணிக்க வல்ல பரனே-தொகையின்
மழுமுதலா மாபுதங்கண் மன்னுயிர்கள் போலக்
கெழுமுவதென் னுங்கர்த்திற் கே. (அரு)

(விசுவரிமத்தமாகச் செய்ததொழியக் கடவுளுக்கு விடயமில்லை
யென்கின்றது.)

+ பெண்பா லுவந்த பெரும்பித்த னாயிருக்கக்
கண்பாவு நெற்றிக் கடவுளே-மண்பா
லொருங்கே விசையத் துறந்தார்த முள்ளப்
பெரும்பயன் யென்பதுவென் பேசு. (அக)

(கடவுள் போகியல்ல வென்கின்றது.)

சீந்தா மணிசங்கு தேனுவுந் தாமரையு
மைந்தீருவு முன்னதே யாயிருக்க-†வெந்தோதான்
‡ கச்சவிட முண்டிருண்ட கண்டா கனீடதோறும்
பிச்சையிரந் துண்டதுவென் பேசு. (அஎ)

(வருணச்சிரமமல்லாத சுவேச்சாவொழுக்க மென்கின்றது.)

இழிந்தோர்கள் கூத்தாட வேதுவா யெங்கு
மொழிந்தோர்க ணோக்கி யுவப்பாகத்-தொழந்தேவர்

* கை என்பது லோகாரந் குறின் மாத்திரைத்து; என்னை? “ஐகார
வைவேலோருந் குறிலியல்” என்பதோத்தாகலான்.

† கடவுள் பெண்பாலுவந்த பித்தனாயிருக்கத் துறந்தார்த முன்
ளப் பெரும்பயன் என்பதுவென்றீ எனப்பிரித்துக் கூட்டுக.

‡ எந்தோ (திசைச்சொல்) என்னோ.

§ கச்சம் - இருள்; கச்சனம் என்பதன்று தொக்கது.

பேய்ப்பாடல் கேட்டுப் பெரியோய் பிணக்காட்டிற்
கூத்தாட லென்னோ குறித்து. (அஅ)

(இதுவுங் கடவுள் போகியல்ல வாந்லானும் இடபந் தன்சொருப
நாதலானும் அதனையே முன்னிட்டுக் கொண்டதென்கின்றது.)

அந்தரத்தே வந்துலவு மாதித்த ருக்கமா
ரிந்திரர்க்குஞ் சோமற்கும் யாவர்க்கு-மெந்தை
கடகரியுந் தேரும் பரிமாவுங் கற்பித்
திடபமுவந் தேற்றியவா நென். (அக)

(சமுத்திரத்திற்குச் சுழியு நீரோட்டமு முண்டாயினற்போல
வென்கின்றது.)

நிற்கவிடம் போதாது நின்னுடைய பூரணத்துக்
கொற்குமிலா விசா ஸுமைமக்காணப்-பொற்பொதுவி
லாடியதென் னாதா யலம்வந்த தேன்கடுகி
யோடியதென் பன்மியின்பி னுற்று. (கஉ)

உண்மைநிலை.

* (ஒதியுணர்ந்தார்க்கொழியத் தத்துவமசி, துவைதம் என்னுஞ்
சொற்களைப் பிறர்க்குரைத்த லாகாதென்கின்றது.)

நிருவாதநூர்க்குச் செப்பரிய முத்தி
யொருவா சுகந்நி னுணர்த்திக் - குருவாகித்
தேவர் மலையுஞ் சிவாகமமு மற்றுமுள்ள
+ மூவாறுந் சொன்னதுவென் பேசு. (கக)

* கீழுள்ளன ஒதி யுணர்ந்தார்க்கே மேலுள்ளன வுணர்த்தற்பாவ
வென்னு மரபு: “ஆற்றி யந்தணர்க் கருமறை பல பகர்ந்தும்” எனுங்
கலித்தொகைச் செய்யுளானும் அதன் நக்கினார்க்கினிய ருரையானு
முணர்க.

+ பதினெண்புராணம்; உபலக்கணத்தான் ஏனையவுந் தழீஇக்
கொள்ளப்படும்.

(சுத்த தத்துவங்களும் பிரம் விட்டுணுக்களுடைய ஆன்ம சைத
ன்யமும் மொக்கு மென்கின்றது)

முத்தொழிற்கு மும்மூர்த் திகளா யினையென்று
மத்தி * விடத்திற்புயின் றாரணனு - "மொத்தறியாப்
பண்பொடு நின்றனை + யென்றுமா றுய்ப்பதிகஞ்
சண்பையிறை சாற்றியதென் றுன். (கூஉ)

(ஆன்மா முப்பத்தாறு தத்துவத்தின் வேராயினும் அவற்றின்
கட்டாடுஞ்ஞாற்போலெ ன்கொண்டது.)

பார்ப்பத மண்டங்க ளாடு பட்டீந்தாயென்
றார்வருடன் வாழ்நான றா - வேதாவாய்
விண்ணுடு மண்ணாடு மீர்த்தனை ம் வேறுமை
யன்றி பனத நுவி ய ல். (கூஉ)

(சுத்தின் மொட்டிடு மூலம் று தொழிலுஞ் செய்கவென்
னெறது)

பலடப்புல நிறி பும பாவியாமற் றெல்லாந்
னுடைபு முனைய சொரிநாய - கூடப்புலையெற்
கெல்லாவுயிரி பிட்டுக்க யு மவறறைக்
மொல்லாயம மயகறல் கூறு. (கூச)

(உட்சமயத்தார்க்குத் தமையுடைய முதறிமொழிய எடுத்த தே
ததான சாயுச்சொல்லெ டையென்றது.)

ஆசம யத்தவ் வுந் து மார நுநீ ரெய்வையெனக்
கூறுகின்ற வெதமொழி ருந்நுகோ - மாறிலந
சித்தாநதத் தான்றிச் சிவநமம் நில்லமென
வத்தா லெனநிறுந்த லால். (கூரு)

(இரண்டல்ல வென்கின்றது.)

ஒத்தொன்றை யொன்றொன் றுரைத்தற் சிறப்புறப்
பெத்தத்துக் கத்துவிதப் பேறில்லை - யத்தனை

* ஈண்டுத்தளைகோடு முறை மேலுரைத்தாங் கடைப்பிடிக்க.

† 'யென்று மாறுபட' எனும் பாடந் தளை சிவையநிற்கும்.

யற்பி னருமறைக ளீத்துவித,மென்றறையுஞ்

சொற்குப் பொருளேது சொல்.

(கக);

(நூல் சொன்னபடியே செய்தலிறை செயல், அது செய்யாத கவிர்தல் இறைசெயலன் நென்கின்றதீ.)

எல்லாச் செயலு மிறைசெயலே யென்பதுவு.

மெல்லாச் செயலு மிறைசெயலாய்ச் - சொல்லாத

தெப்படியே யென்னு மெனதையக் தீரவினி

யிப்படியே யென்னு யிறை.

(கௌ);

(பசுரணமாற்ச சுவகரணமாய் நின்றறிக வென்கின்றது.)

* ஞான மொடுஞேய ஞாதுருவு மாய்நீரி

லீனமாய் ஞேய மிறந்தவிடு - மான்மாவை

யின்றி யுணருமவற் + வியாது மறிவரிதா

நின்றயிய வெந்தாய் நிகழ்த்து.

(கஅ);

(சீவன் முத்தருக்கொழிய வுணரு முறைமை தெரியாவென்கின்றது.)

பாச மடுத்தாற் றெயிபா பதியுண்மை

யீச னடுத்திடினு பிவ்வியல்பை - பாசத்தி

னுண்மைபதி யுண்மை யுணரும் வகையுணர்த்தாய்

வெண்ணெய்மெய் கண்டாய் விரைந்து.

(கக);

(‡ ஞாயிற்றின் முன்னிலையிற் கண்படல நீங்குவதொழியப் பிரகாசம் வந்துகூடுவ தில்லையென்கின்றது.)

சென்றணையி லேகதே சந்தான் சிவமாரு

* மென்று நிறை வென்னி விடையடியைக் - குன்றாமற்

* ஞானம் - அறிவு; ஞேயம் - அறியப்படுபொருள்; ஞாதுரு - அறி கிறவன்.

† தனா சிதைய நிற்கலின் ஈண்டுக் குற்றிய விகரம் அலகு பெறுது; என்னை? “சீருத் தனாயுஞ் சிதையிற் சிறிய இட அளபோ, டாருமறிவ ரலகுபெறுமை” என்பதோத்தாகலான். ஈண்டுப் புனிதமாவென அலகிடாது, தேமாவென அலகிடிக.

‡ ஞாயிற்றின் முற்படல மூடிய கண்ணுவமை கூறியது, ஞாநிற கூடர்விரிந் தொளிரும் வியாபகத்தின்கட் படல மூடியகண்ணி

கூடவெனுஞ் சொல்லில்லை யாகுவ குருபரனே

நாடிபுன துண்மை நவில்.

(க௦௦)

சுவேச்சையாலே வேண்டிய திருமேனி கொள்வ நென்கின்றது.

ஒரிருபத் தஞ்சாக வுள்ள வடிவதனை.

யாரியர்க ளெல்லா மறுதியிடப் - பாரதனில்

வேதியனாய் வேடனாய் மேனி பலகொண்டு

போதுவதெ நெந்தாய் புகல்.

(க௦௧)

(அடியார்க்காகச் சைவாச்சாரங் சற்பித்த தொழிய அவனுக்கில்லை யென்கின்றது.)

சைவ நெறியே தலைமையாய்ச் சாற்றியபின்

னையனே நீநா ரணனங்கந் - துய்யப்பொடி

யென்புதலே மாலை மயிர்க்கயிறு கட்டங்க

முன்பணிந்த தென்னோ மொழி.

(க௦௨)

(* அரிபிரமரை யறித் தித்துச் சிருட்டி திதி நடத்தினுற்போல யென்கின்றது.)

ஆசா ரி பழர்த்த மாகிச் சகலர்க்கு

மீச நெழுந்தருள்வா நென் னுமறை - பேசியதென்

ருந்தும் பொருள்களைக் காணுமா டோலச சிவப்பி காசத்தி லாணவ மூடிய ஆன்மா சிவத்தையு மலத்தையு மறியாமெக்கும், அங்ஙனமா யினுஞ் சிவவியாபகத்தி லொன்றி யிருத்தற்கும், டடல நீங்கிய சுண் டடனே பொருள்களைக் காண்டல்போல ஆணவ நீங்கிய ஆன்மாவும் சிவத்தைச் சென்றனைந் தேகதேசஞ் சிவமாகாமலுங் கூடாமலு மிரு த்தாங் கருத்து பேரின்பந் துய்த்தற்கும் இயைபுடைமை பற்றியேயா மென்க

* அதிட்டான மாத்திரையானே சிருட்டியாதி தொழில்களை நடப்பிக்குமாறுபோல வீடுபேற்றை யவாவும் பக்தவான்மாவுக்கு உ ல்லாசிரியர் முகமாக நின்று விளக்குவிக்கும் எம்மிறை யென்றவாறும் அல்லதா உம், திருவாசபூரடிசுக்கு வெளிப்பட்டு வந்தவாறுபோலத் தன்னருளே திருமேனியாகக் கொண்டுவரு மாகலானது பற்றி யீண் டெய்து மிழுக்கில்லையென இறப்பினுமாம். இங்ஙனமன்றி, மாயாவரு வினைப் பொருந்தினன்றே யிழுக்காவது? அங்ஙன மெம்மிறை போது மென்ப தெமக்குடம் டாடன்றாகலா ன். திழுக்காமாறியாண்டைய தெனினுமாம்

மாயா லொருவனவன் மாறாரு வாதிவரி

லேயானே நாச மினி.

(க௦௩)

(கேட்டார்சுச் சர்வசந்தேகங்களுந் தீருகையா லிருந்ததென்
வென்றது.)

கேட்டா ரபக்குவமோ கேட்டபொருள் சொல்லுதற்கு

மாட்டாம லோவாக்கில் வாராதோ - நாட்டரிய்

ஞான மடந்தையுட் * னுல்வருங் கேட்டிய்ய

மோனமுட னீயிருத்தன் முன்.

(க௦௪)

(+ உயிர்கட் குடலெடுத்தபின்பு பெயருண்டாதல்போ லென்
வென்றது.)

நன்றுபதி யொன்று பசுவென் றருண்மாயை

யொன்றென்று மொன்றாகு மென்றுரைத்தா - யன்றெ

னுயிரொன்று யென்கை உதூர்தீரச் சொல்லா

யருளினு மான்படி நீ

(க௦௫)

சதமணிக்கோவை ழும்பும்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேசிகன் றிருவடிவாழ்க.



* நால்வர் - ஸநகாதிகள்.

+ உயிர்கள் பலவென்பது பிறப்பெய்திய பின்னரே யறிதல்
போல, உயிர் ஒன்றென்பது உம் பிறப்பெய்தாமைக்கு முன் என்ற
படியாம். அல்லது உம், சாகி யொருமையா னவ்நனங்கூறிற்றெனினு
மாம். அன்றி, உயிர்களுல்லா மோரிலக்கணத்தவாதலான், இலக்
கண வேறுபாடிவழி யவற்றையொன்றென்றது இழுக்கின்றென
விடுக்கினுமாம். இலக்கண வேறுபாடில்லாப் பல பொருளையு மொன்
றென வுரைத்தல் சாலுமென்பது ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் முத
லாவியுரைத்தருளிய வாற்றினு மறிந்து கொள்க.

உ

சிவமயம்.

—
த னி ய ன்.

பன்னுசதமணிக் கோவைபடித்ததனுட்பொருளுணர்ந்தோர்
சொன்னசிவாகமமுழுதுந்துகளறநன்குணர்ந்தவரா
மன்னதபோதனர்சிவனையடைந்தசிவநிட்டையரென்
றுன்னுமெதன்வியப்போமெய்யுறுதிமொழியாமன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

சித்தாந்த ஞானபோதம்.

ஞானசாகரவெண்பா

நேரிசைவெண்பா.

ஆதியா யந்தமா யப்பாலைக்கப்பாலாஞ்
சோதியாய் ஞானச் சுடராகிக் - கோதிலருட்
பண்பிலெனை யாண்ட பரஞ்சோதி மாமுனிபொற்
றண்பதுமத் தாளே சரண். (க)

பெத்தநிலை நின்று பிறந்திறந்து செல்லாமன்
முத்திநிலை கூடு முறைமையான் - மெய்த்தவர்கள்
கண்டநெறி சொல்லக் கவலையறக் கேண்மலங்கள்
விண்டகலு மாணு விரைந்து. (உ)

நன்னெறிசேர் மெய்ப்பொருளை நான்மறைக் ளாகமங்கள்
சொன்னபரப் பெல்லாஞ் சுருக்கியே - முன்னுரைத்த
பன்னூலுஞ் சொல்லப் படுவதொரு பொருளை
பின்னூலிற் சொல்லக்கே ளின்னு. (ங)

மன்னகா மன்னுமனை வாவிகு புங்கமுனி
மென்னதென நின்றவர்க ளெல்லையில - நின்னமது
சொல்லவரு வாருந் தொலைவரிய ரென்றறிந்து
நில்லதனின் வேறுகி னீ. (ச)

பல்லுயிர்க ளெல்லாம் படைத்தளித்து நின்றவரு
மல்லலற விண்ணொடுமண் ணாண்டவருஞ் - சொல்லியிடி
லெத்தனைபேர் மேல்வருவ தெத்தனைபேர் நிக் கநிலை
யத்தனையோ வென்றே யறி. (ரு)

உண்டுடுத்துப் பூசிமுடித் தொண்டொடியோ டின்பகலங்
கண்டடுத்துப் பூணைமேற் கண்வளர்ந்து - கொண்டுவெங்
காயமெரி யூட்டுவதுங் கண்டிருந்திவ் வாழ்வுதனை
நேயமுறும் வாழ்ந்து நீ. (சு)

* எற்கும் புவியிடத்தி லிந்திரஞா லங்கனவு
நீர்க்குரிழி டேய்க்கீதர் நினைப்புமறப் - பார்க்குமிது
போலநிலை நிர்லாத பொய்வாழ்வ மெய்வாழ்வென்
நேலவே நின்றுவா நென். (எ)

பொய்யருட ல் வாழ்வனைப ட்பாற்றியத னுலகுத்த
+ நிய்யவினை யானரன் டென்றருட வர் - மெய்யருடற்
றுன்பவாடி வெல்லாக் துடைத்திறைவன் சேவடிக்கீ
ழின்பவாடி வாவ நிலைசந்து. (அ)

‡ ஒழிந்தபிறப் பெல்லா முடனாகி வேராய்க்
கழிந்தவர்க ளெல்லையிலர் கண்டாய் - மொழிந்துலகிற்
றந்ததாய்தம்மி தமையன் புதல்வனென
வந்தவா றுள்ள வழக்கு. (க)

னமறத் தாந்தாமுன் னெய்திவருங் கன்மபலங்
தானருந்தக் காயத் தரிக்கவே - யூனிலிடந்
தந்ததுவு முன்னிடத்திற் றங்கியது முனனொடுபின்
வந்ததுவு மென்றே மதி. (க௦)

* சுண்டலுத்திற் றுவமிக்கப்பட்ட இந்திரஞால முதலாயின
பொய் நினையானை மாத்திலைக்கே யெடுக்கப்பட்ட வுலகைகளா மெ
ன்பது “நிர்லாபமுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு மொலிலையின்”
என்புழி ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் உரைத்தவாற்றினும், “கான்
முகமேற்ற துளிகொள்வாய்த் தறங்கும்” என்றற் றெடுக்கத்தனை
வாக ஆசிரியர் கல்லாடனார் எடுத்தோடையருளியவாற்றினு முணர்க.

+ தீய-என்பது முதற்குறிகி யிடையில் யவ்வொற்று விரிந்தது.

‡ ‘ஒழிந்த பிறப்பெல்லா முடனாகிக் கழிந்தவர்க ளெல்லையிலர்’
எனப் பெத்தான் மாக்கண் மேற்றாகவும், “ஒழிந்த பிறப்பெல்லாம்
வேராகிக் கழிந்தவர்க ளெல்லையிலர்” என முத்தான் மாக்கண் மேற்
றாகவும் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சித்தாந்தஞானபோதம்

௩

உற்றதாய் தந்தை யுடன்பிறந்தார் புத்திரர்கண்
மற்றதா லுள்ள வகுப்பனைத்துஞ் - சூற்றமா
யெல்லோருந் தாமா ரிவர்க்காரநீ தீதகல
நில்லோர் பொழுளை நினைந்து.

(கக)

ஒருவயதூந் துரா ருயிர்போகுங் கால
மருவி யருந்துணையாய் வாரா - ரருகிருந்துங்
கூடிவருந் துக்கசுகங் கொள்ளார் கொடாரிவரைக்
கூடிவரும் வாறேது கூறு.

(கஉ)

எயும் பலயோனி யெண்பத்து நான்குநா
றுயிரமும் வேற்றுருவ மாகியது - போயகன்ற
சென்மத்தி லவ்வவர்கள் செய்தசெய லாலடுத்த
கன்மத்துக் கீடாகக் காண்.

(ககஉ)

ஒது டுடற்குறிநா னென்ற முயிர்களையுஞ்
சாநி பலவாகச் சாற்றியதும் - பூதலத்தின்
மேன்மையாய்க் கிழாகி வெவ்வேறு செய்தவினைப்
பான்மையாய் வந்த பயன்.

(ககச)

புற்றுகி யாதி பசவ ருடன்புணர்ந்து
பெற்றாளே யோரேழு பிள்ளைகளை - யுற்றுணர்ந்து
பேதமறக் காண்பள்விற்பெண்ணு ணிரண்டொழியச்
சாதிபல வில்லைத் தலத்து.

(ககடு)

வவதிகத்திற் சொல்லும் வகையுரைக்கின் முற்செனனத்
தெய்திவருந் கன்மத்துக் கீடாக - மெய்திகழு
மாணகிப் பெண்ணாகி யாளு விரண்டாகக்
காணும் லொன்றாகக் காண்.

(ககசு)

போதமுற நில்லாத பொய்யர்தமை யந்தகனுந்
துதர்களுங் கூடித் துகைத்திடுவர் - மோதியுனைக்
கொல்லாம லீசனருட் கோகனகத் தாளிணைக்கீழ்
நில்ல யகலாம னீ.

(ககஎ)

துட்ட ருடலந் துகைத்து விடுத்துநமன்
கட்டி யடித்துக் கடுகரகில் - விட்டிடுவ

ஞங்கவர்போ நீயு மருநரகில் வீழாதே
யிங்கருளை நீங்கா திரு.

(கஅ)

சுட்டுந் தவத்தா லிறைவன்றாள் பூண்டவர்பால்
வாட்டுநமன் றாதர் வருவரேம் - கேட்டிலையோ
காலனாற் கீசன் கடுங்கால னானதொரு
பாலனாற் காகப் பரிந்து.

(கக)

தன்புறுவோர் வெங்கால தூதுவர்பின் போவர்கிறி
தன்புறுவோ ரின்புற் றருங்கணங்கள் - பின்போவர்
சாகார் சிவனடியைத் தப்பாதா ரோர்!டத்தும்
போகா றுடல்கழன்று போம்.

(உ௦)

அப்பிலுறை யுப்பு மரனடியைச் சேருயிருஞ்
செப்பியிடி லெங்குஞ் செறிவாகு - மொப்பிலிறை
யெங்குமாய் நிற்கையினு லெய்தினரு மப்படியே
யெங்குமாய் நிற்ப ரிசைநது.

(உ௧)

என்றவுடற் கன்மமல் மெத்தனையுண் டத்தனையுந்
தோன்றவிறை யூட்டிவிடுந் துன்னிருளி - ஊன்றியிட
வன்னு டொங்கியவர் தாம்பெற்ற வங்கிலையின்
மென்னாகச் சொன்னு யிது.

(உ௨)

உச்சாயத் தால்வருவ தொன்றில்லை யூழிலுள
துச்சாய மற்றாலு மோடிவரு - முச்சாயந்
தானே பலத்தைத் தீருமென் றுழல்வோர்க்கி
யானேது சொல்வே னிதற்கு.

(உ௩)

செல்லார்க்கும் பாலுலகிற் செல்வங் குறைந்துந்
தெல்லார்க்கு மொவ்வா திருப்பானேன் - வல்லார்க்குப்
போதாதோ பேராசை போக்கியரு டேக்கியதன்
மீதானத் தெய்தி விட.

(உ௪)

இன்புளது தேடி யிரவுபக னீயழலத்
தன்புளது வந்து தொடர்வானேன் - முன்புளது
போகா தெடுத்தவுடல் பொன்றியிடு முன்னருள்விட்
டேகாது நில்லா யினி.

(உ௫)

சாத்திரங்க ளோதித் தலைவன்டி கூடாமரீ
சாத்திரங்க ளீன்பந் தருமோதான் - சாத்திரங்கள்
சுற்றறிந்து விட்டாற் கதியாகா தப்பொருளிற்
சுற்றிருந்து பாராய் தரித்து. (௨௬)

தமைத்தெரியு மவ்வளவுஞ் சாத்திரங்க ளோதி
யமைத்தபொரு ளெல்லா மறிவார் - சமத்தனுக்கும்
வேண்டர் மவத்தனுக்கும் வேண்டாமற் றுள்ளவர்க்கும்
வேண்டா மெனக்களித்த வீண். (௨௭)

உருகாத செம்பி லுறுங்குளிகை யிட்டான்
மருவா ததுபோன் மனமே - யருகிருந்தும்
மன்னாந் மெய்ஞ்ஞானம் பக்குவற்கே யல்லாது
சொன்னாவிங் கென்னுகுஞ் சொல்லு. (௨௮)

பாவையர்க்குப் பேதைப் பருவத்தி னற்றலைவன்
மேவியபோ தின்பம் விளையுமோ - தாவிலரு
ளோயாத தேசிகனை யுற்றுமவ பக்குவர்க்குத்
தோயாது ஞான சுகம். (௨௯)

முன்னைவினை யுள்ளளவு மூலமலந் தானருளா
லுன்னைமறைத் தவ்வினைக ளாட்டுவிக்கும் - பின்னையருண்
மன்னிமிகுத் துன்னை மறைத்ததொழின் மூலமலந்
தன்னைமறைத் தின்பந் தரும. (௩௦)

ஊனையுங் கன்மமுடி வொத்தாற் றிரோதாயி
தானே யருளாகித் தன்கருணைத் - தேனே
யிருந்தும்படியகுளி யானந்த வீட்டிற்
பொருந்தவுடன் கொண்டு புகும். (௩௧)

தெரிவைப் பருவத்திற் சேயிழையார் நல்ல
புரிவிற் றலைவனுடன் புல்கி - யருகியே
யின்புறுவார் பக்குவத்தி லீசனருள் சேர்ந்தவரு.
மின்புறுவார் பின்பகலா ரின்று. (௩௨)

கருவித் தொழிலகலக் கம்பித்துக் கண்க
ளருவிசொரி யக்கருணை யாகி - யருகியே.

சு

ஞானசர்கரவெண்பா.

மெய்புளகஞ் செய்வதற்கே மமயஞ்ஞான போதமுள்
செய்வனெனை யாளுஞ் சிவன். (௩௩)

மண்ணிருளை போட்டிவாவி வந்தா லுறுபயனைக்
கண்ணுநடமா ரல்லார்கள் காண்பரோ - நண்ணுமலம்
வாட்டுநா ஞ்ஞ ரனை வந்திடினு மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமிலார் காணார் பயந்து. (௩௪)

காட்டத்தில் வலாரி கடைந்தா லொழிந்துபல
கூட்டத்திற் றானே குதியாது - காட்டத்தி
லுண்மையுந் முயனின் மூன்றத்தினு லல்லாது
கண்மறியிற் றென்றாது காண். (௩௫)

வெந்தவிதை யமபுவியின் மிண்டுமுளை யாததுபோ
வெந்தைதிரு நோக்கா வெரியூட்டி - முந்தைவினை
தன்னையறுத் தேறும்வினை சாரா வகையளித்தாற்
பின்னையுள் தாமோ பிறப்பு. (௩௬)

சீர்பொழியத் தன்னுருவஞ் செய்யவென வேட்டுவனிப்
பார்முழுதுங் காணப் பலபுழவி - லோர்புழவைப்
புக்கெடுத்துக் கொள்ளுநெறி போலிறைவ னுருயிரைப்
பக்குவத்தி லாரும் பரிசு. (௩௭)

மானிட்ருங் காண வந்மோ சிவனடியென்
னூனிடர்சே வின் ருபரப்பதென் - கானடரு
மண்ணுளோர் விண்ணுளோர் மற்றுளோர் கற்றுளோர்
கண்ணுளோர் காணார் களோ. (௩௮)

சிலமுடன் பித்துத் தெனியாத போதினிய
பாலறவுங் கைக்கும் பரிசதனைப் - போலிரதம்
வைத்திடுமே யானுலும் வல்வினைக ளுள்ளவங்
கைத்திடுமே ஞானக் கரும்பு. (௩௯)

மோக மிகுத்தவர்க்கு மொய்குழலார் கூட்டரவுந்
தாக மிகுத்தவர்க்குத் தண்ணீரும் - வேகமறச்
சீலமிகும் பக்குவர்க்குத் தீதிலரு ளாரமுதாஞ்
சாலவிர திக்குமே தான். (௪௦)

சரியைகிரி யாயோகக் தீன் னுன் றெய்து ஞானம்
பெருகியும் வாறுரைக்கிற் பேணி - யொருவன்
விரும்பிவளர்க் கின்ற வியன்மரத்தி லுண்டாம்
அரும்புமலர் காய்கனிபோ லாம்.

(சக)

ஒன் டொழிநல் லாளொருத்தி யுண் டென் பதுதேட்டுக்
கண்டனுகி யின்பங் கலந்தல்போல் - பண்டைச்
சுருந்தரு ஞானச் சுகம்பெறுவா னந்தச்
சரியைகிரி யாயோகத் தூல்.

(சஉ)

மேவுதுகி லாரம் விரையிவைமுன் கூட்டுவித்த
புவைபுட னின்பமுறும் போதகலப் - போவதுபோன்
முத்துஞ் சரியைமுதன் பூன்றுமுயர் ஞானசுகக்
தந்தகல நிற் துந் தரம்.

(சகஉ)

ஒன் டங் ஈருவி யுதித்தொடுங்கு மாறுமுற
நின்றுணர் த்து மாறு நிலைநிரிபது - சென்றவத்தை
சுடிவரு மாறுங் குருவினரு ளாலறிந்து
கேடி டு வோருந் தில்.

(சகச)

தீன்னவாக யின்னதொழி லென்பதுவே ரூபமா
ஊன்னவாக யுற்றறிதல் காட்சியாம் - பின்னையது
சுத்தொழி யாகுந் துணைநவே நீங்கிவிடற்
றத்துவத்தின் செய்தியது தான்.

(சகரு)

பூதங்க ளுடைய பொறியல்லைய க்கரண
பூதங்க ளுடையெனப் பின்புதன்ற - போதங்க
ளொன் றென்றாய் நீக்கி வுணர்த்தவுணர்ந் துற்றறிந்து
நின்றறிவொன் றுண்டதுவே நீ.

(சகஉ)

ஆரு மிரீள்பொருத்தி லவ்விருளா மனறியருள்
சாரும் பொழுதிலரு டானாரு - மோரிளிலை
நீங்கித் தனித்தொருக்கா னில்லா துயிரகளை
யீங்கொருவர் காணுமா றென்.

(சகஎ)

வண்ணிடமாய் நிற்க வெளியுமிரு ளும்பெருகி
வண்ணியிடு மாறுபோ னம்மிடத்தி - லண்ண

லருளு மிருளு மணுகியிடுமாறு
தெருளுமருள் கண்ணாகச் சென்று.

(௪௮)

கண்ணிலொளி போலுங் தருதரிய விண்போலு
மெண்ணிலொளி யல்லை யிருளல்லீ - நண்ணி
விடுவே நிவற்றை வெளிக்குமிரு ளுக்கு
நடுவே யுனைக்கா னயந்து.

(௪௯)

அறிவதுயி தென்னி லதுகாட்சி யாகா
தறிவிவிரு ணீங்கி யருளா - லறிவிலுற
மீட்சியாங் காரிருளை விட்டருளைப் பறறலுயிர்க்
காட்சியா மப்படியே காண்.

(௫௦)

தன்னை யறியத் தனக்கறிவீய் நின்றறிவு
தன்னை யறிந்ததனிற் றுனடங்கித் - தன்னறிவு
மன்னறிவே யாக வலதழிய நின்றுவிடு
லன்னிலையே சுத்தநிலை யாம்.

(௫௧)

கண்ணின்று காணவுடன் காட்டுங் கதிரொளிபோ
லுண்ணின் லிறைவ னுயிர்க்குப் பராய் - நண்ணுமுயிர்க்
கூனே யிடமா யுணர்த்திடுவ னென்றுரைத்த
றானே சிவருபந் தான்.

(௫௨)

மன்னுமொளி யாலே வளர்கதிரைக் காண்பதுபோ
லின்னருளா லுள்ளுணர்வா மீசனைக்கண் - டென்னிடம்போ
னீடுமர னெவ்விடத்து நின்றநிலை காண்பதுவே.
நாடுஞ் சிவதரிச னம்.

(௫௩)

உள்ளும் புறம்பு மொருபொருளா மப்பொருளை
யுள்ளும் புறம்பு முறநோக்கி - யுள்ளுணர்வோ
டேகமா காம விரண்டறவே நிற்பல்சிவ
யோகமா மென்றே யுணர்.

(௫௪)

உணரு முணர்வு முணர்த்து முணர்வும்
புணர வுணர்வு புதைத்து - கணவனுட
னேகமா யன்பகலா விற்புறுத னல்லசிவ
- நோடமா மென்றே புகல்.

(௫௫)

காதலுறு மின்பங் கணவின் றருமளவும்

பேதையர்க்கு மாதா பிதாவிடத்தி - லாதாவு

கீரா திஸ்றவனடி சேருமள வும்புவியிற்

பேராசை போமோ.பிரிந்து.

(௫௬)

மன்னியதா னுள்ளளவு மாதர்மே லாசைதரும

பின்னையது போகிற் பிரிந்துவிடும் - முன்னேவினை

யுள்ளளவு மண்மே லுறுபயனி லாசைதரும்

விள்ளளவி லாசை விடும்.

(௫௭)

ஏன்றவினை யுள்ளளவு மிந்திரியத் தால்விடையற்

தோன்று பொழுதவற்றைச் சுட்டாதே - மூன்றுவழகக்

காட்சியாய்க் கண்டு கழன்றிருக்கி லப்பொழுதே

மீட்சியாம் வந்த வினை.

(௫௮)

இன்போ டிடனா யினிதிருக்க வேண்டிலருண்

முன்போகப் பின்போகு முன்போல - வுன்போத

மெட்டி யொருவிடய மெய்துங்கான் முன்னோழிச்

சுட்டிலருள் கொண்டு துடை.

(௫௯)

பேறிழவுண் டாகாமுற் பேறிழவென் றேயுணரிற்

பேறிழவிற் றுன்பம் பிணியாது - பேறிழவிற்

சற்றே யிதமகிதஞ் சாருமேற் சாலவுனை

யுற்றேறு மென்றே யுணர்.

(௬௦)

உன்னுதொழில் செய்புங்கா லுற்றபல வாயுதங்கண்

மன்னியது செய்தகல வைத்தல்போன் - முன்னேவினைக்

கட்டருந்தும் போது கருவிகளிற் சென்றவற்றை

விட்டகல நில்லாய் விரைந்து.

(௬௧)

உற்றதொரு தத்துவமு முன்வசத்தில் வாராது

சொற்றனுக்கு மற்றோர் சுதந்தரமு - மற்றே

யிருக்கையினு லெவ்விடத்து மியா னெனதென் றோதுஞ்

செருக்ககல நில்லாய் தெளிந்து.

(௬௨)

அத்தனரு டானே வறிவாத லரனுமுய

ரத்தனையு மீச னடிமை யெனு - மத்தானு

மின்னூர் குணமுடைய ரின்னூர் குணமில்ரென்
றுன்னாது நில்லா யுகந்து. (கூ௩)

நாட்டுஞ் செயலனைத்து நஞ்செயறு னேவிலைநின்
றுட்டுஞ் சிவன்செயலே யாமோவென் - நீட்டமிக
வாட்டமுந் நின்று மனந்தளர்வ தாடியிரின்
சேட்டையறி யாதார் சிலர். (கூ௪)

நசனரு ணின்றசையி னெவ்வுயிருந் தானசையு
மாசிலரு ளின்றி யசையாது - காசினியோ ,
ரென்செயலே யானே யெனதேயென் னேதலவன்
றன்செயலோ வல்லவோ தான். (கூ௫)

இந்திரியக் கள்வ ரிருட்காலழ் பேருறக்கம்
வந்திடுமோ வென்று வழிபார்ப்பர் - முந்தி
யமையா மலங்க ள் லஞா னை
ணிமையா மனோக்கி யிரு. (கூ௬)

நீடுந் திரியிருக்க நெய்சுவறி லத்திரியை
முஞ் சுடரதுபோன் முத்திரை - கூடுமுடன்
பொன்றியிடு முன்னே புரியட் டகம்போகி
லன்றிறைவன் றன்னடிக்கி ழாம். (கூ௭)

இன்ப முறுமன்றி லிணையிரிந்த போதலறி
யின்ப முடன்கூடு மினிமைபுட - னின்பமுற
னீடுஞ் சிவயோக நீங்கிலரு ணாலோதிக்
கூடுஞ் சிவன்றாள் குறித்து. (கூ௮)

அன்னைதனை நீங்கி யநுதிருங்கித் தாயனுதிப்
பின்னைமுலைக் கீழொடுங்கும் பிள்ளைபோ - லுன்னையிறை
யாசையற நீங்கி னருணலை யோதியத
னோசையொடு மப்போ தொடுங்கு. (கூ௯)

இன்பமுறு ஞான மிடைவிடா தாயின்வினைத்
துன்பமொன்றுஞ் சாருகிலா தூய்நீரி - லன்புடனே
யுள்ளினால் வாழு முறுமீன்க ளெல்லைகெடத்
துள்ளினு லென்னுகுஞ் சொல். (௪0)

ஞானியென்னுஞ் சொல்லினுக்கு நாணமீழ் பொய்யுலக
மேனியென நின்றுழன்று விட்டாயே - மானிடரிற்
பேயாகி நின்றவரைப் பேயரெனும் பேர்ஞான
மேயாகி நில்லாய் விரைந்து. (எக)

தேங்குபர ஞானச் செழுஞ்சுடராய் நின்றோர்க
நேருவர்க ளின்பச் சுகமாகி - யாங்கவர்போற்
பாவித்தா லென்னாகும் பார்மிதி லுண்டவர்போற்
பாவித்தாற் போமோ பசி. (எஉ)

பேய்பிடித்த போது பிடித்ததே யாகிலென்னைப்
பேய்பிடித்த தென்றொருவர் பேசாரே - பேய்பிடித்த
தன்மையென வென்னை பிறை தானுக்கிக் கொண்டதெனி
லின்மையவர் தம்பா லிறை? (எங)

தாகம் விளைத்த தலைவருட் ஞானந்த
போகம் விளையப் புணராம - லர்கமெனு
மெய்திகழு மீதிரிய வேடருடன் சேர்வரிதின்.
செய்தியறி யாதார் சிலர். (எச)

பெருகிவரு மெய்ஞ்ஞானப் பேராறு தன்னின்
மருவியது செல்லும் வசத்தே - பிரியாமற்
சென்றொ டுகி லுஞ்ச் சிவமாம் பெருங்கடலி
லொன்று படச் சொக்கு முவந்து. (எடு)

இந்திரியத் தாலேசிற் றின்பமுறும் போததுவாய்
வந்திடுவ ர்த்தநெறி மாறாமற் - சந்ததழும்
பேரின்பு வெள்ளம் பெருகுமே யாமாகி
லாரின்ப மாகா தவர். (எசு)

வருக்கமுறத் தாரகையின் மன்னுமொளி பார்மே
லருக்கன்வரிற் றோன்றா ததுபோ - லுருக்கரணஞ்
சேரின்ப மேதுந் தெரியுமோ மெய்ஞ்ஞானப்
பேரின்ப மேவிளைந்த பின். (எஃ)

மன்னுகலை யெல்லா மறந்துமல தத்துவங்க
டன்னை மறந்து தமைமறந்து - பின்னை

யருளே யருளா மரனடிக்கீழ் நிற்கும்
பொருளே பொருளாம் பொருள்.

(எஅ)

பத்தியோ கங்குடிப் பாசங் கெடஞான
சத்தி யோகங்குடிச் சங்கையற - முத்தி நிலை
கூடுஞ்சிவ யோகங் கூடினா லின்பகக
நீடுமது தானாகி நில்.

(எக)

ஆசில் விகார மவிகாரங் கூடாம
லேசில் சிவானுபவ மெய்துங்கா - லாசையுற
நீங்குமே லந்த நினைவுதனை நீங்கிலரு
ளோங்குமே போமே யுணர்.

(அ0)

இன்னநெறி சென்று லிறைவனடி சேருமெனத்
தன்னினைவி லோர்பொருளுஞ் சாராம - லுன்னைய
பரங்கேட் டிருக்கப் பரங்கேட் டிராம
லுரங்கேட் டிருக்கை புரம்.

(அக)

காயத்தோ ரெல்லை கருதிக் கருத்தழிந்து
போயற்றோ ரின்பம் புணராத - மாயத்தீ
ருனே கருதாம லுள்ளுணர்வோ டொன்றுமது
தானே சிவயோகந் தான்.

(அஉ)

கருவிக்ள நீங்கிக் கழன்று லதீதம்
பெருகுமது கூடாமற் பேணி - யருள்விரவக்
கற்பதே யந்தக் கருத்தே கருத்தாக
நிற்பதே ஞான நிலை.

(அஉ)

ஏரியுறு நீரி லினநாரைக் கஞ்சிடு
வாரியுறு மீன்போல வல்வினைகள் - சாராமன்
மன்னுருவ மெய்ஞ்ஞான வாரிநடு வேபுதைத்து
நின்றுருவந் தோன்றும் னில்.

(அச)

பாசத்தை நீக்கிப் பதியிலே யாருயிரை
யோசித் ததிலே யொடுக்கவென - நேசித்
தடுக்குமே யீசனரு ளப்போ தெதிர்கொண்
டெடுக்குமே பொற்றா ளினை.

(அரு)

காயும் பொறிநரணங் தலைவற்றை யொன்றாகு
நேயமுற நீங்கி சீனவொழிநது - போயவிழ
நின்றநிலை நேராய் நிராலம்ப மாகிவிடி
லன்றுபீர மானந்த மாம்.

(அக)

காயமுறு மந்தக் காணங்கள் காலடக்கி
வாயொடுகண் முடி மயங்காதே - நேயமுட
னெவ்வறிவு வந்துறினு மீசனறி வென்றுநினைந்
தவ்வறிவி னுள்ளே யமர்.

(அஎ)

உணர்விலுணர் வொன்றி யொடுங்குமா தேந்தெ
றுணரு முணர்வி லொடுங்கி - யுணர்வு
மருவி மருவி வரிவன் னறிவை
சீரவி விரவி விடு.

(அஅ)

குறவி லறைபுனலிற் கூடுங் கடாதி
சிறைய நிறைய நிறைய - மறையப்போ
மநிலைமை நீல்லோ ரகம்புறமென் னுமலருண்
மன்னிபத னுள்ளொடுங்கு மாறு.

(அஆ)

உண்ணீர் முகந்தகுட முண்ணிறைந்து பின்மறைந்து
தண்ணீரி லுள்ளிருக்குந் தன்மைபோ - லுண்ணீர்மை
புள்ளும் புறம்பு மொருதன்மை யாமின்ப
வெள்ளம் பெருகி விடின.

(அஇ)

கூட்டவிழ்த்த வஞ்சக் கருவிகளிற் கூடாமல்
விட்டவத்தை தன்னிலும்போய் விழாமற் - கூட்டுணர்வு
தோயாம லின்பசுக மாயந் தன்மைய
மேயாகி நிற்பதே விடு.

(அஈ)

முன்னுமே மூன்று முதலுமுள தாயிருக்கத்
துன்னி யொருமுதலுந் தோன்றாமன் - மன்னியிடு
மாதிலம் போலநிறை யானந்தத் தான்மறைந்து
பேதமற நிற்பதுதான் பேறு.

(அஉ)

எட்டாக் கடனீந்தி யேறினவ ரேறுதார்
கிட்டாக் கடற்குட் கிடந்தலைப்பக் - கெட்டேனென்

முற்றிரங்கு மாபயம் லுறும்பெர்நுள் னுற்றவர்கள்
மற்றுயிர்க்கு நின்றிரங்கு மாறு. (கூ௭)

மெய்யுறவோர் ஞானம் விளைந்தோர் சிவபூசை
செய்யுமதே னொளிலது செய்தாலு - மையமறத்
கன்செயலே யாகித் தரும்பதமே முத்தியான்
றன்செயலே யாகிலது தான். (கூ௮)

முற்றக் கடைந்தவெண்ணெய் மோரிற் கிடந்தாலும்
பற்றியதில் கூடாப் பரிசுபோ - லுற்றுடலே
கண்ணாகி நின்றாலுங் காகலுயிர் முத்தரநுட்
கண்ணாகி நிற்பார் தன்று. (கூ௯)

சந்தாத வாரி நடுநின்றுஞ் சேராத
செந்தா மரையிலையின் செய்திபோற் - சந்ததமுந்
தப்புறவே சுற்றமுடன் தங்கிடினு மெய்யுணர்ந்தோ
ரப்புறமாய் நிற்பா ரகன்று. (கூ௯)

ஏதுடுத்தெ னேதணித்தெ னைத்தொழிவிற் புச்சுமுன்றென்
மாதருடன் கூடி மணந்திடிவென் - போதமுற
நாடினருக் குண்டாலு நாட்டமற ஞானநெறி
கூடினருக் குண்டோ குறை. (கூ௧)

உண்டுறங்கிப் பூசி யுடுத்துமுடித் துப்பூண்டு
கண்டுரைத்துக் கேட்டுக் கலவிலங் - கொண்டசெயல்
வேண்டாத தொன்றுமில்லை வேண்டியதொன் றில்லையெனை
யாண்டா னடிசேர்ந் தவர்க்கு. (கூ௧)

உள்ளும் புறம்பு மொருபொருளாய் நின்றவர்கண்
மெள்ள விளையவுறு மெய்ஞ்ஞானக் - கள்ளருந்தித்
துங்கமுறு மின்ப சுகமே வடிவாகிக்
கங்குல்பக வென்றறியார் காண். (கூ௧)

பந்தமறுத் தாண்ட பாஞ்சோதி மாமுனிவன்
றந்தபர மானந்த சாகரத்தி - லந்தமுறச்
சந்ததமு மின் சுகந் தானு விடந்ததனை
யெந்தநெறி சொல்வெனீ யான் (கூ௧)
திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்வலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தஸ்வாமிநேரம.

சித்தாந்தஞானபோதம்.

பஞ்சாக்கர்மாலே.

தூலபஞ்சாக்கரம்.

வாரம் பரிவுபெற வந்தித்து முடிப்பொழுதா
நேரம் பணிந்து நினைந்துருகி - மேரம்ப
னைஞ்சுமுகச் சிந்தானுக் காளானுற் சண்டனமக்
கஞ்சுமெழுத் தஞ்சுமா னும். (க)

நல்லேன் பிறர் நூல்கள் காழியர்கோன் பாடல்லாற்
சொல்லேன் சுரரைத் தொழுகினையே - னல்லசிறுச் [த்
சஞ்சுதங்கைக் கொஞ்சுதண்டைச் சிற்றடிக்கன் பாகவெழு
தஞ்சுங்கை யாமலக மாம். (உ)

அஞ்செழுத்து மன்பத்தொன் றுமெழுத்துப் பேரலன்றி -
நெஞ்சுழுத்து முட்பொருளை நீ நினைந்து - தஞ்சுமென
வெங்குநிறை வானவையு மிவ்வெழுத்தா. மவ்வடிவிற
ஹங்குபொரு ளானமையுஞ் சாற்று. (ங)

தாபரமாம் லிங்கத்திற் சங்கத்திற் றண்டலெத்திற்
நீபரவு குண்டத்திற் சிந்திக்க - ம்பரனா
ரங்கங்குத் தோற்றுதல்போ லெஞ்செழுத்தா மப்பொருளுக்
கங்கங்க ளாமெழுத்தீ தஞ்சு. (ச)

அகராதி யீரெட்டா மச்சொழித்தை யைந்தா
முகராதி யைநான்கொன் றென்று - நுகராதி
சுன்முன்று நீக்கிமச் சொல்லிமக ராதிபத்தி
னன்முன்று லஞ்செழுத்தா நன்கு. (ஊ)

தொழுதிடுதல் சுத்தனெனுந் தூயேன் பொருட்டென்
 றெழுமொழியா நிற்கு மியல்வாய் - வழுவறவே
 தூலமு வைந்தாகிச் சூக்கமு வைந்தாகு
 மேலுரைக்கிற் றுன்பெருஞ் சிக்கு. (க)

ஒங்கும் அகார முகார மகாரமதன்
 பாங்கனையும் விந்துப் பரநாத - மாங்குப்
 பிரணவமாய்ப் பிடங்க ளாய்ப்பிரம ரேகை
 மருவுந் ராதியுமன் வந்து. (எ)

பிரமன்கீழ் மாயனடுப் பிஞ்ஞகன் மேனீசன்
 பரமுள்ள லிங்கத்திற் பாகந் - தெரிவுறுமப்
 பூசாங்கம் விந்துவுட னுதம் புணர்ந்தகில
 பேசாய் நகராதி பெற்று. (அ)

மண்ணீ ரனனிலம் வான்கந்த மாதிகுண
 மெண்ணீ ராஞ் சாமிந்தி யங்குன - முண்ணெகிழ்ச்சி
 வெம்மை நலப்பு வெளிகுணிய தானாக
 நம்முதலாய் நிற்கு நயந்து. (க)

சேர்ந்த நிவிர்த்திபிர திட்டை திகழ்வித்தை
 சாந்தியுடன் சாந்தியா தீதகலை - சேர்ந்த
 கருமந் துலையொப்புந் காணுமளவுந்
 தருமன் னகாரமுதற் றுன். (க0)

சாக்கிரமே யாதி தருமவத்தை யைந்தினையு
 நீக்கவருஞ் சுத்த நிகழ்கருவி - யாக்கியிடு
 மேலா லவத் தவர மேவியுணர் விக்குமதன்
 பாலா நகராதி பண்பு. (கக)

வருஞ்சத்தி யோசாதம் வாமமகோ ரந்தம்
 புருடத்தா டசானம் போற்றக் - கருமப்
 பரிவாக னோக்கிப் படைப்பாதி சத்தி
 தெரிவா நகராதி சேரந்து. (க2)

கன்மசா தாக்கியத்திற் சுத்தி நசா தாக்கியத்தின்
 தன்மைதரு முர்த்தியமுர்த் தங்குளென் - நன்மையுருச்

செய்தசா தாக்கியத்திற் சேர்சிவுசா தாக்கியத்தி
லெய்துநக ராதிகடா னென்.

(௧௩)

பன்னுவியோ மாத்திரமும் பாசு பதாத்திரமு
முன்னுவகோ ரத்திரமு மொண்கிரிகை - யென்னவரு
மத்திரமு மன்னுசிவ வத்திரமு நம்முதலாய்ச்
சத்தியமா திக்குள்ளாந் தான்.

(௧௪)

சேர்த்த விதயஞ் சரசு சிகைகவசு
நேத்திரமென் னைத்தோகி நின்மலமே - யார்ந்துளதா
மங்கங்க னைந்தா யணுவாகிப் போகமவை
தங்குநக ராதிகளாற் றுன்.

(௧௫)

வாக்கவையாம் வைகரிமுன் மத்திமை பைசந்தி
சூக்குமைமா மாயையிவை தோன்றியே - யாக்கமுட
னித்தமாய் வாக்கைந்து நிற்குநக ராதிகடான்
வைத்ததா மென்றுணர்வாய் மற்று.

(௧௬)

சத்திகடான் சத்தியத்தி லெட்டித் தசமுன்று
மத்தகைவா மத்திலகோ ரத்திருநான் - கொத்தநான்
ஈப்புருடத் தைத்தீசத் தாமுப்பத் தெண்கலையி
னெப்பிநக ராதி யுறும்.

(௧௭)

படைத்து மவையனித்தும் பண்ணியவை யெல்லாந்
துடைத்து மறைத்துத் துயர்நின் - மெடுத்து
மொழியாத வைத்தொழிலு முய்த்திடு நவ்வாதி
மொழியான வஞ்செழுத்து முள்.

(௧௮)

பிராணநீ காலேதும் பேதித்து நிற்கக்
கிராணநியைத்தினைபுங் கிட்டித் - திராணமெனுங்
கந்தாதியைத்தினைபு நகராதி கால்கொள்ளு
முய்த்தே நகராதி யுற்று.

(௧௯)

வித்தை கலையோ டிராக மிகுசுத்த
வித்தைமுதன் மூன்றியற்ற விந்துமுத - லுய்த்திடும்பொய்
மாயை நியதியைப்பின் மன்னுதுடி மாணையிவற்
மேயுநக ராதிகடா னீங்கு.

(௨௦)

தானில்லை முன்னீத் தம்மில்லை மன்னுமிறை
 யோனில்லைச் சத்தியெனு மொனறில்லை - மானில்லை
 பென்றமுத லைந்தி னிழப்பதுவே பெத்தமென
 நின்றநக ராதிகடா னோர்ந்து. (உக)

சூக்துமபஞ்சாக்கரம்.

தூலமிகு சூக்குமங் கேள் தூலம் பதினைத்தின்
 பாலுளவாய் நின்ற பயனறிந்து - மேலுணர்வி
 னின்றசிவன் முன்னாக நீடுவாய் நின்றநகம
 என்றவைகி ழிட்டே யிரு. (உஉ)

ஆனந்த மாடவெளி யம்பலத்தி லானந்தி
 தானந்த மாமறைப்பின் தன்முதல்கெட் - டானந்த
 மாறாதமேலீ டனவரதத் தானுடவமாய்க்
 கூறுத வஞ்செழுத்துங் கூறு. (உ௩)

பரைதுடிவா ளிச்சை பரித்தளித்து வீசும்
 வரதஞா னுத்தபயம் வன்னி - கிரியை
 மலமழித்து நல்கும் மலரடியிவ் வைந்து
 முலைவி லுபாங்கமென வோது. (உ௪)

தற்பதத்திற் சீயொடுவாத் தாமிரண்டு நீயென்னுஞ்
 சொற்பதத்தில் யவ்வுந் துரிசற்று - முற்பத நீ
 யாகின்றா யென்றபடித் தற்றநம வும்பெற்
 தேயுந்தான் சத்திமுன் றென். (உ௫)

ஒத்த வுபதேச நல்யோக மேவரதம்
 வைத்தவப யம்பரிசம் வன்னியினுற் - சுத்திசெயுங்
 கன்மயிருட் கேட்டிற் கமலபதஞ் சூட்டுமிதன்
 தன்மை பவுத்திரியே தான். (உ௬)

கண்டிலினி தாமுலகு கான்றசோ றாய்ச்சிவமாய்க்
 கண்டு பிறிவொருகாற் காணாமற் - கொண்டிடுமுன்
 னாதியருள் கிழிட் டருள்சிவமே லாகநடுப்
 போதநிலை நின்றிடுமெய் பூண்டு. (உ௭)

சுகப்பே ரெழுதித்தல் சுகவொழிவிற் றேன்றல்
 சுகத்தோற்ற மற்ற சொரூப - மிகுத்தநிலை

யாக்கந் திதியழித்த லாதி மறைப்பொருளாற்
காக்குந் தொழிலைந்துங் காண். (௨௮)

தற்போக்குப் போக்கொருகாற் றுவாமற் தற்பரமாய்
நிற்போதம் போன சிறையுடைமை - முற்போக்
குதய மிவைமுறைத்தே யூட்டுதன் மேலும்
புதுமைசெய லைந்தின் பொருள். (௨௯)

இன்ப மதில்விளக்க மின்பமதா கின்மைபெறு
மின்பமறைப் பின்பமே லீழவைக - னின்பான்
வோரெழுத்தி லைஞ்செழுத்து மொன்றாக நிற்குமொரு
பேரெழுத்திற் பெற்றிடுமப் பேறு. (௩௦)

நின்ற நிலையே நிலையாய் நகராமுத
னின்றுமறைப் பற்றுமல நீங்குதலா - னென்றுசிவந்
தானா நிலையற் ததுதானற் றப்பொருளே
தானாத லாற்றநிலை தான். (௩௧)

மவமுக் கியச்சிவமாய் நாப்பணி னின்றகல
வமல மலத்தைக்கே டாக்க - வெமையளிக்கு
முன்னையவண் முன்னைமறைப் பானவளை நீக்கவிவை
புன்னல நிற்பதுதா னென்று. (௩௨)

குன்று முதலெழுத்துக் கூட்டெழுத்துக் கூடியுட
னன்றுபு மொன்றாகா வொற்றெழுத்து - நின்றுந்
தெரியா விலக்கெழுத்துத் தீர்ச்சிதக தாயும்
பிரியா வெழுத்தென்றே பேசு. (௩௩)

மெய்யெழுத்திற் தன்வர்க்க மெய்யெழுத்தா லொன்றாகா
வ்யயவிரண் டாகா வுபிரெழுத்துப் - பொய்யைமறைத்
தீறு மெழுத்துடனே யெய்வமக ரக்குறுக்கம்
பேறூலே யின்பம் பெறு. (௩௪)

ஒரெழுத்தாய் நாலெழுத்து ளொன்றவிரண் டிற்றாயப்
பேரெழுத்தாய் நின்று பெருகின்பம் - பாரிதுதி
நாதாதி புள்ளடக்கி ளள்ளொடுகீழ் மேலிட்டு
வேதாதி யந்தமாம் வேறு. (௩௫)

சு

பஞ்சாக்கரமாலே.

சைவா கமமிருபத் தெட்டுஞ் சதாசிவத்தி
லவ்வாறே வைந்துமுகத் தாங்குளவா - மிவ்வாறே
யீசானத் தெட்டிருப தீரிரண்டு மாமுகத்தாம்
பேசாய் சிகாரமுதற் பேறு

(௩௬)

துரியபஞ்சாக்கரம்.

ஒன்றோ சிவானுபவ மோரெழுத்தா லுற்றறிவ
தொன்றோ கொடுத்திவெ தோரெழுத்திங் - கொன்றோதா
னோரெழுத்தின் பேரொன்றோ வோரெழுத்துத்தான்மறைப்ட
தோரெழுத்து போம்போக்கொன் றோ.

(௩௭)

வாக்கிறந்த பேரின்ப வாசகமா மஞ்செழுத்து
நோக்கியனு போக துகர்வார்கள் - நீக்கியவா
றத்துவத்தின் மந்திரங்க ளன்றியரு ளஞ்செழுத்தா
னித்தமுத லாசரிப்பர் நின்னு.

(௩௮)

அழிப்புஅபே ரின்ப வதீதநிலே நீங்கி
விழித்துப் பரையாம் வெளிநி - லொழிப்பறவே
தம்மை யுலகோர் தம்மிற்கா னாதவணம்

பொய்ம்மலமுஞ் சுத்திசெய்வ தாங்கு,

(௩௯)

விடமலநீர்சிவமாம வெள்ளவித நீராடி

நீடு பரையாங்கற்ப நீராடி - பாடியத

னிச்சுசமுதல் மூன்றருளி னிச்சுசமுதல் மூன்றாய்த் தீர்த்
தச்சுலஞ்செய் முர்த்திநம வற்று.

(௪௦)

தத்துவங்கண் மூன்றிற் றரணிமுத லாமாயை
சுத்தன்முதன் மூன்றிரண்டு சுத்த்வாய்ப் - பெத்தநிலே

யஞ்செழுத்தா லாசமனஞ் செய்பிரா னாயாம,

மஞ்செழுத்தாற் செய்திவ தாய்ந்து.

(௪௧)

அத்திரங்க ளோதுமா மஞ்செழுத்தா லேகரங்கள்
சுத்திசெய்தி சானாதி குழங்க - முய்த்தவெழுத்
தஞ்சாற் கரங்களுட னங்கநியா சஞ்செய்த
லைஞ்சாலே சுந்திநீனை யாங்கு.

(௪௨)

சந்திகண்மூன் றற்றேக சுந்திபரை யேகரியாய்ப்
புத்திசெய்தெக் காலமொரு போதாக - வந்த

சித்தாந்தஞானபோதம்.

எ

நியந்தமுத லைந்தெழுத்தில் நீர்கொண்டு சூம்பு
தியானகரத் தான்மேற் றெளி.

(சங்)

மாற்சன் மாகந கார மறைப்பற்று
மேற்சன்னந் தீரிருளை விட்டியதன் - பாற்செ
லகமருட ணஞ்செய் தருண்மண் டலத்திற்
றகுசிவற் கஞ்சலிசெய் தாழ்த்து.

(சச)

ஆசி லருள்வடிவே யாசைகளே கரணம்
பூசைதனக் கஞ்செழுத்தாற் போற்றிசெய்து - பேசுப்
பிரணவஞ்சே ரஞ்செழுத்தாற் பின்பர்க்கி யஞ்செய்
தரனருளே யாய்த்தெளிப்பா யங்கு.

(சரு)

அவமுத னாதாந்த மஞ்செழுத்தா னின்ற
சுவடு துவாரமதாத் தோன்று - மலைவெறிசித்
தெங்கும் பரையாந் துவாரத்தி லெய்திடுவா
யங்குநம விக்கினங் கள்.

(சக)

முத்தி நிலையளிக்கு முற்பரையாம் வாயிவிடை
யத்திரமா யிச்சாஞா னக்கிரியா - சத்திகளை
பேத்திநம வாத்துப் பிரமற் கெட்டாத
வாத்துபதி யைப்பணிந்து வாழ்.

(சஎ)

சித்தாந்த மோரிருபத் தெட்டுஞ் சிகாரமுதல்
வைத்தாரை யஞ்செழுத்தால் வந்தித்துச் - சுத்தமா
மஞ்சா மெழுத்தால் நிவர்த்திகலை யாதியழித்
தெஞ்சா நடம்போ யிறைஞ்சு.

(சஅ)

துயவெழுத் தாலாமுத் தூக்கியதாள் லோக்கியதே
யாயநிலை யந்தரியா கஞ்செய்தே - மேயவெழுத்
தஞ்சால் விசெடார்க் கியஞ்செய் திரவியங்க
ளஞ்சாலே சுத்திசெய்வா யாங்கு.

(சக)

ஆனந்த மூலத்தே யன்பெழுத் தேவற்புரிய
வானந்தி பூசைசெய வவ்விரண்டுந் - தானந்த
மாகவதி லோவா வர்ச்சனையா லான்மாவுக்
காகவஞ் சுத்திசெய்வா யாங்கு.

(ரு)

மூவைந்து தூவத்தின் மூவைந்து சூக்குமத்தின்
மேவஞ் செழுத்தின் விதிப்படியே - நாவொன்றச்
சொல்லாத வஞ்செழுத்தின் சுத்தியென வைத்துமற
நில்லா நிலையாகி நில். (௫௧)

ஒன்றுபிலா னிச்சை யுருவாக்கி யைந்தொழிவி
னின்றநிலை மாலியத்தை நீக்கியவ - னென்றும்
பரையர் லனுபவத்தைப் பண்ணுமப் பாழா (௫௨)

அங்குஞ் செழுத்தாலு மானஞ் செழுதஞ்சு
தங்குவழி யாமஞ் சனஞ்செய்து - தங்கியிடுங்
தன்வா தனைமாற வொற்றாடை சாத்தியவா
வென்றாசு லாசனத்தி லேற்று. (௫௩)

ஆதார சத்திமுத னாதாந்த வஞ்செழுத்தின்
மீதான வாதனத்தின் வெவ்வேறு - கோதனையிற்
றன்னுணர்வாற் கண்டேயுந் தானுணர்ந்த ஞானத்தை
யுன்னுமதே யுந்தமதா யோது. (௫௪)

முன்னெழுத்தா மானந்த முலத்தை யாவாகிந்
துன்னுநிலை தன்னோக்க மொன்றுபட - வென்னவந்
தாபனமே யாதிசெய்து தானந்த மாதமல
ராபரண மாநிசனா யாக்கு. (௫௫)

தன்னறிவே வைவியம் தன்னறிவே பாணியம்
தன்னறிவே தாம்பூலத் தானாக - முன்னருளே
லாய்த்த முகவாச மணிவிவமாய்த் துபாதி
சீர்த்தம வென்றுணர்வாற் செய். (௫௬)

நராஞ் சனமெய்ந் நிறைவு பரையீறு
பாரார்கண் ணடியுயிர் பற்றுகுடை - * தேராமை
யோச்சு கவரி யுடனூல வட்டமுதல்
வாய்ச்சமலக் கேடாக வை. (௫௭)

பாத்திய நீர்தானாய்ப் பரையர் சனமா
மூர்த்திசிவ மர்க்கியமா முன்னைநம் - நீத்திதைஞ்சி
யெண்ணிறிநு வஞ்செழுத்தை யெண்ணியிறைக் கீந்துவலம்.
பண்ணருளில் வீழ்ந்து பணி. (௫௮)

குண்டலியாங் குண்டத்திற் கூடுபரை யக்கினியி
லண்டனுக்குத் தன்னழிவே யாகுதியாத் - தொண்டுசெய்து
ரென்றளித்துத் தற்சுத்தி செய்தல் பவித்திரந்தா
னென்றிறைஞ்சா யட்டமல ரிட்டு. (௫௯)

அஞ்செழுத்தா லட்டமல ரிட்டிறைஞ்சிப் பூரணமா
மஞ்செழுத்தான் மூர்த்திசெய்தே யாதரித்து - ரெஞ்செழுத்தி
ஞானகுருத் தாளிணையி னுண்டலரிட் டர்ச்சித்தால்
ஞானநெறி யர்ச்சனையா நன்கு. (௬௦)

காழிநகர் வாழி கவுணியர்கோன் றுள்வாழி
வாழியருட் கண்ணுடைய வள்ளல்தா - ளேழிசையின்
றெய்வத் தமிழ்ப்பாடல் வாழி திருநெறியாஞ்
சைவத் தவர்வாழி தான். (௬௧)

பஞ்சாக்கரமாலே

முற்றிற்று.

மெய்கண்டசேசிகன் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.



உ
சிவமயம்.

ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமகிமை.

சிவ என்னும் அக்ஷரத்வய பதத்தால் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் பிரகாசிக்கின்றது. ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தால் ஸ்ரீ ருத்ரம் பிரகாசிக்கின்றது. ஸ்ரீ ருத்ரத்தால் நாலாவது காண்டம் பிரகாசிக்கின்றது. நாலாவது காண்டத்தால் ஏழுகாண்டங்களடங்கிய எஜுர்வேதம் பிரகாசிக்கின்றது. எஜுர்வேதத்தால் இருக்கு - சாமம் என்னு மிரண்டு வேதங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. வேதங்கள் மூன்றே. திரயீ என்று அதனை அமரஸிம்ஹம் கூறுவதனால். அதர்வணம் அம்மூன்றி லடக்கம். இனி வேதங்கள் மூன்றில் எஜுர்வேதம் நடுவிலிருக்கின்றது. எஜுர்வேதத்தினதில் நாலாவது காண்டமிருக்கின்றது. நாலாவது காண்டமாகிய நடுக்கண்டத்தினதில் ஸ்ரீ ருத்ரமிருக்கின்றது. ஸ்ரீ ருத்ரத்தினதில் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமிருக்கின்றது. ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தினதில் சிவ என்னும் அக்ஷரத்வய பதமிருக்கின்றது. இதனால், வேதத்தினது ஸ்ருதய மந்திரமாகச் சிறந்த சிவஸ்மரணியின் மிக்கது ஆத்மாக்களுக்கு வேறொன்றுமில்லை யென்பது சித்தாந்தமாயிற்று. சுபம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நூலின் வரலாறு.

சிறம்பலநாடிகள் என்னுமொரு சிவாதுபுதிமான் சில வருடங்
களுக்குமுன்னர் சீகாழியிலிருந்தனர். இவர் மெய்கண்ட சந்ததியில்
வந்தவர். இவரது திருவடியை யாச்சிரயித்துப் பேரெய்தினோர் பலர்.
இவருள் ஒரு திருக்கூட்டமாய்ச்சேர்ந்து ஆசாரிய பக்திசெய்தவர்கள்
அழகுபத்து மூன்றுபேர். அவர்கள் தத்துவப்பிரகாசர்-கண்ணப்பர் முத
லினோர். இவ்வடியார்களுக்கு ஆசாரியசுவாமிகள் மாயூரத்துக்கருகில்
ஒரு மடாலயத்தி லெழுந்தருளிச் சிவபூசை-குருபூசைகளை நடத்திக்
கொண்டிருந்தனர். இப்படி யிருக்குநாளையிலு, ஒருநாள் அடியார்க
ளும், சுவாமிகளும் வழக்கம்போல் திருவமுதுகொண்டனர். அப்போது
பரிசாரகன் வேப்பெண்ணையை நெய்யென்று தெரியாமலெடுத்து
விட்டுவிட்டான். சுவாமிகள் முதலினோர் ஒரு விகற்பமுங் கொள்ளா
மல் அதை நெய்யென்றே விரும்பி யுண்டார்கள். அவர்களிலொருவர்
“கண்ணப்பசுவாமிகள்” கொஞ்சம் லிகற்பித்துப் பரிமாறியது வேப்
பெண்ணையென்றறிந்து, எண்ணெவிட்டுப்பிசைந்த பருப்பன்னத்தை
யுண்ணமாட்டாமல் “வே” என்று ஒக்காளித்தனர். அதனை யறிந்த
சுவாமிகள் “நமது திருக்கூட்டத்தில் அபக்குவியிருப்பது தகுதிய
ன்று” எனக் கட்டளையிட்டனர். அதனைக் கேட்ட கண்ணப்பர்
டனே பந்தியினின்று நீங்கித் தமது குறையை யெண்ணி வருந்தி
ஆசா.. நியரை வணங்கிக்கொண்டு வடதிசை நோக்கிச் சென்றனர்.
இவர்டே யான சில காலத்தின் பின்னர் ஆசாரிய மூர்த்திகள் தமது அடி
யார் களோடு சித்திரைமாதம் திருவோணநட்சத்திரங் கூடிய சுபதின
த்தி.. டு சமாதியிலிறங்குவதாக அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அதற்குத் தக்க
வா.. டு (யாவரும் எககாலத்திலிறங்குவதற்கு) இடம் சித்தம்பண்ணும்
ப டிக் கட்டளையிட்டனர். அரசன் பேராச்சரியமும் பெருமகிழ்ச்சியு
மடைந்து மாயூரத்துக்கு அடுத்த வொருபெரிய வனத்தில் சுவாமிகள்
கட்டளையின்படி அவருக் கொருசமாதியும், அவரது அடியார்கள் அறு
பத்திரண்டு பேருக்கும் அழகுபத்திரண்டு சமாதிகளும் சமைத்து விண்
ணப்பித்து, இவ்வரிய விஷயத்தை உலகமெங்கும் அறியும்படிப் பறை
சாற்றுவித்தான்.

இவ்வதிசயத்தைக் கேட்ட யாவரும் குறித்ததினத்தில் அந்த வன
 சில் வந்துசேர்ந்து யாது நடக்கப்போகிறது பார்ப்போமென்று
 திர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அரசன் வனத்தை யலங்கரித்துச்
 சீர்வமங்கலங்களுந் தழைக்கச்செய்து அடியார்களது மகிமையைச் சிந்
 தித்துக்கொண்டு சுவாமிகளது திருவடியை வணங்கினான். சிவகிருடை
 நருங்கியதால் அடியார்களோடு சுவாமிகள் அவ்வனத்திற் புக்
 டாவர்களையுங் கடைக்கணித்து ஆசீர்வாதம் புரிந்து யாவருங்கேட்கும்
 டி. மூன்று திருவெண்பாக்கள் கூறிச் சிவத்தியானத்துடன் அங்க
 மத்தள்ளுள் சமாதியொன்றிலிறங்கி மெளனமுத்திரை தாங்கினர்.
 டடனே அவரது அடியார்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தனித்தனர்
 வந்து ஒவ்வொரு ஓஷண்பூக் கூறி ஆசாரியரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செ
 ப்து, ஒவ்வொரு சமாதியிலிறங்கிச் சித்திபெற்றனர். இவ்வாறு நடக்
 துமதிசயத்தை அரசனும், பிறருங்கண்டு இந்தப் பாக்யம் இவரின
 க்திற்சேர்ந்த ஒரு அடியவருக்கு இல்லாமற் போயிற்றன்றோ? அன
 ரிப்போது எங்கிருக்கின்றனரோ? அவருக்கு இது தெரியுமோ தெர்
 யாதோ? என்று பலவாறு பேசிக்கொண்டு வருந்தி நின்றார்கள். அப்
 போது அந்த அடியவர் திடீரென்று அங்குத்தோன்றித் தமக்கொரு
 சமாதிக்கட்டடம் வேறேயொன்று தனியே காணப்படாமையால்
 அங்கமெந்துள்ள சமாதிகளை யெல்லாம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்
 கரித்துக்கொண்டு தமது முதல்வரது சமாதியின் முன்னின்று ஆரா
 வன்புடன் “ஆண்டருகு சிற்றம் பலவா வடியேற்கா-மீண்டும் பிறக்க
 நீவேண்டாவோ” என்று கூறினர். டடனே அந்தச் சமாதியில் பிளவு
 ண்டாகி ஆசாரியசுவாமிகள் விழித்துப்பார்த்து, எதிரே அஞ்சலியோடு
 நின்ற அன்பரை இருகூங்களாரத் தழுவியெடுத்துத் தமது மடியின்
 மீதுநுதி ஐக்கயஞ்செய்துகொண்டனர். இவரது பாக்கியமே பாக்கியம்
 டுது யாவர்பாக்யத்தினும் மேலாய்விட்டது என்று தரிசனார்த்தமாக
 வந்த யாவர்களும் இன்பமெய்தித் தத்தமிட்டுச் சென்றனர். அரசன்
 அந்தச் சமாதிக் கட்டடங்களை மேலேமூடிப் பூர்த்தி செய்து, அங்கு
 நித்யபூசை நடந்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்து, சிவாநுக்ரகமெய்தி
 யின்புற்றான். இதனுண்மையை அபியுத்த ரொருவர் பின் வெண்பா
 வாற்றுகிறதனர்.

தனியன்.

முத்தரஹபத்து மூவர் பணிந்தேத்துஞ்
 சித்தர்வனந் தில்லைச்சிற் றம்பலவா - பத்தர்
 பவவிருளை நீக்கியருள் பாதுவே துய்ய
 தவவடிவே நின்றான் சரண்.

சிற்றம்பலநாடிகளும், அவரது மாணுக்கர்களுள் சித்தர்களாகையால், அவர்கள் சித்தியடைந்த வனத்துக்குச் சித்தர்வனம் அல்லது சித்தர்காடு என்று பெயர் வழங்குகிறது. இந்த ஸத்கிரந்தம் ஸாதுக்களது கேஷமார்த்தம் உலகில் நீடுவாழ்க.

இவ்வெண்பாதுலன்றி, சிற்றம்பல நாடிகள் கலித்துறை - சிற்றம்பல நாடிகள் முறுவல்-தாலாட்டு-இறந்தகால நிகழ்கால வருங்கால இரங்கல் முதலிய பிரபந்தங்களும் இவ்வாசிரியர் மீது இவரது அடியார்கள் பாடியிருக்கின்றனர். இவர் செய்த நூல்கள் துகளனுபோதம்-அறிவானந்தசித்தியார் - திருச்செந்து ரகவல் - சித்தாந்த சைவக்கட்டளை முதலியனவாம். இவர் கீழாயியில் தொண்டமண்டல வேளாண்மரபிலுதித்தவர். இவரது பரம்பரையார் காஞ்சிபுரத்து ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளது ஆதினத்தாரென்றறியத்தக்கது. சிற்றம்பலநாடிகள் இவ்வொருவரேயன்றிப் பெரியபழுதைகட்டி சிற்றம்பலநாடிகள்-சின்னபழுதைகட்டி சிற்றம்பலநாடிகள் என்னும் வேறிரண்டு மகாத்மாக்களிருந்திருக்கிறார்கள். சிற்றம்பலநாடிகள் என்னும் பெயரால் மூவர் பிரசித்தியடைந்திருக்கிறார்களென்பது இதனாலறியக்கிடக்கின்றது. இம்மகாதுக்களை வழிபட்டு உலகம் இன்புறக்கடவது. சுபம்! சுபம்!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:.

சித்தாந்தஞானபோதம்:

சிற்றம்பலநாடிவெண்பா.



குருழித்திகள்.

-ம்றுணர்வுக் குள்ளே யொழியா வுணர்வுணர்த்தப்
பெற்றாயே யெவ்வுயிர்க்கும் பேற்றதனை - மற்றதுதான்
நாண்டதே பாப்பளவின் மாறா நிறைவுநம்மைப்
புண்டதே யென்றே புகல். . (க)

கங்களை நா மீன்பத் தடங் கடலின் முழ்குவித்தோ
மங்குலகந் தீர மறப்பித்தோ - மிங்குலகில்
வாராதே வாதுனையால் வந்திரே யாமாகித்
வாராதே பாரீர் பரம். . (உ)

மன்னுமழ் பாடிமுதல் வாய்த்தவருள் னைந்தர்க்
கின்னமொரு போத மியம்புகென் - முன்னுலகைப்
பாடிமறியாப் புர்க்கிற் பரையாகு மப்பரையைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கிற் பாம். (ங)

தத்துவப்பிரகாசீழதலினோர்.

பன்னே வினையறியா யானு மதுவறியேன்
முன்னேவினை கூடன் மொழிந்தருளா - யென்னத்
திருவார்பொழிற்காழிச் சிற்றம் பலவன்
நருவானு நானென்றான் றான். (ச)

கண்ணுக்குக் கண்காட்டா காட்டுங் கதிரொளிகள்
பெண்ணுக்குப் பெண்வினையாப் பேரீன்ப - மெண்ணைக்கச்
சொல்லா ருயிர்க்குயிராய்த் தோய்த்துணர்த்தி யின்பருத்த
வல்லான்சிற் றம்பலவன் வந்து. (ரு)

சென்றறிய வேண்டாவே சேராமைவேண்டாவே
யொன்றுபட வேண்டாவே யுள்ளதே - நின்றநிலை
கண்டாவே யெங்குங் கதிரொளிகண் காயமெலா
முண்டான கன்மைபோ னுற்று. (சு)

பக்கமொடு சிழ்மேலு மில்லாப் பராபரத்தி
லொக்க நிறுத்தியதி லொன்றாக்கி - மிக்க
சிவபோக நல்கினான் சிற்றம் பலவ
னவபோகஞ் செல்லா தணைத்து. (எ)

கருவி கரணமுடன் கைகலந்து கண்டு .
மருவு விடயமெல்லாம் வந்தி - யருகாமற்
சிவிப்பாய் நியென்றான் சிற்றம் பலநாடி
பாவித்தே பாராமற் பார்த்து. (அ)

கருவி காணங்கள் கண்டுணர மாட்டா
மருவியதி லான்மாவும் வாரா - குருபான்றான்
சிற்றம் பலநாடி தென்கா ழியிப்பெருமா
னுற்றுணர்த்தாப் பொதென் னுணர். (க)

அட்ட வராகமுட னஞ்சுவச னாதிரா
மொட்டு முடிச்செயல்க ளோரெட்டும் - விட்டசலச்
சிந்தா மணியான சிற்றம் பலநாடி
தத்தான்பொற் செங்கமலத் தாள். (கௌ)

வாக்காற் றான்கும் வருணங்க ளொன்பா னும்
போக்காமுன் றேடனையும் போனவே - போக்க
விணங்கிய சிற்றம் பலநாடி தானே
வணங்கி தனைத் தெப்பொழுதும் வாழ்த்து. (கக)

ஆசயங்க ளைந்துமுன் றுறும் வியாதிகளும்
நேச மலமைநதுஞ் செய்கோச - மோசைதரு
தாதுக்க ளேழுத் தணத்தான்சிற் றம்பலவன்
மேதக்க காழிகர் வேந்து. (கஉ)

மண்டலங்கண் மூன்று மருவுமா ருதாரம்
கொண்டு திரியுடம்பின் கூறிரண்டும் - விண்டகலச்

சிந்தா மணியான சிற்றகீ பலநாடி
தந்தான் பொற் செங்கமலத் தாள். (க௩)

கரையிறந்த பேரறிவுங் கண்டதுவு நீங்கி
யுரையிறந்த வானந்த முண்டு - திரையிறந்த
வாரிதிபோ வில்லென்று வைத்தான்கிற் தம்பலவ
னாருதவு வாரிவன்போ லாங்கு. (க௪)

என்னை மறைத்தவிரு ளெங்கேனும் போனதோ
நின்னருளிற் கெட்டதோ நின்றதோ - முன்னைத்
தவகுருவே சிற்றம் புலவனே சண்பைச்
சிவகுருவே நாயேற்குச் செப்பு. (க௫)

அல்லார் பொழிற்காழி யம்பலவுன் தன்வார்த்தை
யெல்லாஞ் சிவமா யிருந்ததே - தொல்லாழி
வெள்ளம் பரந்திறுல் வேறுபுன றென்றுபோ
லுள்ளஞ் சிவத்தோ டொழிந்து. (க௬)

குலாலன் றிகிரி சுழல்வண்டு கொள்ளி
புலாவு சுறங்குவரி யொத்தே - மலாதியா
லாரா வடியே னுலகி லலமருகை
பாராய் திருவேடம் டா. (க௭)

மாதாவென் மாயை முறித்தாண் மரித்ததுடன்
பேதமிலாப் போதன் பிறந்தானே - யாதலா
லாகுசத் தானிடண்டி லானேன்கிற் தம்பலவா
பூசை செய்வ தெங்நன் புதல். (க௮)

வேலையலை போலெனக்கு மேதினியில் வாதனைபோய்
வேலையலையெறிந்து விட்டதே - வேலைபோ
னித்தப போசரத்தி னில்லென்றுன் காழிடுக
தத்தான்கிற் தம்பலவ னாங்கு. (க௯)

பாசமுநீங் காமற் பதியிற் கலவாம
லாசுறுநன் முத்தியெனக் காக்கினான் - தேசிகர்கோன்

* காஞ்சிசேஷத்திரம் சிற்றம்பல நாடிகளது நிவாசஸ்தானம். அவ
ரது பரம்பரையார் காஞ்சியி லிப்போது மிருக்கிறார்கள். அதனால்
திருவேகம்பராக அவரை வாழ்த்தியபடியாம்.

சு

சிற்றம்பலநாடிவெண்பர்.

செந்நெல் வயற்காழிச் சிற்றம் பலநாடி
தன்னருளுக் குண்டோ தர்ம். (உ௦)

காய மவரவராய்க் காணுங் கருத்தொழிந்து
காயமொழிக் தான்மாவைக் காணேனே - நாயனே
தென்புலித் தேசிகனே சிற்றம் பலவனே
மென்புகல்வே னென்செய்வே னியான். (உ௧)

காயமொழிக் தான்மாவைக் கண்ட முறைபோலத்
தூயவரு டோன்றியுயிர் தோன்றும் - லெழுதற்குத்
தந்தருள்வர் சிற்றம் பலநாடி சண்பையர்கோன்
வந்தருளப் போனவா மாண்டு. (உ௨)

உற்றவுயிர் தொன்றும் லுள்ளுணர்வு தோன் லுவபோற்
பெற்றவரு டோன்றும்மற் றேரின்ப - முற்றுகிக்
காட்டினான் சிற்றம் பலநாடி காழியர்கோன்
வாட்டினான் வாதியா ம். (உ௩)

யான வித்தாழ்நா னானினைநது பார்ப்பளவி
னான வறிவவிழி னல்லாது - வானுடு
தென்புகலிச் சிற்றம் பலநாடி செர்த்களித்த
வின்புருத வாரா தெமங்கு. (உ௪)

சிற்றம் பலநாடி சீர்ப்பாத வல்லபங்கள்
சொற்றிகழும் பைங்குளியே சொல்லக்கே - லாற்றெவருங்
காணாது காட்டியது காணாது காட்டியது
காணாது காட்டியது காண். (உ௫)

செங்கமலத் தாள்வணங்குளு சிற்றம் பலநாடி
யங்கமலக் கையுரைத்த தாச்சரியம் - பைங்குளியே
யாருயிரைக் காட்டியதி லாருயிரைக் காட்டியதி
லாருயிரைக் காட்டியதே யாகு. (உ௬)

ஆணவம்போ மாயைபோ மான விருவினைபோ
நாணவரு மாமாயை நீணமும்போம - வேணுபுரத்
தேசிகர்கோன் சிற்றம் பலநாடி சேவடியைப்
பூசைசெய்ய யாம்பூண்ட போது. (உ௭)

தேனையுங் தண்மலராத் சிற்றம் பலநாடி
நானேதன் பேரின்பந் தநதானே - யூனே
நெருங்கினக்கா லல்லாது நீள மிதநதாரீர்
நும்பின்ங்கா ளுநங்குநக்கென் காண். (௨௮)

அன்றிலே யின்ப வகண்டபரி பூரணத்தி
லொன்றிலே யென்னை யொழித்தவரார் - சென்றுமதித்
தேவாகுந் காழிநாச சிற்றம் பலநாடி
காவாமம் காத்தருள்வோன் காண். (௨௯)

ஆற்றவரி தாறறவரி. அதையோ வாணவநோய்
வெற்று விகார மிகக்கொடிது - மாறறுதற்குந்
தேசிகர்கோ னென்பளவிற் சிற்றம் பலநாடி
மாசிதுவோ வென்றுவர, தான வந்து. (௩௦)

கான மயிலே கட்டுக்குழந்தை காழிநகர்த்
தேனவிழ்தார். சிற்றம் பலநாடி - மாணிடரி
லென்றாட லாடாதே யின்பந் திகழ்மன்றி
லன்றாடி னானென்றே யாடு. (௩௧)

மலவின் களையருந்தும் பைங்குளியே புன்றன்
மலவன் களையறுக்க வல்லான் - நலமுழுதுரு
சென்று தொழுநுபுழிச சிற்றம் பலநாடி
மென்றொருவன் காணு மிதற்கு. (௩௨)

தேடும் பொருளுடனே சேமித்து விட்டனரோ
நாடுநதம் பூர்பேரு நானிலத்தோர் - விடறிஞர்
சேமமே பொற்சுழிச சிற்றம் பலநாடி
மாமமே செட்பதல்லால் மாம. (௩௩)

சர்க்கரை யென றூலிரதந் தானாமோ நெஞ்சமே
சிற்பரனசிற் றம்பலவன் தேசிகர்கோ - னற்பதத்து
சில்லாய யாகில் நெடுகாளே நிகற்ற
சொல்லிலே யாமோ சுகம். (௩௪)

நூல்கொண் ணெர்வனவு நுண்ணுர்வாற் சொல்வனவும்
நூல்கொண்டு விற்பான் பயன்போலும் - கால்கொண்

டறியாமை மாற்றுசிற் றம்பலவன் னைத்த
நெறியே நிலையாக நில்.

(௩௫)

என்பிறவித் துன்பகற்ற வென்றோசிற் றம்பலவா
நன்பிறவி மென்போல நண்ணினு - யின்புறவே
பொய்யாத நால்வருக்குப் போதித்த மோனவுரைக்
கையா கருணா கரா.

(௩௬)

விகற்பமிலா ஞானம விமலனார் ஞானம
விகற்பமெலா மிக்கசடந் தரினும் - விசுற்பமெலா
மென்னுலே யென்று நெழிலார்சிற் றம்பலவ
னுன்னுலே யென்றுரைத்தே னுற்று.

(௩௭)

போக்குவர வில்லைப் புனிதங்கு மாயைக்கும
போக்குவர வாருயிர்க்கோ போற்றென்றேன் - போக்குவர
வங்கங்கே யென்று னருளார்சிற் றம்பலவ
னங்கங்கே யென்றுரைத்தே னியான்.

(௩௮)

இன்றகன்று நின்றீ ரினிக்கு டவாரீரே
யன்றகலா மும்மலங்க ளல்லவோ - னன்றுபவத்
தீர்த்தருளுஞ் சிற்றம் பலநாடி காழியர்கோன்
பார்த்தருளக் கண்டெய்யப் பண்டு.

(௩௯)

யானெனது நீக்கி யிறைநிறைவி லென்னுக்கி
யானெனது நீங்கா திருத்தினான் - யானெனதிற்
றவார தவர்போற்றுஞ் சண்பைச்சிற் றம்பலவன்
மங்காமற் காத்தாண்ட வாறு.

(௪௦)

உன்னுவது முன்னுலே யுன்னு தொழிந்துநிலை
மன்னுவது முன்னுலே மற்றில்லை - யென்னுமது
நானறியேன் சிற்றம் பலநாடி நானெனநீ
தானறியை யாரறிவார் தான்.

(௪௧)

இறந்துபிறந் தெய்தத் விளைப்பொழிக்க வென்றோ
பிறந்துலகில் வந்தாய் பிரானே - யறந்திகழும்
போதா புராதன பூரண பூம்புகலி
நாதா சிற்றம்பலவா நான்.

(௪௨)

சித்தாந்தஞானபோதம்.

எ

மாயாதா வெனவழைத்தி மாயா வுடலகறற்
யிர்தா வறிவென் றிசைவிர்தா - யெந்தாயே
யாதார மேதென்றே னுங்கறிவே தானென்றான்
நுதார் மலர்த்தாள்க டந்து.

(ச௩)

யானே பிறந்தேனும் யானே விறந்தேனும்
யானே முறந்தேனு மென்வாழ்வே - யுனமிலா
வுன்னுள்ளே யானு முலாவவே நீநிறைத்திட்
டென்னுள்ளே நீன்றுமையா வே.

(ச௪)

பட்டதே மூலவினை பாறிற்றே யேறுவினை
விட்டதே யிவ்வுடலின் மிக்கவினை - ரட்டதே
சிற்றறிவிற்பேரறிவு சிற்றம் புலநாடி
பொற்கழல்வைத் தாட்கொண்ட போது.

(ச௫)

ஊட்டி யுறக்கி யுணர்த்தி நடத்தியெனைக்
கூட்டி யறிவிற்ப் கலப்பித்துத் - தேட்டமறத்
தத்தான்கிற்ப் பம்பல்வன் சண்பைத் தவராசன்
வந்தா னிதற்கோ மகிழ்ந்து.

(ச௬)

நின்றநிலை தானே நிலைபுதற்கு நீபிரித்திட்
டொன்றும் விகற்பித் துணராதே - யென்றான்
நிருமருவு பாழிநகரின் சிற்றம் பலவன்
மருமருவு தாடலைமேல் வைத்து.

(ச௭)

நீங்காம லென்றறிவி னீடுறந்து நின்றருள
நீங்கா வுடலுலகாய் நின்றேனே - யாங்காண
வந்திருந்தி சிற்றம் பலநாடி வாய்த்தசுகக்
தத்திருந்து மிப்படியோ தான்.

(ச௮)

பார்த்தபொழு தெல்லாம் படுபிணமென் றிவ்வுடலைப்
பேர்த்தறிவில் வைத்த பெருமானே - சேர்த்தபுகழ்
மெய்கண்ட நாதனே வெங்குருச்சிற் றம்பலவா
கைகண்ட துன்வடிவே காண்.

(ச௯)

தானே யெனைவிருப்பித் தானே சமைந்தருளித்
தானே யெனையாண்ட தம்பிரான் - னானே

அ சிற்றம்பலநாடிவெண்பா.

தனக்கினிய சிற்றம் பலநாடி தாளஃபா
லெனக்கினிமை யுண்டோ வினி. (௫௦)

போதாதோ விப்பிறப்புப் போந்தக்காற் போந்தபய
னாதந்தச் சிற்றம் பலநாடி - வேதாந்தத்
தந்தத்தே வைத்தருள வப்போதே வந்தநிலை
சிந்தைத்தே யாகுஞ் சிவம். (௫௧)

அறிவு சதுவிதங்க ளான்மாக்கள் மூன்றும்
வெறிமையை காண்கின் விதம்விட்டுப் - பிறியாத
திவினைக் டானறியுச் செப்புசிற் றம்பலுவா
மேவுபுகழ் வெங்குருவாழ் வே. (௫௨)

ஏன்றவுடற் கன்மமா யின்னாத சஞ்சிதமா
யான்றுவரு மாசினையு மாறுது. - தோன்றியிடுந்
திவினையார் நல்வினையார் சிற்றம் பலநாடி
துவினையார் போனார் தொலைந்து. (௫௩)

நாதாதி வாக்காதி நான்குதரு மக்கரங்கள்
தாதாரு மந்திரங்கள் சாத்திரங்கள் - போதவே
தந்தருளு மாமாயை சண்பைச்சிற் றம்பலவன்
வந்தருளப் போனவான் மாண்டு. (௫௪)

பார்க்கிற் பரமசுகம் பாரா விடலுலக
நீர்க்கிரத நின்ற நிலைபோல - வேர்க்க
வுரைத்தான்கிற் றம்பலவ னெண்காழியர்பெருமான்
- ஓரத்தான் கரையாக் கனம். (௫௫)

சூதான வுள்ளுணர்வுந் தொல்லையிரு டாணவமும
வேதாவு மாலுமாய் விட்டதே - நாதாந்தச்
சிற்பரமாஞ் சிற்றம் பலநாடி தேசிகர்கோன்
றற்பரன்வந் தாண்டதற்பின் றான். (௫௬)

பாவி படுமனமே பாவிநீ பஞ்சமலந்
தாவிச் சடந்தவிராச் சண்டாளா - வோவாம
லன்றே யறிவா யகண்டபரி பூரணமாய்
நின்றே யழுந்திலையே நீ. (௫௭)

நீயே பகையுனக்கு நில்லா வுடலுலகப்
பேயே யுறவாகப் பேணிநீயே - தூய
வறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நீங்காச்
செறிவுக்கு நில்லாமற் சென்று. (௫௮)

முற்றிரங்கு மாபோ லுறும்பெர்ருள் னுற்றவர்கள்
மற்றுயிர்க்கு நின்றிரங்கு மாறு. (கூ8)

மெய்யுறவோர் ஞானம் விளைந்தோர் சிவபூசை
செய்யுமதே னொளிலது செய்தாலு - மையமறத்
கன்செயலே யாகிப் பறும்பதமே முத்தியான்
றன்செயலே யாகி னது தான். (கூ9)

முற்றக் கடைந்தவெண்ணெய் மோரிற் கிடந்தாலும்
பற்றியதில் கூடப் பரிசுபோ - லுற்றுடலே
கண்ணாகி நின்றாலுங் காகலுயிர் முத்தரநுட்
கண்ணாகி நிற்பார் புள்ளு. (கூ10)

சந்தாத வாரி நடுகின்றஞ் சேராத
செந்தா மரையிலையின் செய்திபோற் - சந்ததமுந்
கப்புறவே சுற்றமுடன் றங்கிடினு மெய்யுணர்ந்தோ
ரப்புறமாய் நிற்பா ரகன்று. (கூ11)

எதுடுத்தெ னேதணித்தெ னைத்தொழிலிற் புச்சுமுன்றென்
மாதருடன் கூடி மணந்திடிவென் - போதமுற
நாடினருக் குண்டாலு பாட்டமற ஞானநெறி
கூடினருக் குண்டோ குறை. (கூ12)

உண்டுறங்கிப் பூசி யுடுத்துமுடித் துப்பூண்டு
கண்டுரைத்துக் கேட்டுக் கலவிலங் - கொண்டசெயல்
வேண்டாத தொன்றுமில்லை வேண்டியதொன் றில்லையெனை
யாண்டா னடிசேர்ந் தவர்க்கு. (கூ13)

உள்ளும் புறம்பு மொருபொருளாய் நின்றவர்கண்
மெள்ள விளையவுறு மெய்ஞ்ஞானக் - கள்ளாந்தித்
துங்கமுறு மின்ப சுகமே வடிவாகிக்
கங்குல்பக வென்றறியார் காண். (கூ14)

பந்தமறுத் தாண்ட பாஞ்சோதி மாமுனிவன்
றந்தபர மானந்த சாகரத்தி - லந்தமறச்
சந்ததமு மின் சுகந் தானு ரிந்தத்தனை
யெந்தநெறி சொல்வேணி யான் (கூ15)

திருச்சிற்றம்பலம்.